Sfântul cuvios Ioan, colibaşul (Kalivitul)

(15 ianuarie)

Materiale Sfântul cuvios Ioan, colibaşul:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Ioan-Coliba%C5%9Ful-(15-ian)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Ioan+Coliba%C5%9Ful

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Ioan%2C+coliba%C5%9Ful

***

Cuviosul Ioan, colibaşul (gr. του «Καλυβίτου» - adică „cel care a trăit într-o colibă") sau Ioan cel sărac pentru Hristos este un sfânt ascet care a trăit în secolul al V-lea. Cuviosul părinte Porfirie Kavsokalivitul spunea - "Visul meu - să-l urmez pe Sfântul Ioan, colibaşul. "

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 3
În această lună (ianuarie), ziua a cincisprezecea - Prea cuvioşii părinţii noştri Pavel Tebeul şi Sfântul Ioan Colibaşul (Minei) 5
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Ioan, colibaşul 24
Acatistul Sfântului cuvios Ioan colibașul..... 32
Paraclisul Sfântului cuvios Ioan Colibaşul..... 42
Imnografie..... 52
Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului Ioan, colibaşul..... 53
Sfântul Ioan Colibașul - drumul spre sfințenie 65
Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Ioan cel sărac pentru Hristos, care s-a mai numit şi colibaşul..... 66
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii cuvioşi Pavel Tebeul şi Ioan Colibaşul 67
Iulian Dumitraşcu - Sfinţii cuvioși Pavel Tebeul și Ioan Colibașul 69
Proloagele din 15 ianuarie 72
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului cuvios Ioan, colibaşul 76
Cântare de laudă la Sfântul Ioan, colibaşul 77
Mitropolitul Augustin Kandiotis – Omilie la Sfântul Ioan Kalivitul 79
Cuviosul părinte Porfirie Kavsokalivitul - "Visul meu - să-1 urmez pe Sfântul Ioan, colibaşul" 83
Părintele Porfirie: „Să ne aruncăm în iubirea lui Hristos” 85
Pr. asist. dr. Ioan Valentin Istrati - Cântările Ortodoxiei: Sfântul cuvios Ioan, colibaşul 88
Arhimandritul Dumitru Cobzaru - Sfinţii cuvioşi Pavel, tebeul şi Ioan, colibaşul 89
Pr. Ciprian Florin Apetrei - „Evanghelia m-a învăţat să-L iubesc pe Hristos” . 93
Pr. Silviu Cluci - Biblioteca Mănăstirii Pantocrator..... 95
Sfântul Ioan, colibaşul – carte în limba română 96
Icoane..... 98

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

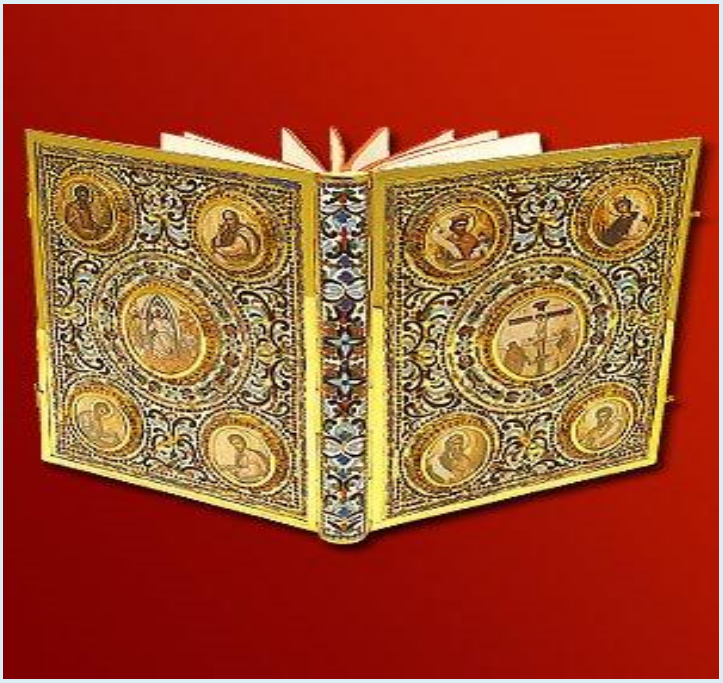

Matei 11, 27-30

Zis-a Domnul ucenicilor săi:
27. Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, decât numai Fiul şi cel căruia va voi Fiul să-i descopere.
28. Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi.
29. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre.
30. Căci jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară.

Apostol

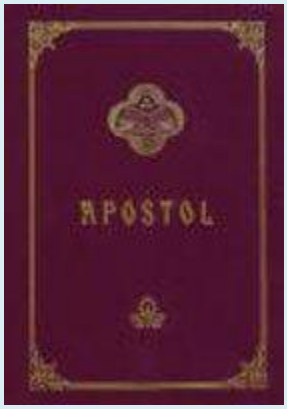

Epistola către Efeseni a Sfântului apostol Pavel

Efeseni 6, 10-17

10. În sfârşit, fraţilor, întăriţi-vă în Domnul şi întru puterea tăriei Lui.
11.Îmbrăcaţi-vă cu toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotriva uneltirilor diavolului.
12. Căci lupta noastră nu este împotriva trupului şi a sângelui, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii, care sunt în văzduh.
13. Pentru aceea, luaţi toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotrivă în ziua cea rea şi toate biruindu-le, să rămâneţi în picioare.
14. Staţi deci tari, având mijlocul vostru încins cu adevărul şi îmbrăcându-vă cu platoşa dreptăţii,
15. Şi încălţaţi picioarele voastre, gata fiind pentru Evanghelia păcii.
16. În toate luaţi pavăza credinţei, cu care veţi putea să stingeţi toate săgeţile cele arzătoare ale vicleanului.
17.Luaţi şi coiful mântuirii şi sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu.

În această lună (ianuarie), ziua a cincisprezecea - Prea cuvioşii părinţii noştri Pavel Tebeul şi Sfântul Ioan Colibaşul (Minei)

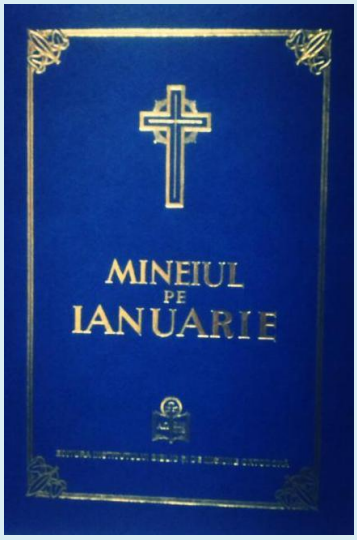

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihirile** pe 6, glas 2:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Când din voie dumnezeiască ai părăsit grijile vieţii cu înţelepciune, părinte, şi ai alergat către ostenelile sihăstriei, atunci cu bucurie ai mers în pustii neumblate, înfierbântându-te de dragostea iubirii Domnului. Pentru aceasta, pustiind patimile cu petrecerea întru cele bune, ca un înger ai vieţuit.

Din tinereţe osebindu-te pe sineţi părinte de toată adunarea oamenilor, întâi tu ai apucat pustietatea Pavele, mai mult decât toţi sihaştrii şi în toată viaţa ai fost necunoscut. Pentru aceea cu voie dumnezeiască te-a aflat Antonie ca pe o comoară ascunsă şi lumii te-a arătat.

Străină petrecere vieţuind Pavele pe pământ, ai locuit împreună cu fiarele, slujindu-te cuvioase, prin pasăre, din voie dumnezeiască. Şi aceasta văzându-o marele Antonie când te-a aflat, umplându-se de mirare, neîncetat slăvea pe Purtătorul de grijă al tuturor şi Stăpânul ca pe un Dumnezeu.

Alte **Stihiri** ale Sfântului Ioan, glasul şi Podobia, asemenea:

Când cu chemarea cea dumnezeiască bucurându-te, ai fugit de frumuseţea lumii, părinte, atunci calea cea strâmtă şi cu osteneli şi prea aspră mai mult ai socotit, decât calea desfătării. Drept aceea prin scăparea şi goliciunea tuturor poftelor, îmbrăcându-te în chip dumnezeiesc, ai luat asupra ta purtarea de grijă a sufletelor, de Dumnezeu fericite.

Vieţuirea cea străină şi începerea cea străină ai înţeles, fiind rănit de dragostea lui Hristos, a căruia sărăcie cea nespusă ai iubit. Şi înaintea porţilor părinţilor tăi, ca unul cel fără casă te-ai chinuit, fiind înghesuit şi scârbit, părinte. Drept aceea umplându-te de daruri, moşteneşti avuţia cea nerisipită în ceruri.

Purtând în mâini Sfânta Evanghelie, acesteia împlinitor te-ai arătat, părinte. Că lepădându-te de averile părinţilor, cu lacrimi şi cu strâmtoare ai săvârşit toată viaţa ta prea cuvioase Ioane. Drept aceea cu dumnezeiască mângâiere şi neîncetată veselie te îndulceşti acum, de Dumnezeu mărite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a Sfântului Ioan, glas 2*

Lepădându-te de lume şi de cele ce sunt în lume, prea cuvioase şi luând Evanghelia, evangheliceşte ai urmat lui Hristos. Şi într-o colibă, ca într-un rai tăinuit vieţuind cu petrecerea cea desăvârşit cumplită a trupului, ai sugrumat pe balaurul cel ucigaş de oameni. Drept aceea petrecând în ceruri Ioane prea fericite, cere-ne nouă mare milă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Bucură-te, stea cu chip de soare; bucură-te, pricina tuturor bunătăţilor, Preacurată. Bucură-te, ceea ce ai încăput pe Dumnezeu cel neîncăput, ceea ce ai odrăslit spicul nemuririi. Bucură-te, dumnezeiască căruţă, uşă prea luminată. Bucură-te, pierderea blestemului celui strămoşesc Fecioară, care eşti pricinuitoarea bunătăţilor.

A Crucii, a Născătoarei*, asemenea*

Când a văzut nestricata Mieluşea pe Mieluşelul său, ca pe un om, trăgându-L spre junghiere de bunăvoie, grăia plângând: Te grăbeşti acum Hristoase să mă faci fără de Fiu, pe mine care Te-am născut. De ce ai făcut aceasta Mântuitorule

al tuturor? Însă laud şi slăvesc bunătatea Ta cea desăvârşită şi mai presus de minte şi de cuvânt, Iubitorule de oameni.

Stihoavna din Octoih.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a sfântului, glas 6*

Cuvioase părinte, în tot pământul a ieşit vestea faptelor tale. Pentru aceasta în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale, taberele drăceşti ai pierdut, cetele îngereşti ai ajuns, a căror viaţă fără prihană ai urmat. Îndrăznire având către Dumnezeu, cere pace sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Podobie: Toată nădejdea punându-şi...

Bucură-te, sfeşnic prea luminat, mai luminos decât luminile soarelui Stăpână. Bucură-te, dezlegarea blestemului celui dintâi prea curată Stăpână, nădejdea celor deznădăjduiţi, chemarea cea din nou a neamului nostru. Bucură-te, palatul cel luminos, al Împăratului tuturor, muntele cel gras, din care a ieşit Mântuitorul. Bucură-te, făclia cea dumnezeiască şi luminoasă a Dumnezeiescului Cuvânt. Bucură-te, sfeşnic cu totul luminos. Bucură-te, scaunul cel de foc.

A Crucii, a Născătoarei

Sabie (precum a zis Simeon) prin inima ta a trecut prea curată Stăpână, când ai văzut pe Cel ce a strălucit din tine (cu cuvânt negrăit), de cei fărădelege ca un osândit pe Cruce înălţat, şi cu oţet şi cu fiere adăpat, şi în coastă împuns, şi la mâini şi la picioare pironit. Şi tânguindu-te ai glăsuit strigând ca o Maică: Ce este această taină nouă prea dulcele meu Fiu?

Troparul, glas 4: Dumnezeul părinţilor noştri, care faci pururea cu noi după blândeţile Tale, nu depărta mila Ta de la noi; ci pentru rugăciunile lor, în pace îndreptează viaţa noastră.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Alt **Tropar**, glas acelaşi: Din pruncie pe Domnul iubind cu căldură, lumea ai lăsat şi cele în lume frumoase. Şi postnicind cu cuviinţă ţi-ai pus coliba înaintea porţilor părinţilor tăi. Zdrobit-ai cursele dracilor, prea fericite, pentru aceasta pe tine Ioane, Hristos după vrednicie te-a prea mărit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

La Utrenie

Canoanele din Octoih unul cu Irmosul, pe 6 şi ale sfinţilor două pe 8.

Canonul Sfântului Pavel

facere a lui Ioan monahul

Cântarea 1-a, glas 8

Irmos: Să cântăm Domnului, celui ce a povăţuit pe poporul său prin Marea Roşie, cântare de biruinţă, că S-a proslăvit.

Pe Pavel purtătorul de Dumnezeu, ca pe o podoabă a sihaştrilor credincioşii adunându-ne, cu cântări după datorie să-l cinstim.

Făcutu-te-ai pustiului întâi cetăţean Pavele pururea pomenite, arătându-te moştean împărăţiei prin sihăstrie.

Cu totul curăţindu-te pe tine însuţi prin înfrânare, prea fericite, te-ai arătat lăcaş lui Dumnezeu şi cu îngerii împreună locuitor.

A Născătoarei

Născătoare de Dumnezeu prea curată, ceea ce mai presus de fire ai născut întrupat pe Cuvântul cel veşnic şi mai presus de toate, pe tine te lăudăm.

Alt Canon, al Sfântului Ioan

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a, glas 2

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea întrarmată, iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel rău, Domnul cel Prea slăvit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Îmbogăţindu-te cu bunătăţile cele dumnezeieşti, ai defăimat bogăţia cea pământească şi ai câştigat pe cea cerească. Pentru aceea fiind eu sărac de cunoştinţa cea dumnezeiască, îmbogăţeşte-mă cu darul, ca să-ţi laud vieţuirea cea întocmai cu îngerii, părinte.

Jugului celui bun al Domnului supunându-te, fericite, din tinereţe te-ai nevoit cu lupte sihăstreşti, într-armându-te pe tine cu smerirea lui Hristos. Prin care te-ai înălţat Ioane către înălţimea cea cerească.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca unul ce ai umblat pe cărarea cea strâmtă, cu scârbe şi cu lacrimi şi cu suspinuri şi cu rele pătimiri, prea cuvioase, ai ajuns la lărgime prea mare, aflându-ţi sălăşluire vrednică ostenelilor tale părinte, vrednicule de mirare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

De cumplite vicleniri ale patimilor viscolindu-mă Fecioară şi clătinându-mă de năvălirile păcatelor, prea lăudată, năzuiesc cu dragoste către folosinţa ta cea neadormită, pururea Fecioară, milostiveşte-te spre mine şi mă mântuieşte.

Canonul Sfântului Pavel

Cântarea a 3-a

Irmos: Cela ce ai întărit cu cuvântul cerurile şi pământul l-ai întemeiat pe ape multe, întăreşte-mă către cântarea slavosloviei Tale, Doamne.

Întinzându-ţi ochiul sufletului către Dumnezeu, pe Dânsul l-ai iubit părinte, urând cele pământeşti, şi petrecând viaţă îngerească.

Cu razele bunătăţilor, arătat ai gonit negura patimilor, părinte, primind în inima ta luminarea Duhului.

Hrănindu-te cu pâinea cea cerească ca odinioară Ilie prin corb, ai scăpat de Izabela cea înţelegătoare, la acoperământul lui Hristos.

A Născătoarei

Împăratul slavei şi Făcătorul, din vopseala sângiurilor Născătoarei de Dumnezeu vopsindu-şi haina cea împărătească, tăinuit a mohorât-o.

Alt Canon, al Sfântului Ioan

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustia ca crinul...

Rugăciunile tale, ca o tămâie cu bună mireasmă, ai adus Atotvăzătorului, prea cuvioase, care mirosind, le-a primit şi te-a numărat pe tine în cetele sihaştrilor.

Arătatu-te-ai ca o minune prea mare, spăimântând inimile celor bine credincioşi, prea cuvioase, în ce chip ai răbdat la porţile părinţilor tăi şi sărac şi scârbit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

După lege nevoindu-te întru rugăciuni şi în postiri, întru nepătimire te-ai îmbrăcat, prea cuvioase, smerindu-ţi zburdările trupului, cu puterea Dumnezeiescului Duh.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ca pe un trandafir, cu miros de mir, din văi te-a aflat pe tine Curată, Cel Curat, şi a locuit întru tine, umplând de bun miros Omenirea.

Irmosul: Înflorit-a pustia ca crinul Doamne, Biserica păgânilor cea stearpă prin venirea Ta, întru care s-a întărit inima mea.

Condacul Sfântului Pavel, glas 3:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, cel mai înainte de veci.

Ca pe o lumină neapusă a soarelui celui înţelegător, adunându-ne astăzi cu cântări te lăudăm, că ai luminat pe toţi cei ce erau întru întunericul necunoştinţei, suindu-i către dumnezeiasca înălţime, podoaba Tebeilor şi părinţilor şi sihaştrilor tare temelie, prea cuvioase Pavele.

Sedealna Sfântului Pavel, glas 1:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Frumuseţile lumii din inimă urând, şi pe unul Dumnezeu din suflet iubind Pavele, ai ajuns în pustiu ca într-o cetate de locuit, şi dându-te numai la priviri nemişcate, cu trupul fiind, te-ai arătat ca un înger. Pentru aceasta te cinstim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Altă **Sedealna**, glas 2:

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Părăsind avuţia cea stricăcioasă şi mărirea cea trecătoare, ai dobândit avuţia cea cerească fericite părinte, şi lauda cea cu adevărat veşnică. Pentru aceasta fericim sfântă adormirea ta, şi întru dânsa prăznuind, strigăm ţie: Pomeneşte-ne pe noi, ca cel ce ai îndrăzneală către Domnul, Ioane.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu), *asemenea*

Ca o vie nelucrată Fecioară, Strugurul cel prea frumos L-ai crescut, Cel ce izvorăşte nouă vinul mântuirii, care veseleşte sufletele şi trupurile tuturor. Pentru aceasta pe tine ca pe o pricinuitoare a bunătăţilor, fericindu-te pururea, cu îngerul strigăm ţie: Bucură-te, cea plină de daruri.

A Crucii, a Născătoarei*, asemenea*

Cea neispitită de nuntă, curata şi Maica Ta, Hristoase, văzându-Te pe Tine mort spânzurat pe lemn, ca o Maică plângând a grăit: Ce Ți-a răsplătit ţie adunarea iudeilor cea fărădelege şi nemulţumitoare? Care cu multe şi mari darurile Tale, Fiul meu s-a desfătat, laud plecăciunea Ta cea dumnezeiască.

Canonul Sfântului Pavel

Cântarea a 4-a

Irmos: Cuvinte, din munte umbros din una Născătoarea de Dumnezeu, cu dumnezeiască vedere, proorocul mai înainte a cunoscut că vei să Te întrupezi, şi cutremurându-se, slăvea puterea Ta.

Fiind sădit în casa lui Dumnezeu, ai odrăslit buna rodire a bunătăţilor, şi năvălirile trupului le-ai veştejit cu sihăstria ta.

Cu focul dragostei lui Hristos, ai ars spinii patimilor, şi pe tine te-ai arătat părinte, lăcaş Duhului.

Cu toiagul vieţii tale celei îmbunătăţite, ca pe nişte fiare ai gonit patimile. Pentru aceea şi moartea ta fiare ţi-a adunat spre îngroparea ta.

A Născătoarei

Haină mohorâtă tăinuit s-a ţesut Dumnezeului tuturor, din prea curate sângiurile tale Născătoare de Dumnezeu, cu care împodobindu-se, ne-a împreunat pe noi cu Dumnezeu şi Tatăl.

Alt Canon, al Sfântului Ioan

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cântăm Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

În haine sărăceşti, te-ai arătat comoară ascunsă, de Dumnezeu insuflate, că ai iubit podoaba dumnezeiască şi cu aceea îmbrăcându-te, ai intrat în cămara Mirelui cea de sus.

Primind sămânţa cea cerească în brazdele inimii, de Dumnezeu insuflate, ai odrăslit spic veselitor, care hrăneşte gândurile celor ce te laudă, urmându-ţi cu cuviinţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În colibă prea mică şi strâmtă petreceai dumnezeiescule, din voia ta făcându-te alt Lazăr sărac. Pentru aceea te odihneşti acum în sânurile lui Avraam, părinte cuvioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Îndreptează-mi mişcările sufletului Preacurată, către dumnezeieştile porunci ale Celui ce a strălucit din pântecele tău, mântuindu-mă de viforul smintelilor vieţii, cu mijlocirile tale.

Canonul Sfântului Pavel

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecând strigăm Ţie, Doamne: Mântuieşte-ne pe noi, că Tu eşti Dumnezeul nostru, afară de Tine pe altul nu ştim.

Fiind vestit întru cântări şi în postiri, în rugăciuni şi în privegheri, fericite, către Dumnezeu te-ai sălăşluit cuvioase Pavele.

Viaţa ta a fost prea cinstită întru Domnul, Pavele prea fericite, şi îngroparea ta minunată.

Săvârşind călătoria sihăstriei, cuvioase, te-ai făcut asemenea cu puterile cele de sus, părinte.

A Născătoarei

Şi după naştere te lăudăm pe tine Fecioară Născătoare de Dumnezeu, că tu ai născut cu trup în lume pe Dumnezeu Cuvântul.

Alt Canon, al Sfântului Ioan

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminarea celor ce zăceau în întuneric şi mântuirea celor deznădăjduiţi Tu eşti, Hristoase, Mântuitorul meu şi la Tine mânec, Împăratul păcii, luminează-mă cu strălucirea Ta, că nu ştiu alt Dumnezeu afară de Tine.

Străin te-ai făcut de dulceţile pământeşti; străin de ai tăi, străin de părinţii tăi cu a ta voie, şi curăţindu-te pe tine cu înfrânarea, te-ai unit cu Atotţiitorul, părinte Ioane, sărăcindu-te cu duhul.

Făcându-te pe tine casă Sfintei Treimi, ai poftit a te strâmtora în colibă, curăţindu-ţi sufletul cu dumnezeieştile cugetări, văzând prin gând pururea frumuseţea lui Dumnezeu cea negrăită, părinte Ioane.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătatu-te-ai plinitor legii lui Dumnezeu, nealegând nimic mai de cinste decât dragostea Lui, cugetătorule de Dumnezeu. Că nu te-a slăbit pe tine dragostea părinţilor şi a fraţilor, nici bogăţia, nici dulceaţa trupului, părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Emanuil, Stăpânul tuturor ai născut fără stricăciune, rămânând Fecioară şi după naştere, Maică Fecioară. Pe care roagă-L neîncetat să mântuiască de supărarea vrăjmaşilor, pe cei ce scapă sub acoperământul tău.

Canonul Sfântului Pavel

Cântarea a 6-a

Irmos: Haină luminoasă dă-mi mie, Cela ce Te îmbraci cu lumina ca cu o haină, Multmilostive Hristoase Dumnezeul nostru.

Întinzându-ţi-se mâinile către Dumnezeu, sufletul tău cuvioase l-ai pus lângă Dânsul, bine plăcând Lui şi în zi şi în noapte.

Adormirea ta au mărit-o Oştile îngerilor, cetele proorocilor şi ale Sfinţilor apostoli, cuvioase părinte.

Scăpând de furtuna patimilor cuvioase, cu vetreala sihăstriei celei desăvârşite, te-ai aşezat la limanul cel neviforât al lui Hristos.

A Născătoarei

Ceea ce ai născut prin cuvânt pe Cuvântul întrupat, rugămu-ne Fecioară, scapă de cursele vrăjmaşului sufletele noastre.

Alt Canon, al Sfântului Ioan

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul păcatelor...

Pe şarpele cel trufaş l-ai biruit cu armele smereniei, fericite, şi înălţându-te întru Duhul, te-ai sălăşluit în lăcaşuri pururea veşnice.

Umplutu-te-ai de darurile Duhului, şi duhurile vicleniei le-ai supus ca un înţelept şi cuminte, şi cu totul dat lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind împodobit cu înălţările nepătimirii părinte Ioane, măcar că te strâmtorai în colibă, şi te împroşcai de supărări, dar răbdai întărindu-te dumnezeieşte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pe Cuvântul cel întocmai lucrător şi de un scaun Celui ce L-a născut, L-ai întrupat din pântecele tău Curată, care pentru nespusă milostivirea Sa, S-a îmbrăcat cu toată Omenirea noastră.

Irmosul: Întru adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; din stricăciune Dumnezeule scoate-mă.

Condacul Sfântului Ioan, glas 2:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

De cele de sus dorind a le dobândi, prea înţelepte, frumuseţile cele de jos cu chibzuire le-ai defăimat, şi lui Hristos, celui ce a sărăcit, împreună sărăcind, bucurându-te ai urmat Ioane. Către care nu înceta, cu osârdie rugându-te pentru noi toţi.

Alt **Condac**, asemenea: Iubind înţelepte sărăcia ceea ce nu se fură, bogăţia părinţilor tăi ai urât. Şi Evanghelia în mâinile tale ţinând, ai urmat lui Hristos Dumnezeu, Ioane, rugându-te neîncetat pentru noi toţi.

Icos: Cine este îndestulat după vrednicie să laude ostenelile şi durerile tale, şi trudele cele multe, strălucirea şi slava? Ci cu rugăciunile tale către Dumnezeu, cele bine primite, darul Duhului acum mie dăruieşte-mi, ca să spun cu credinţă nevoinţele tale cele mai presus de fire, şi să laud suferirea ta cea mai presus de cuvânt şi răbdarea la gândirea de cele de sus, prea fericite. Prin care pe vrăjmaşul cel amăgitor l-ai ruşinat. Nu înceta rugându-te pentru noi toţi.

Sinaxar

În această lună, în ziua a cincisprezecea, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Pavel Tebeul.

Stih: Dacă de minune porţile din Tebele Egiptului sunt,
Cu cât mai vârtos Pavel porţile vieţii lăsând.
Întru această lună în a cinsprezecea zi,
Pavel odrasla Tebaidei, viaţa părăsi.

Acesta a fost pe vremea lui Deciu şi Valerian prigonitorii creştinătăţii, fiind din Egipt, din Tebaida cea de sus. Deci cunoscând că vrea să-l vândă cumnatul său din zavistie, căci îi oprise partea ce i se cuvenea de la părinţi, a fugit de s-a depărtat la munţi, şi mergând pururea mai înainte de multă vreme ce a trecut, şi-a schimbat patima sa. În loc de a se teme de cel ce îl prigonea veni la dorire de călugărie.

După aceea merse lângă o peşteră, în pustiul cel mai adânc, întru care petrecându-şi toată vremea, care era multă, cu pace şi cu lipsa poftelor, către Domnul a răposat.

Pe acesta precum spun aflându-l marele Antonie, s-a minunat şi pentru locul cel cu nevoie şi pentru lungimea vremii şi pentru osebire, că mai înainte de alţii, a îndrăznit de a mers în părţile cele mai dinlăuntru ale pustiului, şi şi-a îndelungat alergătura nevoinţei sale până la o sută treisprezece ani, că atâta a trăit, ieşind din tânără vârsta sa, din grijile lumii.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru Ioan cel pentru Hristos sărac, care şi Calivit s-a numit, adică colibaş.

Stih: Tânăr lepădător de lume,
părăsindu-şi coliba de pe pământ,
Nouă colibă în ceruri şi-a zidit.
În a cincisprezecea zi,
Ioan coliba-şi părăsi.

Acesta a fost în Constantinopol, fecior senatorului Eutropie şi al Teodorei. Şi din tinereţe încă a ieşit din şcoală, neştiind nimenea, nici părinţii săi, nici dascălii, şi s-a dus cu un călugăr la mănăstirea ce-i zic Ton Achimiton, adică a neadormiţilor, şi s-a făcut călugăr, obişnuind a petrece cu multă nevoie.

Şi deoarece vicleanul diavol îl îmboldea cu dorul părinţilor săi, a biruit şi întru aceasta pe vrăjmaşul, că spunându-şi gândul către egumenul mănăstirii, şi cerând de la dânsul şi de la toţi fraţii rugăciune şi iertăciune, spre ceea ce i s-a părut să facă, s-a dus la casa lui, cu chip sărăcesc, îmbrăcat cu rasă, unde petrecând strâmt într-o colibă câţiva ani şi batjocorit de slugile sale, suferea dinafara porţii văzând pe tatăl său şi pe maica sa, trecând cu lumeşti năluciri şi păzindu-se în portul acel necunoscut.

Când a fost să moară, a chemat pe maica sa şi cu vădirea Evangheliei cea ferecată cu aur, care îi făcuse părinţii, încă de când era la şcoală cu copii şi aşa s-a cunoscut că este fiul lor, şi şi-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Pansofie.

Stih: Şi pe Pansofie, înşelătorilor, cu cât mai mult îl veţi lovi,
Cu atâta şi cununi mai multe îi veţi împleti.

Acesta era din Alexandria având tată pe Nil, care era cinstit cu cinul de antipat. Deci pentru multa lui bogăţie şi pentru isteţimea firească şi pentru bunătatea

părintească, a sporit la vârful învăţăturii şi a celei elineşti şi a celei creştineşti. Acesta după săvârşirea tatălui său, deşertându-şi bogăţia sa, spre ajutorul celor lipsiţi, s-a dus în pustie, prin lepădarea de cele pământeşti căutând pe Domnul.

Şi petrecând în pustiuri douăzeci şi şapte de ani, şi în singurătate vorbind cu Dumnezeu, şi mintea sa de la cele de jos, la cele de sus înălţându-o, fiind că nu era cu putinţă atâta bunătate a se ascunde, a fost pârât la Augustalie, guvernatorul Alexandriei, căruia i se încredinţase de Deciu războiul cel împotriva creştinilor.

Deci stând înaintea lui şi din cuvintele lor, înfruntând înşelăciunea credinţei lui, şi trufia tiranului ruşinându-o, a fost bătut cumplit şi şi-a primit cununa mucenicie.

Tot în această zi, Sfinţii şase părinţi, care cu pace s-au săvârşit.

Stih: Şase strălucite suflete din viaţă zburând,
Cu îngerii cei cu câte şase aripi împreună se află stând.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul Sfântului Pavel

Cântarea a 7-a

Irmos: Cela ce ai întemeiat pământul întru început şi cerurile cu cuvântul le-ai întărit, bine eşti cuvântat în veci, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cugetul trupului supunându-l Duhului, cuviosul strigă: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

Scăpând din cursele vrăjmaşului cuviosul, cu bucurie strigă: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

Toată văpaia patimilor călcând sihăstreşte cuviosul, strigă: Bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

A Născătoarei

Cel ce ai făcut pe Fecioara, Cer şi dintr-însa ai strălucit ca soarele, bine eşti cuvântat, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

Alt Canon, al Sfântului Ioan

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui păgân, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, cel ce bine este cuvântat şi Prea slăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Calea cea strâmtă ai ales mai de cinste, decât cea largă minunate, şi cu bucurie ai răbdat la porţile părinţilor tăi, înfruntându-te şi trudindu-te cu multe boli, de Dumnezeu fericite.

Împodobitu-te-ai pe tine, înţelepte, cu prea frumoase suişuri, omorându-ţi cugetul trupului. Drept aceea te-ai mutat către cele cereşti, numărându-te pururea cu cetele cinstiţilor părinţi, vrednicule de minune.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Încredinţându-te căilor care povăţuiesc către odihnă dumnezeiască, te-ai abătut de la prăpăstiile dracilor, fericite, fiind acoperit cu dumnezeiescul dar, şi strigând: Cela ce eşti binecuvântat şi prea proslăvit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Lăudăm naşterea ta binecuvântată, prin care ne-am mântuit din osârdia cea de demult, şi pe tine te fericim de Dumnezeu fericită, pe care singură te-a iubit, Cel ce este binecuvântat şi proslăvit.

Canonul Sfântului Pavel

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Împăratul slavei Cel fără de început, de care se înfricoşează puterile cereşti, şi se cutremură cetele îngereşti, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Râvnit-ai lui Ioan Mergătorului înainte, cugetătorule de Dumnezeu sihăstrind în pustie. Cu care împreună te-ai învrednicit a dobândi viaţa cea adevărat veşnică.

Cu roua înfrânării ai stins de tot cuptoarele patimilor părintele nostru, cu bună credinţă strigând: Popoare prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Rai ai făcut cu adevărat pustiul strălucindu-te cu toată bunătatea într-însul. Drept aceea te-ai şi învrednicit desfătării Raiului.

A Născătoarei

Ca una ce ai îndrăzneală către Dumnezeu prea lăudată, Maica lui Dumnezeu, Marie, roagă-L pe Dânsul să ne mântuim de primejdii, cei ce te lăudăm pe tine cu credinţă.

Alt Canon, al Sfântului Ioan

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu, care S-a pogorât...

Ţesându-ţi ţie însuţi Ioane haină ce nu se învecheşte, împestrită cu bunătăţi, te-ai îmbrăcat cu haină proastă, în chip de sărac petrecând la porţile părinţilor tăi.

Fără prihană, ca alt Iov înaintea porţilor ai pătimit rău ca în gunoi, suferind înfruntările slugilor tale, înţelepte, chinuindu-te de foame şi de sete. Drept aceea ai moştenit Împărăţia cea de sus.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Alt Avraam te-ai arătat, aducând ca pe un oaspete pe Treime la coliba ta, prin suişuri dumnezeieşti şi prin cugete curate şi prin sărăcie desăvârşit, slujindu-i Ei, fericite, întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Râu pururea curgător ni se izvorăşte nouă, celor ce năzuim la tine Preacurată, din care luând dar din destul, lăudăm naşterea ta prea curată, şi o prea înălţăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieşti, şi văpaia întru răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile, şi Îl prea înălţaţi întru toţi vecii.

Canonul Sfântului Pavel

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Cel nevăzut cu chip dumnezeiesc primindu-L, neispitită de nuntă Fecioară şi Maică, cu laude naşterea ta o slăvim.

Ca pe o comoară înţelegătoare ascunsă, cuvioase, Dumnezeu te-a descoperit lui Antonie, iar nouă te-a arătat spre slavă şi veselie.

Pironindu-te pe sineţi în frica lui Dumnezeu, cuvioase, şi săvârşindu-ţi viaţa cu grija morţii, te-ai învrednicit vieţii, părinte.

Ca unul ce ai îndrăzneală către Dumnezeu, roagă-te pentru noi, care îţi săvârşim cu credinţă această pomenire a ta, Pavele fericite.

A Născătoarei

Ceea ce ai zămislit pe Hristos cel fără început împreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt, şi L-ai născut negrăit Fecioară, roagă-L ca să ne mântuim noi.

Alt Canon, al Sfântului Ioan

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui Celui...

Strigai cuvioase: Puterea mea şi lauda îmi este Domnul, întru care biruiesc pe părtinitorul întunericului, nicicum nu mă tem de înşelăciunile lui cele din năluciri, privind prin gând numai frumuseţea cea dumnezeiască şi neapropiată.

Ca un pământ gras cuvioase, a primit inima ta sămânţa cea cerească în brazdele gândului şi aduce roadă spic însutit, care hrăneşte sufletele tuturor celor ce te cinstesc pe tine cu credinţă, de Dumnezeu fericite.

Fiind împreună cu Stăpânul tău cuvioase şi luminându-te de acolo cu străluciri prea luminate, roagă-te Ioane minunate, să se dea dumnezeiască lumină celor ce cu credinţă săvârşesc pomenirea ta cea luminată.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfinţitu-te-a Domnul din pântece pe tine, fericite, şi către Dânsul ţi-ai îndreptat cărările tale, drept aceea te-ai numărat cu cuvioşii cei ce au vieţuit cu bună credinţă, cu care împreună te îndestulezi de Dumnezeu, prea fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Lăcaş luminii s-a făcut pântecele tău, prin care au văzut lumina cei ce şedeau întru întuneric. Pentru aceea te lăudăm pururea cu glasuri netăcute Maica lui Dumnezeu, şi cu dragoste te cinstim pe tine, nădejdea sufletelor noastre.

Irmosul: Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta pe Născătoarea de Dumnezeu cea prea lău-dată o mărim.

Luminânda:

Podobie: Femei auziţi...

Îndumnezeindu-te cu împărtăşirile cele către Dumnezeu, cuvioase, ai ajuns a fi dumnezeu după dar împreună cu Antonie, prea fericite. Cu care pomeneşte-ne sfinte pe noi cei ce săvârşim pomenirea ta cea purtătoare de lumină şi te cinstim cu dragoste, Pavele luminătorul sihaştrilor.

Alta a lui Ioan: Ca alt Lazăr sărac petreceai la porţile părinţilor tăi cuvioase părinte, strâmtorându-te într-o colibă mică, prea înţelepte; iar acum ai aflat lăcaş desfătat împreună cu îngerii şi cu toţi sfinţii în ceruri, Ioane.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Altă **Luminândă:**

Lăsând dorul părinţilor şi bogăţia cea trecătoare, ţi-ai luat crucea ta părinte Ioane, şi cu osârdie ai urmat lui Hristos şi omorându-ţi patimile prin sihăstrie, te-ai suit către nepătimire, rugându-te pentru noi, de Dumnezeu purtătorule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Prea lăudată Fecioară, tu ai născut pe Hristos, Vestitorul sfatului celui mare al Tatălui, pe Împăratul slavei. A căruia Cruce ridicând-o cuvioşii şi sihaştrii, au alergat după Dânsul; cu care împreună roagă-te neîncetat pentru noi, Născătoare de Dumnezeu.

A Crucii, a Născătoarei

Cea cu totul nevinovată Mieluşea, văzând pe Hristos ca pe un Miel spânzurat pe Cruce, ca o Maică cu plângere tânguindu-se Îl slăvea.

La Stihoavnă

Stihirile din Octoih:

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, *a Sfântului Pavel, glas 8*

Mulţimile călugărilor pe tine îndreptătorul te cinstim, Pavele părintele nostru, că prin tine pe cărarea cea dreaptă cu adevărat a umbla, am cunoscut. Fericit eşti că lui Hristos ai slujit, şi ai biruit puterea vrăjmaşului. Cela ce eşti cu îngerii împreună vorbitor, cu dreptii şi cu cuvioşii împreună locuitor, cu care roagă-te Domnului, să miluiască sufletele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei de Dumnezeu)

Curată Fecioară, uşa Cuvântului, Maica Dumnezeului nostru, roagă-te să ne mântuim noi.

A Crucii, a Născătoarei

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Ce priveală este aceasta ce se vede care se arată ochilor mei o Stăpâne! Cel ce ţii toată zidirea, Te spânzuri pe lemn şi Te omori, cela ce dai viaţă tuturor, Născătoarea de Dumnezeu plângând zicea, când a văzut înălţat pe Cruce pe Cel ce a strălucit negrăit dintr-însa Dumnezeu şi Om.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

La Liturghie

Fericirile din Canonul Sfântului Pavel, Cântarea a 3-a pe 4, Şi din Canonul Sfântului Ioan, Cântarea a 6-a pe 4. Prochimen, glas 8: Lăuda-se-vor cuvioşii întru mărire... Stih: Cântaţi Domnului cântare nouă... Apostol, către Galateni: Fraţilor, roada Duhului... Aliluia, glas 8: Fericit bărbatul care se teme de Domnul... Stih: Puternică pe pământ va fi sămânţa lui... Evanghelia de la Matei: Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Toate îmi sunt date Mie de la Tatăl Meu... Chinonicul: Întru pomenirea veşnică va fi dreptul...

Cade-se a şti: Că dintru această zi, începem a cânta în Biserică şi jumătăţile ceasurilor. Asemenea şi Canoanele Născătoarei de Dumnezeu cele rânduite la Pavecerniţă şi două Canoane din Octoih la Utrenie; asemenea de astăzi înainte

(în zilele sfinţilor ce se prăznuiesc) cântăm Catavasiile: Pământul cel roditor... până la odovania praznicului Întâmpinării Domnului.

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Ioan, colibaşul

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Ioan, colibaşul (15 ianuarie):

https://www.academia.edu/95339625/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sf%C3%A2ntul_cuvios_Ioan_coliba%C5%9Ful_15_ianuarie_

https://archive.org/details/canon_20230120

https://www.slideshare.net/slideshows/canon-de-rugciune-ctre-sfntul-cuvios-ioan-colibaul-15-ianuarie/265550694

***

Canon de rugaciune către Sfântul cuvios Ioan colibaşul - 15 ianuarie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=D7XZDsLvMJk

***

Troparul Sfântului cuvios Ioan, colibaşul, glasul al 4-lea: Din pruncie iubind cu căldură pe Domnul, lumea şi cele frumoase ale lumii ai părăsit şi ai sihăstrit în chip desăvârşit; ţi-ai ridicat coliba înaintea porţilor părinţilor tăi; zdrobit-ai cursele demonilor, prea fericite; pentru aceasta pe tine, prea cuvioase părinte Ioan, Hristos după vrednicie te-a prea mărit.

facere a lui Iosif

Cântarea 1

Irmos: Întru adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon puterea cea într-armată, iar întrupându-Se Cuvântul, a pierdut păcatul cel rău, Domnul cel Prea slăvit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îmbogăţindu-te cu dumnezeieştile fapte bune, ai defăimat bogăţia cea pământească şi ai câştigat-o pe cea cerească. Drept aceea, sărac fiind eu de cunoaşterea cea dumnezeiască, îmbogăţeşte-mă cu har, ca să laud vieţuirea ta cea întocmai cu îngerii, părinte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Jugului celui bun al Domnului supunându-te, fericite, din tinereţe te-ai nevoit cu lupte sihăstreşti şi pe vrăjmaş l-ai înjosit, într-armându-te cu smerenia lui Hristos; prin care te-ai ridicat, fericite părinte Ioan, către înălţimea cea cerească.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca unul ce ai umblat pe cărarea cea strâmtă, cu întristare şi cu lacrimi şi cu suspinuri şi cu rele pătimiri, cuvioase, ai ajuns la lărgimea cea mult cuprinzătoare, aflându-ţi sălăşluire vrednică de ostenelile tale, părinte Ioan, vrednicule de laudă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

De cumplitele meşteşuguri ale patimilor răscolit fiind eu, Fecioară şi de năvălirile păcatelor tulburat, prea lăudată, alerg cu dragoste către ocrotirea ta cea netulburată, pururea Fecioară, milostiveşte-te, spre mine şi mă miluieşte.

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Rugăciunile tale, ca pe o tămâie cu bună mireasmă, le-ai adus Atotvăzătorului, prea cuvioase, pe care, plăcându-le le-a primit, aşezându-te pe tine în cetele sihaştrilor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-te-ai ca o minune prea mare, înspăimântând inimile dreptcredincioşilor, de Dumnezeu alesule, prea cuvioase, prin felul cum ai stăruit la porţile părinţilor tăi, sărac şi strâmtorat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

După Lege, stăruind în rugăciuni şi în posturi, întru nepătimire te-ai îmbrăcat, prea cuvioase, smerindu-ţi zburdările trupului, cu puterea Dumnezeiescului Duh.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca pe un trandafir, plin de bună mireasmă te-a aflat pe tine, Curată, Cel fără păcat şi S-a Sălăşluit în sânul tău, umplând omenirea de bună mireasmă.

Irmosul: Înflorit-a pustiul ca şi crinul Biserica din păgâni cea stearpă, prin venirea Ta, Doamne, întru care s-a întărit inima mea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol, nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta, cântăm Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În zdrenţe sărăcăcioase, comoară ascunsă te-ai arătat, de Dumnezeu insuflate; că ai iubit veşmântul cel dumnezeiesc şi cu acesta îmbrăcându-te, ai intrat în Cămara de mire, cea de sus.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Primind sămânţa cea cerească în brazdele inimii tale, de Dumnezeu insuflate, ai răsărit spic de veselie, care hrăneşte cugetul celor ce te laudă cu cuvioşie urmându-ţi pilda vieţii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În colibă prea strâmtă ai petrecut, minunatule, de bunăvoie, făcându-te ca un alt Lazăr sărac. Pentru aceasta te odihneşti acum în sânurile lui Avraam, cuvioase părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Îndreaptă-mi mişcările sufletului, Preacurată, către dumnezeieştile porunci ale Celui ce a Strălucit în pântecele tău, izbăvindu-mă de viforul smintelilor vieţii, cu mijlocirile tale.

Cântarea a 5-a

Irmos: Luminarea celor ce zăceau în întuneric şi mântuirea celor deznă-dăjduiţi Tu eşti, Hristoase, Mântuitorul meu şi la Tine mânec, Împăratul păcii, luminează-mă cu strălucirea Ta, că nu ştiu alt Dumnezeu afară de Tine.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Străin ai fost de dulceţile pământeşti, străin de cei apropiaţi ai tăi, străin de părinţi cu a ta voie şi însuţi, curăţindu-te cu înfrânarea, te-ai sălăşluit cu Atotţiitorul, prea sfinte părinte Ioan, făcându-te sărac cu duhul.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-te pe tine însuţi casă a Sfintei Treimi, ai dorit a te închide în colibă, curăţindu-ţi sufletul cu dumnezeieştile cugetări, văzând pururea Frumuseţea lui Dumnezeu, cea de negrăit, părinte Ioan.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arătatu-te-ai împlinitor al Legii lui Dumnezeu şi nu ai ales nimic mai de cinste decât toată dragostea Lui, cugetătorule de Dumnezeu. Că nu te-a slăbit pe tine dragostea părinţilor şi a fraţilor, nici bogăţia, nici dregătoria, nici pofta trupului, părinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Emmanuel, Stăpânul tuturor, născându-L fără stricăciune, ai rămas Fecioară şi după naştere, Maică Fecioară; pe Acela roagă-L neîncetat să izbăvească de supărarea vrăjmaşilor pe cei ce scapă sub acoperământul tău.

Cântarea a 6-a

Irmos: De adâncul păcatelor...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe şarpele cel trufaş l-ai biruit cu armele smereniei, fericite şi înălţându-te cu Duhul, te-ai sălăşluit în Locaşurile pururea veşnice.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Plin fiind de darurile Duhului, ai supus duhurile răutăţii, ca un înţelept şi cuminte şi cu totul dăruit lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ridicându-te pe culmile nepătimirii, părinte Ioan, strâmtorat în colibă şi înconjurat de ispite ai răbdat, întărindu-te dumnezeieşte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Cuvântul, cel întocmai Lucrător şi de un scaun cu Cel ce L-a născut, L-ai Întrupat din pântecele tău, Curată, care, pentru nespusa Sa milostivire, S-a îmbrăcat cu toată omenitatea noastră.

Irmosul: De adâncul păcatelor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale, cel neurmat. Din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Râvnind, înţelepte, sărăcia ce nu se fură, ai urât bogăţia părinţilor tăi. Şi având Evanghelia în mâinile tale, ai urmat lui Hristos Dumnezeu, prea cuvioase părinte Ioan, rugându-te neîncetat pentru noi toţi.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui păgân, înaltă văpaie a ridicat; iar Hristos, cel ce bine este cuvântat şi Prea slăvit, a întins cinstitorilor de Dumnezeu tineri roua Duhului.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Calea cea strâmtă ai găsit-o mai de cinste decât pe cea largă, minunate şi cu bucurie ai răbdat la porţile părinţilor tăi, batjocorit şi sleit de multe boli, de Dumnezeu binecuvântate.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împodobitu-te-ai, înţelepte, cu prea frumoase suişuri, omorându-ţi trufia trupului. Drept aceea mutându-te către cele cereşti, eşti numărat pururea cu cetele Sfinţilor părinţi, vrednicule de laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Călătorind pe căile care duc la odihna cea dumnezeiască, te-ai abătut, fericite, de la prăpăstiile demonilor, acoperit fiind cu dumnezeiescul har şi strigând: Cel ce bine eşti cuvântat şi Prea slăvit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Lăudăm naşterea ta, Binecuvântată, prin care ne-am izbăvit din osândirea cea de demult şi pe tine te fericim, de Dumnezeu Binecuvântată, singura pe care te-a iubit Cel ce bine este cuvântat şi Prea slăvit.

Cântarea a 8-a
Irmos: Pe Dumnezeu, care S-a pogorât...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tesându-ţi tu însuţi, părinte Ioan, haină ce nu se învecheşte, te-ai îmbrăcat ca un cerşetor, în chip de sărac petrecând la porţile părinţilor tăi.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un alt Iov ai pătimit fără de vină înaintea porţilor, ca un gunoi, suferind înfruntările slugilor tale, înţelepte, chinuit de foame şi de sete. Drept aceea ai moştenit Împărăţia cea de sus.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Urmat-ai în chip vădit Evangheliei, pe care ai primit-o în mâini şi ai sărăcit, fericite, plângând toată viaţa; şi blând şi fără de răutate fiind, ai moştenit Împărăţia cea de sus.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Ca un alt Avraam te-ai arătat, primind Sfânta Treime ca pe un Oaspete în coliba ta, prin suişuri dumnezeieşti şi ai slujit-o pe Ea prin cugete curate şi prin sărăcie desăvârşită, fericite, întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Râu pururea curgător ne izvorăşte nouă, celor ce alergăm la tine, Preacurată; de aceea, cei ce scoatem din el har din destul lăudăm naşterea ta, prea curată şi o prea înălţăm întru toţi vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evrei şi văpaia întru răcoreală a prefăcut, ca pe Domnul lăudaţi-L lucrurile şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui Cel...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strigai, cuvioase: Domnul este Puterea şi Lauda mea, întru El biruiesc pe căpetenia întunericului; nicicum nu mă tem de amăgirile cele ce îmi vin din partea lui, prin hărţuielile închipuirii, numai gândindu-mă la Frumuseţea cea dumnezeiască şi neapropiată.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un pământ îngrăşat a primit inima ta, cuvioase, sămânţa cea cerească în brazdele cugetului şi aduce roadă spic însutit, care hrăneşte sufletele tuturor celor ce te cinstesc pe tine, cu credinţă, de Dumnezeu fericite.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind împreună cu Stăpânul tău, cuvioase şi luminat fiind de acolo cu străluciri prea luminate, roagă-te, minunate părinte Ioan, să se dăruiască dumnezeiască Lumină celor ce cu credinţă săvârşesc pomenirea ta cea luminată.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sfinţitu-te-a Domnul din pântece pe tine, fericite, către Dânsul ţi-ai îndreptat cărările tale. Drept aceea ai fost numărat între cuvioşii cei ce au vieţuit întru cucernicie; cu aceia împreună te bucuri de îndumnezeire, prea lăudate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Locaş Luminii s-a făcut pântecele tău, prin care au văzut Lumina cei ce şedeau întru întuneric. Drept aceea te lăudăm pururea, cu glasuri netăcute, Maica lui Dumnezeu şi cu dragoste te cinstim pe tine, nădejdea sufletelor noastre.

Irmosul: Fiul Părintelui Cel fără de început Dumnezeu şi Domnul, Întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta pe Născătoarea de Dumnezeu cea prea lăudată o mărim.

Sedelna, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Părăsind avuţia cea pieritoare şi mărirea cea trecătoare, ai dobândit, fericite părinte, bogăţia cea cerească şi lauda cea cu adevărat veşnică. Pentru aceasta fericim sfântă adormirea ta şi întru dânsa prăznuind, strigăm ţie: pomeneşte-ne pe noi, prea cuvioase Ioan, ca cel ce ai îndrăzneală către Domnul.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Ca o vie nelucrată, Fecioară, Strugurele cel prea frumos ai odrăslit, Cel ce izvorăşte nouă Vinul mântuirii, care veseleşte sufletele şi trupurile tuturor. Pentru aceasta, pe tine, ca pe o pricinuitoare a bunătăţii, fericindu-te pururea, împreună cu îngerul strigăm ţie: Bucură-te cea plină de daruri.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Curata, cea neispitită de nuntă şi Maica Ta Hristoase, văzându-Te pe Tine mort, spânzurat pe Lemn, ca o Maică plângând grăia: pentru ce Ţi-a răsplătit Ţie aşa adunarea iudeilor, cea fărădelege şi nemulţumitoare, care s-a bucurat de multele şi marile Tale daruri, Fiul meu? Laud îngăduinţa Ta cea dumnezeiască.

Acatistul Sfântului cuvios Ioan colibașul

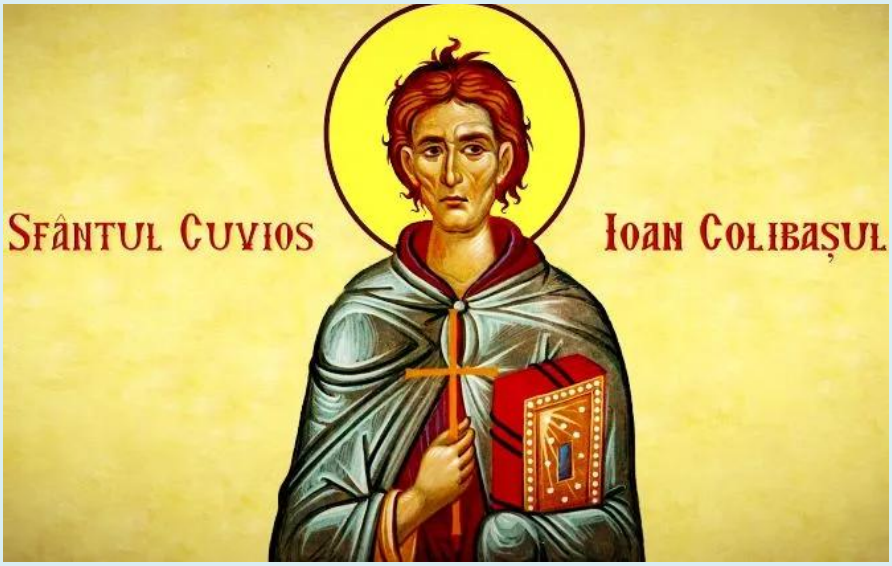

Acatistul Sfântului cuvios Ioan colibașul - 15 ianuarie - slujitor Dani
https://www.youtube.com/watch?v=2Toff0qIxWk

***

Rugăciunile începătoare

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne miluieşte (de 3 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugă-ciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Apoi **troparele** acestea, glasul al 6-lea:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi:

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământ-tului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

După obișnuitul început se zic:

Troparul Sfântului cuvios Ioan colibașul, glasul al 4-lea: Din pruncie iubind cu căldură pe Domnul, lumea și cele frumoase ale lumii ai părăsit și ai sihăstrit în chip desăvârșit; ți-ai ridicat coliba înaintea porților părinților tăi; zdrobit-ai cursele demonilor, prea fericite; pentru aceasta pe tine, prea cuvioase părinte Ioan, Hristos după vrednicie te-a prea mărit.

Condacul 1
Celui ce I-a urmat Domnului Hristos până la moarte, arătându-se ca un al doilea Iov în răbdare și pătimiri, Sfântului cuvios Ioan colibașul îi cântăm oda bucuriei. Iar tu, sfinte, cel ce ai stăpânit iubirea de lume biruind-o cu iubirea de Dumnezeu, nu ne lăsa în suferință și auzi aceste umile rugăciuni: ***Bucură-te, Sfinte Ioan colibașul, și cheamă-L pe Domnul Hristos în inima noastră!***

Icosul 1
Îmbrăcându-te cu sărăcia de bunăvoie te-ai asemănat Îngerilor care nu au decât frică și dragoste de Dumnezeu, Sfinte părinte Ioan, și cugetând tu la bogăția Împărăției moștenite de cei mult nevoitori, ai pășit pe calea strâmtorărilor ajungând la lărgimea Raiului. Primește te rugăm laudele noastre spuse din iubire pentru tine:
Bucură-te, minune prea mare a părinților tăi;
Bucură-te, bucuria Sfinților, că prin tine Sfântul Porfirie Kavsokalivitul s-a făcut monah;
Bucură-te, tinerețe cu folos;
Bucură-te, înțelepciunea minții;
Bucură-te, cel defăimat precum Lazăr cel sărac;
Bucură-te, cel încercat precum Iov;

Bucură-te, Sfinte Ioan colibașul și cheamă-L pe Domnul Hristos în inima noastră!

Condacul 2

Născându-te în cetatea Constantinopolului, ai crescut vlăstar binecuvântat de Duhul Sfânt, fiind isteț la învățătură peste ceilalți doi frați mai mari și pătrunzând tainele duhovnicești ale credinței spre mirarea tuturor: ***Aliluia!***

Icosul 2

Lucrând în tine harul lui Dumnezeu erai blând, smerit și fără răutate, și orice vreme aveai de prisosință o dădeai lui Hristos, citind cărțile Sfinților sau alergând la Biserică:
Bucură-te, inimă înfierbântată de văpaia iubirii dumnezeiești;
Bucură-te, cel ce ardeai cu focul nestins al rugăciunii;
Bucură-te, cuptor încins arzând patimile;
Bucură-te, ales ucenic al lui Dumnezeu;
Bucură-te, fiind rânduit a-I sluji deplin;
Bucură-te, auzind chemarea Lui ca poruncă de netrecut;
Bucură-te, Sfinte Ioan colibașul, și cheamă-L pe Domnul Hristos în inima noastră!

Condacul 3

Te sârguiai spre nevoința duhovnicească, Sfinte părinte Ioan, nepăsându-ți de vârsta ta cea de 12 ani, ba chiar te gândeai că ai risipit timp alergând mai înainte după cele ale copilăriei, însă Dumnezeu a trimis la ușa casei tale un monah din Mănăstirea Neadormiților, care revenind la tine după pelerinajul său, te-a luat pe ascuns și ai fugit spre călugărie: ***Aliluia!***

Icosul 3

Ajungând în acea Mănăstire unde era rânduiala să se citească fără oprire Psalmi, de aceea numindu-se "a neadormiților" fiindcă veșnic câte o ceată de monahi era trează cântând rugăciuni, te-ai aruncat la picioarele starețului cerând să te facă de îndată monah, iar noi ne minunăm de tine:
Bucură-te, că ai luat cu tine Evanghelia din aur primită de la părinți;
Bucură-te, că ai fugit de acasă fără știrea lor;
Bucură-te, că mult te-au căutat, fără a te găsi;
Bucură-te, că ai scăpat ca o pasăre din colivie;
Bucură-te, că părinții ți-ar fi rânduit căsnicia;
Bucură-te, că ai nesocotit voia lor pentru a împlini voia lui Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte Ioan colibașul, și cheamă-L pe Domnul Hristos în inima noastră!

Condacul 4

Stareţul, văzând dorirea ta şi lacrimile pe care le vărsai şi cunoscând prin înainte vedere darul Duhului Sfânt ce se afla în tine, te-a primit de îndată şi ţi-a tuns părul capului, iar tu, sfinte, primind aripi îngereşti ai strigat de bucurie lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 4

Câştigând cererea ta, Sfinte cuvioase Ioan, împlineai toate ascultările cu sârguinţă şi tăierea voii, sporind din putere în putere întrecându-i pe ceilalţi monahi, devenind chip de neîncetată rugăciune către Dumnezeu:
Bucură-te, povăţuit de bătrânii iscusiţi;
Bucură-te, răbdător în toate;
Bucură-te, ascultător ca un înger;
Bucură-te, postind desăvârşit;
Bucură-te, hrănindu-te mai mult cu dumnezeiasca Împărtăşanie;
Bucură-te, neadormit rugător la tronul lui Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte Ioan colibaşul, şi cheamă-L pe Domnul Hristos în inima noastră!

Condacul 5

Vieţuind aşa timp de 6 ani, vrăjmaşul diavol nu a mai îndurat buna ta purtare şi a pornit război aprig împotriva ta, vrând să îţi slăbească nevoinţa şi să te alunge de pe cale poruncilor Domnului, toate încercările acestea fiind îngăduire de El: ***Aliluia!***

Icosul 5

Mult te muncea diavolul aducându-ţi aminte de viaţa ta din lume şi de dragostea părinţilor, Sfinte Ioan, căci aceasta este lupta cea grea pe care o dau toţi sihaştrii care părăsesc lumea, şi luptându-te tu ziua şi noaptea cu gândurile deşarte ai slăbit cu trupul fiind abia viu:
Bucură-te, că te-ai uscat ca un vas de lut;
Bucură-te, că trupul îţi era ca o trestie, clătinându-se;
Bucură-te, că ai mărturisit stareţului că de la gândurile viclene ai slăbit aşa;
Bucură-te, că duhovnicul a cunoscut folosul ucenicului din ispită;
Bucură-te, că ai primit binecuvântarea de a pleca acasă;
Bucură-te, te-a binecuvântat să îţi fie calea fără prihană;
Bucură-te, Sfinte Ioan colibaşul, şi cheamă-L pe Domnul Hristos în inima noastră!

Condacul 6

Ai pornit spre casă, Sfinte părinte Ioan, rugându-te la Dumnezeu să sfărâmi capul vrăjmaşului tău şi să îl arăţi neputincios, şi să te îndrepte pe calea cea bună şi desăvârşită a celor ce Îl iubesc pe Dumnezeu mai mult decât lumea: ***Aliluia!***

Icosul 6

Ajungând în fața casei părinților din Constantinopol te-ai aruncat cu fața la pământ, și ai strigat din adâncul inimii: " Doamne, Iisuse Hristoase, nu mă lăsa pe mine!", și așteptând până dimineață ai cerut voie vătafului casei să te lase să petreci vremea șezând pe gunoiul de lângă poartă, iar noi te cinstim:

Bucură-te, că ți-ai văzut de îndată și părinții;
Bucură-te, că nu le-ai spus cine ești;
Bucură-te, că ai biruit ispita diavolească;
Bucură-te, că te-ai ridicat peste dragostea de fiu;
Bucură-te, că ai zburat în iubirea de Hristos;
Bucură-te, că ai învins dorul de oameni, mângâiat fiind de harul lui Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte Ioan colibașul, și cheamă-L pe Domnul Hristos în inima noastră!

Condacul 7

Ai petrecut un timp dormind într-un unghi ce era lângă porți, pe gunoi, iar tatăl tău văzându-te pe tine sărac și flămând cum stai la poarta casei sale, îți trimitea mâncare și mereu plângea zicând că te miluiește pe tine în locul fiului său Ioan pe care îl știa pierdut demult: ***Aliluia!***

Icosul 7

Rugându-l pe vătaful casei, acesta ți-a făcut o colibă mică lângă gunoi și stăteai ziua și noaptea în rugăciune, dând la săraci mâncarea primită de la tatăl tău iar tu făcând foame și sete:

Bucură-te, că ai șezut pe gunoi precum Lazăr cel sărac;
Bucură-te, că te-ai vădit un nou Iov pentru mântuirea noastră;
Bucură-te, că Lazăr s-a bucurat mai apoi de hrana îndestulătoare a veșniciei;
Bucură-te, că Iov a căpătat de la Dumnezeu însutit pentru răbdarea lui;
Bucură-te, că și tu, sfinte, ai primit binecuvântarea cerească a celor biruitori;
Bucură-te, că ai stins dorul omenesc prin harul primit de la Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte Ioan colibașul, și cheamă-L pe Domnul Hristos în inima noastră!

Condacul 8

Din pricina postirii aspre trupul tău s-a șubrezit, sfinte, și ai ajuns așa de slab că ți se vedeau coastele dar ai răbdat marile nevoințe timp de 3 ani în coliba ta pe care ai asemănat-o colibei pe care Sfântul Petru și-a fi dorit să o construiască pe Tabor, acolo unde harul lui Dumnezeu a preschimbat la față firea omenească a Domnului Hristos cu cea de Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 8

Adevărată preschimbare a firii ai trăit și tu, sfinte, cel desăvârșit în înfrânare, având dinainte gata deschise brațele părintești dacă te-ai fi dat în vileag cine

ești, dar ținând buzele închise pentru a ajunge în brațele părintești ale lui Dumnezeu, iar noi te lăudăm:
Bucură-te, că după 3 ani Domnul Hristos a căutat spre smerenia ta;
Bucură-te, că ți s-a arătat în vedenie;
Bucură-te, că te-a asemănat cu iubitul Lui ucenic Ioan feciorelnicul;
Bucură-te, că ți-a vestit că durerile tale cele multe se vor sfârși;
Bucură-te, că te-a chemat la El în 3 zile;
Bucură-te, că te-ai rugat pentru mântuirea părinților tăi;
Bucură-te, Sfinte Ioan colibașul, și cheamă-L pe Domnul Hristos în inima noastră!

Condacul 9
Chemându-l pe vătaful casei părinților tăi, l-ai rugat cu lacrimi să o aducă pe mama ta la tine, dar ea nu vroia căci se scârbea de tine, Sfinte Ioan, până când i-ai trimis vorbă că ești pe moarte: ***Aliluia!***

Icosul 9
Acoperindu-ți fața ca să nu te cunoască, i-ai spus mamei tale că dorești ca după moartea ta să te îngroape în haina ruptă pe care o purtai, în pământul din coliba ta, și i-ai dat Evanghelia de aur primită de la dânsa în copilărie:
Bucură-te, că ea a recunoscut Evanghelia dată fiului Ioan;
Bucură-te, că alergând acasă, ai arătat-o și bărbatului;
Bucură-te, că amândoi au venit într-un suflet la tine;
Bucură-te, că se bucurau de regăsirea fiului pierdut;
Bucură-te, că plângeau pentru moartea ta apropiată;
Bucură-te, că vreme de 4 ceasuri s-au tânguit lângă tine;
Bucură-te, Sfinte Ioan colibașul, și cheamă-L pe Domnul Hristos în inima noastră!

Condacul 10
Slăbind tot mai mult ți-ai dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, Sfinte Ioan, iar trupul l-ai lăsat părinților pentru slujba de îngropăciune, însă mama ta te-a îmbrăcat în haine împărătești uitând de jurământul pe care ți-l făcuse și anume să te îmbrace cu hainele tale sărăcăcioase: ***Aliluia!***

Icosul 10
Dar de îndată o porni o amețeală mare ca o paralizie și căzu jos nemișcată, iar tatăl tău, judecând că e pedeapsa dumnezeiască pentru că nu și-a împlinit promisiunea, te-a îmbrăcat el după dorința ta și pe loc mama ta s-a făcut bine:
Bucură-te, mângâierea nădejdii în viața de veci;
Bucură-te, că i-ai mâhnit pe părinți, dar L-ai slăvit pe Dumnezeu;
Bucură-te, că te-ai făcut vrednic de Hristos;
Bucură-te, înțelepțitorul părinților tăi;

Bucură-te, că nu numai copii sunt datori a păzi poruncile părinților;
Bucură-te, că și aceștia sunt datori a împlini pe cele ale copiilor;
Bucură-te, Sfinte Ioan colibașul, și cheamă-L pe Domnul Hristos în inima noastră!

Condacul 11
Te-au îngropat în coliba ta așa cum ai poruncit, Sfinte părinte Ioan, cunoscând oamenii că cei smeriți primesc strălucirea corturilor de Sus, acolo unde coliba este încăpătoare și îndestulătoare pentru toți mucenicii cu sânge și fără sânge ai lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 11
Părinții tăi au zidit mai târziu o biserică în locul colibei, pe mormântul tău, și au înzestrat-o cu jumătate din averea lor iar cealaltă jumătate au împărțit-o săracilor ca să fie și pomul asemenea rodului, iar noi ne rugăm:
Bucură-te, că au viețuit restul vieții în rugăciune;
Bucură-te, că au ajuns lângă tine, în Împărăția Cerului;
Bucură-te, că ți-ai mântuit părinții prin răbdare;
Bucură-te, că toate pentru Hristos le-ai suferit;
Bucură-te, că ai biruit diavolul și gândurile lui înșelătoare;
Bucură-te, că ai luat cununa biruinței în Cer;
Bucură-te, Sfinte Ioan colibașul, și cheamă-L pe Domnul Hristos în inima noastră!

Condacul 12
Ai trăit viață de sihastru în mijlocul lumii, Sfinte Ioan, arătând că nu pustia din afară aduce izbândă ci cea dinăuntru, și anume căpătând libertatea sufletului prin tăierea spinilor patimilor și înfrânarea de la păcate, și pentru aceasta Dumnezeu te-a ridicat la rang îngeresc: ***Aliluia!***

Icosul 12
Sărăcia nu ți-a fost piedică de mântuire, ba dimpotrivă dând și renunțând la avere ai primit însutit, iar zdrențele te-au îmbrăcat în harul care coboară pe cei despărțiți în inimă de lumesc, umplându-te de bucuria nemărginită a slujirii lui Dumnezeu:
Bucură-te, străin de dulcețurile pământești;
Bucură-te, că nu ai slăbit de dragostea omenească;
Bucură-te, că ai învins dorul de fiu;
Bucură-te, că ai ales dragostea de Hristos;
Bucură-te, că și pe noi ne miluiești în grelele încercări ale familiei;
Bucură-te, că ne dai răbdare, răbdare și iar răbdare;
Bucură-te, Sfinte Ioan colibașul, și cheamă-L pe Domnul Hristos în inima noastră!

Condacul 13 (de trei ori)
Sfinte cuvioase Ioan colibașul, sihastrul din mijlocul lumii, cel ce ți-ai făcut coliba la locul ispitirii și ai biruit năvălirile demonilor, ajută-ne și pe noi să răzbim ispitele și stinge pornirile nefirești ale trupului, minții și sufletului pentru a ne ridica cu totul la Dumnezeu, strigând: ***Aliluia!***

După aceasta se cisesc iarăși Icosul 1 și Condacul 1 pe care le găsiți mai jos.

Icosul 1
Îmbrăcându-te cu sărăcia de bunăvoie te-ai asemănat Îngerilor care nu au decât frică și dragoste de Dumnezeu, Sfinte părinte Ioan, și cugetând tu la bogăția Împărăției moștenite de cei mult nevoitori, ai pășit pe calea strâmtorărilor ajungând la lărgimea Raiului. Primește te rugăm laudele noastre spuse din iubire pentru tine:
Bucură-te, minune preamare a părinților tăi;
Bucură-te, bucuria Sfinților, că prin tine Sfântul Porfirie Kavsokalivitul s-a făcut monah;
Bucură-te, tinerețe cu folos;
Bucură-te, înțelepciunea minții;
Bucură-te, cel defăimat precum Lazăr cel sărac;
Bucură-te, cel încercat precum Iov;
Bucură-te, Sfinte Ioan colibașul, și cheamă-L pe Domnul Hristos în inima noastră!

Condacul 1
Celui ce I-a urmat Domnului Hristos până la moarte, arătându-se ca un al doilea Iov în răbdare și pătimiri, Sfântului cuvios Ioan colibașul îi cântăm oda bucuriei. Iar tu, sfinte, cel ce ai stăpânit iubirea de lume biruind-o cu iubirea de Dumnezeu, nu ne lăsa în suferință și auzi aceste umile rugăciuni: ***Bucură-te, Sfinte Ioan colibașul, și cheamă-L pe Domnul Hristos în inima noastră!***

Rugăciune către Sfântul cuvios Ioan colibașul

Strigăm și noi împreună cu tine, Sfinte cuvioase Ioan colibașul: "Domnul este este luminarea mea și mântuirea mea; de cine mă voi teme? Domnul este apărătorul vieții mele; de cine mă voi înfricoșa?"

Știind că Dumnezeu învinge căpeteniile întunericului, te rugăm să mijlocești pentru noi la tronul Sfintei Treimi să ne salveze de amăgirile ce vin de la diavoli prin gânduri și simțiri, să se domolească pornirile nefirești ale trupului, minții și sufletului și să Îl iubim pe El înaintea tuturor, ca să ne gândim doar la frumusețea cea dumnezeiască a Împărăției de Sus, acolo unde se aud glasurile

Serafimilor cântând și unde ne dorim să petrecem și noi, acum și în vecii vecilor. Amin.

Apoi se face otpustul: Pentru rugăciunile Sfinților părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

Sursa:

https://pravila.ro/acatistul-sfantului-cuvios-ioan-colibasul/

https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2023/07/26/acatistul-sfantului-cuvios-ioan-colibasul-sau-sfantul-ioan-cel-sarac-pentru-hristos-15-ianuarie/

Paraclisul Sfântului cuvios Ioan Colibaşul

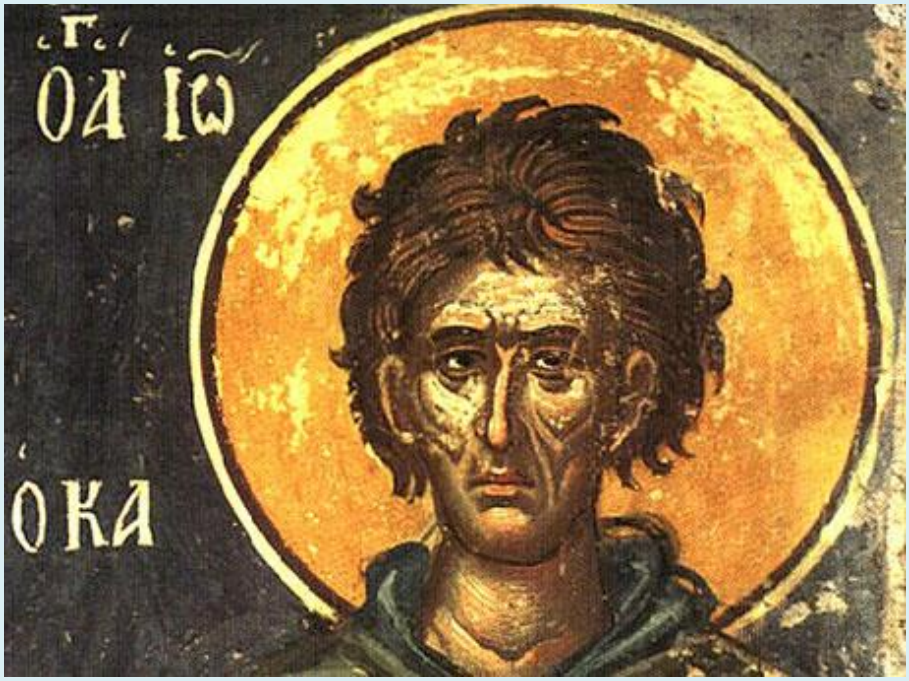

Troparul: Din pruncie iubind cu căldură pe Domnul, lumea şi cele frumoase ale lumii ai părăsit şi ai sihăstrit în chip desăvârşit; ţi-ai ridicat coliba înaintea porţilor părinţilor tăi; zdrobit-ai cursele demonilor, prea fericite; pentru aceasta pe tine, Ioan, Hristos după vrednicie te-a prea mărit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nu vom tăcea, de Dumnezeu Născătoare, a spune pururea puterea ta noi, nevrednicii, că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi scăpat pe noi de atâtea primejdii, sau cine ne-ar fi păzit pe noi până acum slobozi ? Noi de la tine, Stăpână, nu ne vom depărta, că tu mântuieşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.

8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul Sfântului Ioan Colibaşul

Cântarea I

Irmos: Pe Faraon, cel ce se purta în car, l-a cufundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni oarecând, în chipul Crucii lovind şi despărţind marea şi pe Israel fugăritul şi mergătorul pedestru l-a izbăvit; pe cel ce cântă cântare lui Dumnezeu.

Stih: *Sfinte cuvioase părinte Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Ce vom lăuda mai întâi fericite Ioane, iubirea ta de sărăcie, răbdarea cea multă, smerenia desăvârșită către toți? Căci cu adevărat lui Hristos ai urmat pe calea Crucii și acum te veselești nespus întru Împărăția Sa.

Stih: *Sfinte cuvioase părinte Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Din fragedă vârstă ai intrat în mănăstire, dar și mai mult te-ai îngrijit să îți păzești zidurile inimii de furia vrăjmașului urâtor de bine, pe care alungă-l de la cei ce te cinstesc pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cum te vom numi pe tine, Sfinte Ioane, cel ce adâncurile Duhului ai pătruns cu al tău smerit gând și ai adus la masa duhovnicească a inimilor hrana înțelepciunii, cu fărâmiturile cărora hrănește-ne și pe noi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Roagă-Te, Preacurată, cu Sfântul cuvios Ioan să fim și noi părtași mesei duhovnicești a Sfinților în Împărăția lui Hristos.

Cântarea a III-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu, Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat sânurile părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat-o. Pentru aceasta, cu profetul Avacum, strig către Tine: Slavă puterii Tale, iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Glasul Cuvântului ai auzit în inima ta cea curată și ai urmat vieții îngerești, făcându-te călugăr spre a urca muntele desăvârșirii, pe care cu multe lacrimi suindu-l, te-ai învrednicit de moștenirea luminii nevăzute.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din copilărie ai urmat vieții călugărești și în mănăstirea Achimiților ai primit chipul îngeresc, bucurându-te de Mirele tău, pe care Îl roagă acum pentru mântuirea sufletelor noastre împovărate cu grele păcate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Răbdarea ta a minunat pe toți, căci paharul pătimirii ai băut fără cârtire, și acum te îndulcești de paharul veseliei cerești, din care revarsă-ne și nouă picături spre îndulcirea amărăciunii sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Caută spre robii tăi cu milostivire ca Una ce cu ploaia îndurărilor tale ai curăţat păcatul lui Adam, născând nouă pe Începătorul mântuirii.

Apoi aceste **stihiri**:

Cuvioase Ioane, tu ca un străin ai petrecut înaintea porților părinților tăi, căci te-ai socotit mai întâi fiu al Tatălui ceresc, înaintea Căruia având acum îndrăzneală, roagă-te, să fim adunați noi, fiii cei rătăcitori, de pe căile păcatelor și aduși pe calea mântuirii.

Maica Luminii, cu ploaia rugăciunii tale înmoaie şi pământul cel împietrit al inimii mele şi sădeşte întru mine sămânţa fricii dumnezeieşti ca să aduc la plinirea vremii roadele cele bune ale pocăinţei curate.

Sedealna: Sărăcia cea de bună voie și răbdarea ocărilor ai suferit pentru Hristos Cel răstignit pe Cruce pentru iertarea lumii și cu suflet curat ca un porumbel ai zburat mai apoi în cămările cerești.

Cântarea a IV-a

Irmos: Nepăzind poruncile Tale Stăpâne, cu mintea mea intrând în patimile desfă-tărilor, am fost golit de har şi pentru răni zac gol; ci mă rog Ţie, Mântuitorule, mântuieşte-mă!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Hristos, Izvorul bogăției odihnind în inima ta, ai nesocotit sărăcia cea materială, ci cu bogăția rugăciunilor tale toată lumea ai împodobit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sărăcia de bună voie ai iubit și te-ai îmbogățiut duhovnicește, socotind ocările slugilor părinților tăi ca mărgăritarele de laudă prin care îți agoniseai laudă în cer de la îngeri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Coliba ta cea sfințită cu lacrimile rugăciunii o ai prefăcut în Rai și cămara cea cerească ai primit de la Hristos, cel ce împărățea în palatul inimii tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cununa slavei Tatălui fiind şi oglinda Fiului, Tu, cea împodobită cu acoperământul Duhului, dăruieşte-ne nouă acoperământul milostivirii tale.

Cântarea a V-a

Irmos: Căutând cu ochiul Tău cel neadormit, milostiveşte-Te spre mine, cel cuprins de dormitarea trândăviei, şi care slujesc somnului desfătărilor în patul patimilor; Cel ce ţi-ai plecat capul pe Cruce şi Te-ai trezit de bunăvoie, mic-şorând Hristoase, noaptea păcatului, Cel ce eşti lumina dreptăţii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din viclenia vrăjmașului urâtor a tot binele, ai plecat din mănăstire cu voia fraților, fiind îmboldit de dorul părinților tăi, dar în colibă săracă ai petrecut, neștiut de nimeni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Disprețul slugilor și sărăcia nu le-ai disprețuit, ci ai răbdat toate ca un bun ostaș al lui Hristos, luând plată însutită în cer.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Din pruncie ai iubit înțelepciunea cea de sus, care ca o rază te-a călăuzit către viețuirea îngerească cu razele rugăciunii tale luminează-ne și pe noi dintru înălțime, ca să urmăm calea smeritei cugetări.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nu opri curgerea izvorului milostivirii tale, ci ne adapă din destul pe noi, cei ce alergăm la negrăită şi necheltuită bunătatea ta, prea curată Fecioară.

Cântarea a VI-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Evanghelia dăruită de tatăl tău și-a fost prieten nedespărțit și cărare care te-a dus către Hristos, pe care roagă-te să-L aflăm și noi pe căile inimilor noastre.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca săracul Lazăr stăteai înaintea porții părinților tăi în smerenie și rugăciune și Hristos te-a învrednicit de cerească bogăție, pe care roagă-te să o dobândească și cei ce te cinstesc pe tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Defăimările slugilor răbdând, te-ai îmbogățit în smerenie și acum ne întărești și pe noi în răbdarea ocărilor celor trimise pentru păcatele noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

De darul rugăciunilor tale nu ne lipsi pe noi, cei ce cu nădejde cădem înaintea icoanei tale, cerând acoperământul milostivirii tale negrăite.

Apoi aceste **stihiri**:

În palatul inimii tale ai adăpostit pe Cel de pe scaunul heruvimilor, pe care roagă-L fericite, să ne ridice pe noi de pe scaunul păcatelor la împodobirea lăcașului inimilor noastre cu gânduri smerite.

Preacurată, care, prin cuvânt, negrăit ai născut pe Cuvântul în zilele cele mai de apoi, roagă-te Lui, ca una ce ai îndrăznire de Maică.

Condacul: Râvnind, înțelepte, sărăcia ce nu se fură, ai urât bogăția părinților tăi. Și având Evanghelia în mâinile tale, ai urmat lui Hristos Dumnezeu, prea cuvioase Ioan, rugându-te neîncetat pentru noi toți.”

Prochimenul:

Evanghelia

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pentru rugăciunile cuviosului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Stihira

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare milă Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Cine poate povesti nevoințele tale cele mai presus de fire și sărăcia cea multă prin care scară către cer ți-ai zidit către Împăratul vieții ?

[Preotul zice: Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău, şi binecuvântează moştenirea Ta...]

Credincioşii: Doamne, miluieşte (de 12 ori)

[Apoi ecfonisul: Cu mila şi cu îndurările şi cu iubirea de oameni...]

Cântarea a VII-a

Irmos: Chipului celui de aur neînchinându-se tinerii lui Avraam, s-au lămurit ca aurul în topitoare; că, în cuptorul cel de foc, ca într-o cămară luminată, dănţuiau, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

După Evanghelia cea ferecată cu aur cunoscut-au părinții tăi că tu ești fiul lor și multe lacrimi au vărsat pentru tine, cel ce te aflai pe patul morții.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dragostea de Hristos a biruit iubirea cea firească față de părinți și întru sărăcie ai rămas, dar Hristos te-a învrednicit de bogăția slavei cerești.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu gândul cel smerit împrejmuindu-ți mintea, ai păzit nevătămată cetatea inimii de atacurile celui viclean, pe care îl izgonește de la cei ce te cinstesc pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mireasă a Duhului, împodobește și sufletele noastre ca pe o mireasă în aştep-tarea Mirelui Hristos, pe care cu voia tatălui L-ai născut cu trup pe pământ, spre mântuirea lui Adam împreună cu tot neamul cel ales.

Cântarea a VIII-a

Irmos: Văzându-Te soarele întins pe Cruce, şi-a strâns razele şi tot pământul s-a clă-tinat cu cutremur, Împărate al tuturor, văzându-Te de voie pătimind, Cel ce eşti din fire nepătimitor. Pentru aceasta, Te rog Hristoase: Tămăduieşte ca un doctor patimile sufletului meu!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu frumusețea virtuților îmbrăcându-te mai mult decât cu hainele cele văzute, ca un înger ai zburat la cele cerești și în lăcaș nezidit de mână omenească acum locuiești cu Sfinții, împreună cu care roagă-te și pentru mântuirea sufletelor noastre.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pentru Hristos te-ai înstrăinat de toate cele părintești și ai fost primit de Părintele luminilor în cămările cele minunate ale Sale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Vieţuirea ta cea smerită adânc a minunat pe părinții tăi care te-au îngropat lângă poarta pe care ai păzit-o cu rugăciunea ta neîncetată; roagă-te Domnului să ne deschidă și nouă porțile iertării Sale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Depărtează de la robii tăi toată răutatea şi cu florile rugăciunilor tale ne arată pe noi mai îndreptaţi în ceasul sfârşitului nostru.

Cântarea a IX-a

Irmos: Eva adică, prin păcatul neascultării, blestem înăuntru a adus, iar tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit; pentru aceasta toţi te slăvim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Răbdat-ai ocările slujilor tale, cugetând la Cel ce pentru mântuirea noastră a fost batjocorit, pe care Îl roagă să întărească întru smerenie pe cei ce te cinstesc pe tine.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

În coliba inimii tale ca în peșteră S-a odihnit Hristos și te-a întărit întru răbdare, zidindu-ți în cer lăcaș prea frumos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Biserică zidită de părinții tăi fost-a ca o mulțumire adusă Domnului pentru viața ta cea virtuoasă pe care ai dăruit-o lumii spre îndreptare pe calea pocăinței.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu curgerile rugăciunii tale veseleşte auzul inimilor noastre şi ne arată şi pe noi râuri ale cuvântării de Dumnezeu.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, Te mărim.

Bucură-te, izvorul sfințit al rugăciunii, turnul smereniei desăvârşite, muntele răbdării, pilda urmării lui Hristos, nu înceta a te ruga pentru cei ce voiesc a moşteni lăcaşurile cele veşnice.

Din pruncie te-ai arătat iubitor al cuvântului dumnezeiesc şi rod însutit a adus acesta în inima ta, alegând vieţuirea cea mai bună şi plăcută lui Hristos.

Prin pizma celui rău ai părăsit mănăstirea, fiind copleşit de dorul părinților, dar dragostea de Hristos a fost mai mare, rămânând lor ca un necunoscut.

Înstrăinatu-te-ai de toate plăcerile deşarte ale lumii şi ai ales bogăția cea duhovnicească, luminând acum pe toți cu strălucirea rugăciunilor tale.

Răbdarea ta pleacă inimile noastre spre umilință sfinte, că ai defăimat cu totul bogăția deşartă a lumii şi cu haina rugăciunii şi a smeritei cugetări ți-ai îmbrăcat sufletul, intrând împodobit în cămara Mirelui Hristos.

Duhurile răutății le-ai biruit cu răbdarea ta nezdruncinată, cu adânca smerenie şi sărăcia cea pentru Hristos; pe acestea ajută-ne să le plinim şi noi, după putere, în viața noastră spre câştigarea bunătăților Împărăției Cerurilor.

Cetele puterilor netrupeşti, cu Botezătorul, cu apostolii lui Hristos, cu Sfântul Ioan Colibaşul şi cu Născătoarea de Dumnezeu Maria, faceţi rugăciune ca să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cetele îngereşti te-au primit cu bucurie pe tine, îngerul pământesc, care prin jertfa răbdării ți-ai agonisit în cer plată nemăsurată.

Primește neputincioasele noastre gânduri întinse către tine sfinte, și ne întărește și pe noi a răbda fără cârtire necazurile îngăduite de Domnul pentru curățirea noastră sufletească de multele păcate.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor Tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre Tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub sfânt acoperământul Tău.

Sursa:
http://manastireasuruceni.md/acatiste-si-paraclise/paraclisul-sfantului-cuvios-ioan-colibasul.html

Imnografie

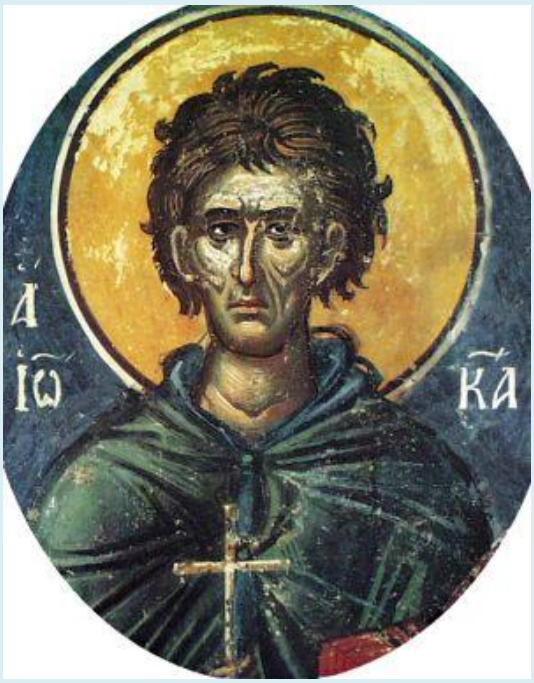

Troparul Sfântului cuvios Ioan, colibaşul: Din pruncie iubind cu căldură pe Domnul, lumea şi cele frumoase ale lumii ai părăsit şi ai sihăstrit în chip desăvârşit; ţi-ai ridicat coliba înaintea porţilor părinţilor tăi; zdrobit-ai cursele demonilor, prea fericite; pentru aceasta pe tine, prea cuvioase părinte Ioan, Hristos după vrednicie te-a prea mărit.

Condacul Sfântului cuvios Ioan, colibaşul: Râvnind, înţelepte, sărăcia ce nu se fură, ai urât bogăţia părinţilor tăi. Şi având Evanghelia în mâinile tale, ai urmat lui Hristos Dumnezeu, prea cuvioase părinte Ioan, rugându-te neîncetat pentru noi toţi.

***

Slujba Sfinţilor cuvioşi Pavel Tebeul şi Sfântul Ioan, colibaşul (15 ianuarie):

https://www.academia.edu/45006292/Slujba_Sfin%C5%A3ilor_cuvio%C5%9Fi_Pavel_Tebeul_%C5%9Fi_Sf%C3%A2ntul_Ioan_Coliba%C5%9Ful_15_ianuarie_

https://archive.org/details/Slujba

https://www.slideshare.net/steaemy1/slujba-242012408

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului Ioan, colibaşul

Cuvant Ortodox - Cuviosul Ioan, colibaşul - 15 ianuarie
https://www.youtube.com/watch?v=t3NMegQp_lg

***

În vremea împărăţiei dreptcredinciosului împărat Leon cel mare (457-474), era în Constantinopol - care se numeşte Roma cea nouă - ***un om cu dregătoria de stratilat (general), bogat şi cinstit, anume Eutropiu, având de soţie pe Teodora. Acela avea trei fii***, dintre care pe doi i-a pus în slujba împărătească şi cinstite dregătorii le-a mijlocit, iar pe al treilea, cel mai mic, anume Ioan, l-a dat la învăţătura cărţii şi la toată înţelepciunea cea retoricească şi a filozofilor.

Fiind copilul Ioan de 12 ani, s-a arătat isteţ la minte, mai mult decât toţi vârstnicii săi, încât chiar şi dascălii se minunau de isteţimea lui şi de înţelegerea lui cea desăvârşită, fiind tânăr de vârstă. Şi nu numai la cea din afară, ci şi la cea duhovnicească filozofie se arăta ales ucenic.

Căci lucrând întru dânsul Sfântul Duh, era blând, fără răutate şi smerit, iar când îi prisosea vreme de la învăţătură, se îndeletnicea, nu cu jucării copilăreşti, precum este obiceiul tinerilor, ci întru citirea cărţilor celor de Dumnezeu insuflate. Apoi, la bisericile lui Dumnezeu cu sârguinţă alerga la rugăciune, pentru că inima lui se înfierbânta cu văpaia dumnezeieştii dragoste, şi în cugetul lui se aprindea foc.

Aşa sârguindu-se el spre dumnezeiasca slujbă, s-a întâmplat de a intrat un monah în casa în care fericitul Ioan învăţa şi pe care văzându-l copilul l-a întrebat, zicând: "De unde eşti, părinte, şi unde mergi?".

Iar monahul i-a răspuns: "Din Mânăstirea Neadormiţilor sunt şi merg la Ierusalim, ca să mă închin Sfintelor Locuri".

Mânăstirea aceea a Neadormiţilor, Achimiţilor, era în Bitinia, în partea Răsăritului, care este în Asia mică, zidită de fericitul Marcel. Şi aprinzându-se Ioan cu duhul, a început a-l întreba despre viaţa monahicească, de rugăciune şi de post, de cântarea cea neadormită, cum şi de alte nevoinţe şi osteneli, care cuvinte îi păreau lui Ioan mai dulci decât mierea.

Monahul văzând pe copil cinstit şi înţelept, i-a spus cu de-amănuntul obiceiurile şi rânduielile mânăstirii sale, iar Ioan ascultând cu luare-aminte povestirile monahului, i-a zis: ***"Părinte, te vei întoarce iarăşi în mânăstirea ta sau vei rămâne la Ierusalim?"***

Monahul i-a răspuns: "Am poruncă de la egumenul meu să mă întorc; deci de va voi Domnul, închinându-mă la Sfintele Locuri, mă voi întoarce".

Atunci Ioan apucând de mâna dreaptă pe monah, i-a zis: ***"Părinte, un cuvânt duhovnicesc am să-ţi spun".***

Şi ducându-l la un loc deosebit, i-a zis: "Ascultă-mă, părinte, mă rog ţie, ca milostiv să fii mie, căci am mare trebuinţă să scap de lumea asta mult tulburătoare şi să slujesc lui Hristos; dar părinţii mei gândesc de mine altfel, pentru că mă iubesc mai mult decât pe fraţii cei mai mari; ei se îngrijesc de mine pentru o dregătorie mare şi vor să mă căsătoresc, iar eu ascultând de multe ori cuvântul lui Dumnezeu în biserică şi citind singur cărţile, am înţeles că toate cele ale lumii sunt deşarte, afară de una care este de folos, ca adică lepădându-mă de lume, să slujesc lui Hristos în chipul cel monahicesc; deci, te jur pe Dumnezeu cel ce voieşte mântuirea noastră, ca, întorcându-te, să mă iei de aici şi să mă duci în mânăstirea ta".

Auzind acestea monahul şi cunoscând într-însul chemarea dumnezeiască, a făgăduit cu jurământ, ca, întorcându-se, să-l ia; şi aşa s-au despărţit.

După ducerea monahului aceluia la Ierusalim, fericitul Ioan dorind să fie următor vieţii evangheliceşti, a rugat pe părinţii săi a-i scrie o Evanghelie, din care să poată învăţa cuvintele lui Hristos şi a face lucruri plăcute Lui.

Părinţii, văzând asemenea dumnezeiască osârdie a fiului lor spre Sfânta Scriptură, se bucurau foarte, şi îndată au găsit un bun scriitor, ca să scrie frumos o Evanghelie; apoi au ferecat-o cu aur şi au împodobit-o cu pietre scumpe, ca nu numai dulceaţa cuvintelor lui Hristos, scrise înăuntru, să atragă pe fiul lor cu osârdie la citire, dar şi podoaba cărţii din afară. ***Şi aşa pregătindu-i Evanghelia, i-au dat-o, iar el luând-o, cu dragoste o citea cu luare-aminte şi se îndulcea cu inima de cuvintele lui Hristos şi din zi în zi se aprindea de mai mare dragoste de Dumnezeu, aşteptând cu osârdie pe monahul acela de la Ierusalim, căruia îi descoperise taina inimii sale.***

Trecând multe zile, a venit monahul cel aşteptat şi văzându-l Ioan, s-a bucurat foarte. Şi i-a zis monahul: ***"Iată, fiule, m-am întors pe la tine, precum am făgăduit, ca să te iau la mânăstire, de vei voi".***

Fericitul Ioan a răspuns: "Mulţumesc lui Dumnezeu că te-ai întors sănătos şi m-a învrednicit a te vedea iarăşi pe sfinţia ta; deci, iată eu sunt gata de drum, dar ce să facem dacă nu vor voi părinţii mei să mă lase, pentru că ştiu pe maică-mea jalnică şi când va auzi că voiesc să mă duc de la dânşii, va umplea pământul cu lacrimi şi mă va opri cu sila şi astfel îmi va curma dorinţa mea. Deci, mă rog ţie, părinte, să ieşim de aici în taină, ca să nu ştie nimeni din cunoscuţii mei despre plecarea mea şi să nu-mi priceapă drumul".

Monahul a zis: "Să facem aşa cum voieşti, fiule, ca să împlinească Dumnezeu dorinţa inimii tale". Şi aşa s-au dus spre malul mării, la limanul corăbiilor şi, găsind o corabie, au rugat pe cârmacii ei să-i ducă la locaşul Neadormiţilor; iar cârmaciul cerea de la dânşii aur mult pentru chirie, căci zicea: *"Eu aştept până ce-mi va umple cineva corabia cu multă marfă, ca de acolo să-mi iau obişnuita chirie".*

Ioan l-a întrebat: "Câtă chirie iei pentru corabia ta încărcată?"

Cârmaciul răspunse: "O sută de galbeni iau!"

Ioan i-a zis: "Frate, să aştepţi trei zile şi eu voi închiria corabia ta".

Apoi, sfătuindu-se cu dânsul, s-a dus. ***Iar Ioan a zis către monah deosebit: "Chiria corăbiei este mare, iar mie a mă duce de la părinţi şi a nu fi ştiut de dânşii, îmi este mult mai bine; deci, voi merge la părinţi şi voi ruga să-mi dea aur, ca pentru o trebuinţă oarecare".***

Monahul i-a răspuns: "Mergi, fiule şi Domnul să-ţi îndrepteze capul tău cel bun după voia Sa".

Deci, mergând Ioan în casa sa, a zis către mama sa: "Doamnă, maica mea, un dar voiesc să cer acum de la voi, dar nu îndrăznesc".

Maica-sa i-a răspuns: "Cere, fiul meu, tot ce dorești".
Ioan a zis: "Toți vârstnicii mei care învață cu mine nu odată sau de două ori, ci de multe ori m-au chemat cu dânșii la masă, iar eu niciodată nu i-am chemat la mine și nu le-am răsplătit cinste pentru cinste; de aceea, mă ruşinez foarte mult şi nu mai pot de acum nici la şcoală să mă duc; deci mă rog vouă să-mi daţi atâţia bani cât să ajungă pentru facerea ospăţului prietenilor mei".

Maica-sa i-a răspuns: "Aşteaptă, fiule, până dimineaţă şi voi spune tatălui tău ca să-ţi dea cele de trebuinţă".

Deci a spus bărbatului său toate cuvintele lui Ioan, iar el iubind foarte mult pe fiul său, i-a dat 100 de galbeni. Aceasta s-a făcut cu rânduiala lui Dumnezeu, că scopul cel bun al sfântului copil să fie întru săvârşire. Drept aceea, tatăl dând aurul fiului, a pus lângă dânsul o slugă credincioasă, poruncindu-i, ca dinadinsul să ia aminte, ca să nu risipească ca un copil pe lucruri netrebuincioase aurul ce i s-a dat. ***Ioan luând cei 100 de galbeni şi pe slugă, s-a bucurat şi s-a dus cu dânsul la ţărm, zicând: "Să căutăm peşte bun să cumpărăm". Şi apropiindu-se de corabie, a trimis pe slugă la şcoală, zicând: "Du-te să vezi, dacă s-au adunat copiii şi să te întorci iarăşi la mine."***

Ducându-se sluga, Ioan a intrat în corabie cu monahul şi dând chiria, a pornit de la ţărm. Ioan a luat cu el şi Evanghelia pe care i-o făcuseră părinţii, şi citind-o, se mângâia. Întorcându-se sluga de la şcoală, căuta pe Ioan la mal şi nu l-a găsit; apoi, socotind că era acasă, s-a dus la părinţii săi, care întrebau de Ioan şi îndată au început a-l căuta pretutindeni multe zile, nu numai în Constantinopol, dar şi în locurile de prin jur, însă nu l-au găsit nicăieri; deci, s-a făcut plângere şi tânguire mare în casa lui Eutropiu, pentru Ioan, iubitul lor fiu.

Mergând Ioan pe mare, Dumnezeu i-a sporit calea, pentru că a scos vânturi din vistieriile Sale şi le-a poruncit să sufle spre ajutorul corăbiei, apoi degrabă a sosit la sfântul locaş al Neadormiţilor; în care intrând, a spus monahul acela egumenului şi fraţilor toate cele despre tânărul Ioan, strălucirea şi bunul neam al părinţilor lui, dragostea lor către dânsul, boieria cea mare şi nunta ce se aştepta, spunând apoi cu câtă credinţă şi osârdie caută să se îmbrace în chipul monahicesc şi să slujească Domnului.

Egumenul văzând pe băiat foarte tânăr, i-a zis lui: "Fiule, nu vei putea suferi ostenelile şi postirile monahiceşti, căci eşti încă tânăr, şi la noi este obiceiul, ca să nu călugărim îndată pe cel ce vine, ci mai întâi să-l ispitim multă vreme, de cumva nu se află leneş şi răzvrătit; deci, de vei voi că să fii monah la noi,

se cade ţie ca mai întâi fără chipul monahicesc să fii aici destulă vreme, să priveşti la viaţa noastră şi să te ispiteşti pe tine însuţi de vei putea un jug ca acesta să-l porţi sau nu."
Iar fericitul Ioan a căzut la picioarele egumenului cu multe lacrimi, zicându-i: "Rogu-mă ţie părinte, ca astăzi să mă călugăreşti pe mine, să nu cauţi la tinereţele mele, ci la osârdnica mea dorire; căci cu toată inima doresc să mă îmbrac în chipul cel îngeresc al vostru. Deci, nu trece rugăciunea mea, ci pentru Preasfânta cea de o fiinţă şi de viaţă făcătoarea Treime, primeşte-mă şi mă numără în ceata monahilor".

Egumenul văzând o dorire ca aceasta a lui şi lacrimile, şi înainte văzând darul Sfântului Duh ce avea într-însul, îndată l-a primit şi l-a tuns, poruncindu-i a petrece în mânăstireştile ascultări şi a se povăţui de iscusiţi bătrâni.

Câştigându-şi dorirea, toate cele poruncite lui cu sârguinţă şi cu smerenie le făcea, şi îndreptându-se întru nevoinţele monahiceşti din zi în zi şi din putere în putere sporea; apoi, în scurtă vreme atât de mult a sporit în faptele bune, încât a întrecut şi pe ceilalţi monahi, călugăriţi mai dinainte, şi tuturor s-a făcut chip de neîncetată rugăciune către Dumnezeu, de ascultare fără cârtire, de postirea cu răbdare şi fără măsură; pentru că adeseori se ţinea numai cu împărtăşirea preacuratelor şi de viaţă făcătoarelor lui Hristos Taine, iar altceva nimic mai mult nu gusta în multe zile, încât şi egumenul se minuna şi zicea către dânsul: *"Fiule, fiind tânăr, pentru ce ţi-ai luat asupră-ţi osteneli ca acestea? Fereşte-te ca nu slăbind cu trupul din postul cel fără de măsură şi vătămându-ţi sănătatea ta, nelesnicios să te faci spre nevoinţele viitoare şi spre slujba măririi lui Hristos".*

Iar el, cu obişnuita smerenie închinându-se, răspundea: "Iartă-mă, sfinte părinte, pe mine netrebnicul rob şi te roagă pentru mine leneşul, ca să-mi dea Domnul să încep nevoinţa şi să-mi întărească neputinţa mea".

Astfel nevoindu-se fericitul Ioan şase ani, în locaşul acela, s-a sculat asupra lui vrăjmaşul diavol, urâtorul binelui, vrând să-l slăbească întru nevoinţe, să întindă curse picioarelor lui, şi să-l împiedice dintr-o alergare bună ca aceea, în calea poruncilor Domnului; drept aceea, i s-a făcut dor de părinţii săi, încât de jale i se cuprinse inima, aducându-şi aminte de dragostea cea mare a tatălui şi a maicii, pe care o aveau către dânsul, şi-i zicea gândul: "Ce fac acum părinţii tăi fără tine? Cât de mult necaz, întristare şi plângere au pentru tine, căci te-ai dus neştiut de ei? Tatăl plânge, maica se tânguieşte, fraţii se întristează, rudeniile şi vecinii doresc de tine şi toată casa tatălui tău este în mâhnire pentru tine".

Încă îi aducea aminte vicleanul de bogăţia şi slava părinţilor, de cinstea fraţilor lui şi de diferite feluri de deşertăciuni lumeşti îi aducea lui aminte; ziua şi

noaptea neîncetat îl tulbura cu gânduri ca acestea, încât acum slăbise cu trupul şi abia era viu; pe de o parte, pentru înfrânarea cea mare şi nevoinţele monahiceşti, iar pe de alta, pentru tulburarea gândurilor, se uscase ca un vas de lut virtutea lui şi trupul lui era ca o trestie de vânt clătinându-se.

Egumenul, văzându-l slăbind, i-a zis: "Au nu ţi-am spus eu ţie, fiule, că Dumnezeu nu cere de la robii Săi osteneală fără măsură, ci voieşte ca fiecare după puterea să să-i slujească Lui întru slava numelui Său celui sfânt? Iar tu, fiule, nu m-ai ascultat şi iată acum ai slăbit postind fără măsură şi ridicând sarcina mai mare decât puterea ta".

Răspuns-a Ioan: "Nu postul m-a uscat părinte, nici nevoinţa m-a slăbit pe mine, ci gândurile cele aduse de la vicleanul, prin care mă tulbură de multă vreme ziua şi noaptea". Apoi a mărturisit egumenului toate gândurile sale despre părinţi şi despre casă.

Iar egumenul a zis lui: "Au nu ţi-am spus, fiule, de la început, că nevoinţele monahiceşti sunt mari, ostenelile multe şi ispitele vrăjmaşului nespuse?"

Acestea zicându-le egumenul, a lăcrimat şi a plâns destul pentru Ioan. Iar Dumnezeu Cel ce toate le rânduieşte spre folos prin oarecare tăinuită încredinţare, a pus gând în inima egumenului ca să nu oprească pe Ioan a merge la părinţi, pentru că avea să facă minunate întru dânsul voile Sale; deci, egumenul a binecuvântat pe Ioan că să meargă unde va voi şi l-a învăţat să se ferească cu dinadinsul de cursele vrăjmaşului, ca să fie calea lui fără prihană.

Iar Ioan a zis: "Deşi la părinţii mei mă voi duce, însă şi acolo cu ajutorul lui Dumnezeu şi cu rugăciunile voastre voi sfărâma capul vrăjmaşului meu şi neputincios îl voi arăta pe el".

Deci, a mers în chilia sa, ca să se pregătească de drum; şi nu alta era pregătirea lui fără numai rugăciunile, lacrimile, suspinurile, plecările genunchilor, ca să nu-l dea Domnul spre bucuria vrăjmaşului, ci singur să-i îndrepte calea după voia Sa cea bună şi desăvârşită, precum ştie şi precum voieşte.

A doua zi, venind la egumen, îl rugă pe el căzându-i la picioare, ca să nu se mânie asupră-i pentru ieşirea lui din mânăstire, ci să-i dea împreună cu binecuvântarea cea părintească şi sfintele sale rugăciuni în călătorie. Atunci egumenul a adunat pe toţi fraţii la sine şi le-a spus că Ioan voieşte să se ducă de la dânşii; deci le-a poruncit să se roage pentru dânsul.

Iar Ioan a zis către fraţi: "Ştiu că diavolul voieşte să mă scoată din locul acesta sfânt, pentru vederea părinţilor mei, însă nădăjduiesc spre Dumnezeu

şi spre sfintele voastre rugăciuni, că şi pe părinţi voi vedea şi peste diavolul voi trece cu picioarele mele, iar înşelăciunea lui o voi călca".
Mergând toţi în biserică, au făcut rugăciune cu lacrimi pentru Ioan. ***Egumenul binecuvântându-l, a zis: "Mergi, fiule, în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi ai cu tine pe Domnul nostru Iisus Hristos, împreună călătorind şi îndreptându-ţi calea după a Sa voie".***

La fel şi toţi părinţii ridicându-şi mâinile lor, l-au binecuvântat şi pe toţi sărutându-i, le-a zis: ***"Mântuiţi-vă, părinţilor şi fraţilor, mântuieşte-te şi tu însoţire binecuvântată, mântuiţi-vă bunilor nevoitori, cei ce cu dragoste m-aţi primit întru însoţirea voastră, de care acum mă lipsesc, nevrednic fiind să vieţuiesc cu nişte oameni ca aceştia plăcuţi ai lui Dumnezeu".*** Deci, acestea zicându-le, a ieşit din mânăstire şi a mers în calea sa.

Ducându-se depărtare de o stadie, s-a uitat înapoi şi văzând mânăstirea, a plâns cu amar. Apoi, căzând în genunchi, se ruga lui Dumnezeu, tânguindu-se şi udând pământul cu lacrimile. Şi după rugăciunea cea multă sculându-se, iarăşi s-a dus, încredinţându-se pe sine lui Dumnezeu, spre a Lui purtare de grijă şi apărare.

Iar în cale i s-a întâmplat a vedea un om sărac, îmbrăcat în zdrenţe, către care Sfântul Ioan a zis: "Te văd frate, că ai haină veche şi foarte ruptă; deci mă rog ţie ca să mi-o dai mie, iar tu să iei pe a mea, căci este mai bună". Săracul s-a bucurat de aceasta şi îndată dezbrăcându-şi haina cea ruptă, a dat-o lui Ioan, iar Ioan i-a dat în locul ei haina sa cea bună.

Apropiindu-se fericitul Ioan de Constantinopol, a văzut casa părinţilor săi şi s-a aruncat cu faţa la pământ, rugându-se şi zicând: ***"Doamne, Iisuse Hristoase, nu mă lăsa pe mine".*** Atunci era seară şi a aşteptat fericitul Ioan la acel loc, până ce s-a făcut noapte. La miezul nopţii, venind înaintea porţii părinţilor săi, iarăşi s-a aruncat la pământ, zicând: ***"Doamne Iisuse Hristoase, iată casa părinţilor mei, pe care am dorit s-o văd, dar să nu pierd pentru dânsa din darul Tău, mă rog Ţie, Stăpâne: trimite-mi de sus ajutor şi putere, ca să biruiesc pe diavolul şi să nu mă laşi biruit şi ispitit de el, ci să faci ca în acest loc să-mi sfârşesc bine viaţa mea".*** Astfel rugându-se, a petrecut până la ziuă.

Apoi, făcându-se ziuă, s-au deschis porţile şi a ieşit vătaful casei, care era mai mare peste ceilalţi slujitori, şi văzând pe sărac îmbrăcat în zdrenţe, i-a zis lui: "Cine eşti tu şi de unde vii? Pentru ce ai îndrăznit a veni aici? Să te duci de aici degrabă, că iată stăpânii mei vor să iasă".

Fericitul Ioan a zis către dânsul cu smerenie: "Iată, precum mă vezi, sunt om sărac, neavând unde să-mi plec capul; deci mă rog ţie, stăpânul meu, milostiv

să-mi fii şi să nu mă goneşti de aici, ci să mă laşi în gunoiul acesta, pentru că eu nu voi face nici un rău nimănui; iar tu vei câştiga de la Dumnezeu milă, de mă vei milui şi nu mă vei împiedica să rămân aici".

Atunci, sluga milostivindu-se spre dânsul, l-a lăsat acolo. După puţină vreme, au ieşit părinţii lui din casă, mergând la palatul împărătesc; văzându-i pe ei fericitul, cu totul s-a umplut de lacrimi şi a zis în sine: ***"Iată, cu voia lui Dumnezeu văd pe părinţii mei, dar nu te vei bucura diavole, pentru că, cu darul Domnului meu, întru nimic socotesc săgeţile tale cele înfocate asupra mea".***

Apoi, suspinând, iarăşi a zis către Dumnezeu: ***"Doamne, Iisuse Hristoase, nu mă lăsa până în sfârşit".*** Şi a petrecut acolo într-un unghi ce era lângă porţi, zăcând în gunoi, ca Lazăr şi ca Iov. ***Iar tatăl său, văzând pe nevoiaşul sărac zăcând lingă porţi, a început a-i trimite din masa sa bucate, zicând: "Mare este răbdarea săracului acesta, că rabdă gerul şi zăduful, frigul şi ploaia, fără acoperământ; cu adevărat a unuia ca acesta este Împărăţia Cerului. Şi puternic este Dumnezeu ca şi pe noi să ne mântuiască prin el; deci, pentru aceea l-a trimis la noi, ca, făcându-i milă, singuri să ne învrednicim a fi miluiţi de Dumnezeu; şi cine ştie de nu într-o sărăcie ca aceasta petrece iubitul nostru fiu Ioan, despre care nu ştim unde se află? Deci, să facem săracului acestuia aceea ce am voi că să facă cineva fiului nostru".***

Într-una din zile a ieşit maica lui afară din curte şi, văzând pe Ioan săracul în zdrenţe întinate tăvălindu-se prin gunoi, s-a scârbit de el foarte mult şi a zis către slugi: ***"Luaţi pe omul acesta urât, pentru că nu pot umbla, cât îl voi vedea pe aici".*** Şi îndată, luându-l slugile, l-au dus într-alt loc, iar fericitul privea de departe spre poarta tatălui său. Odată, văzând pe vătaful casei ieşind pe poartă, l-a chemat la sine şi i-a zis: ***"Rogu-mă ţie, stăpânul meu, precum din început ai făcut milă cu mine, aşa şi acum milostiveşte-te spre mine şi fă-mi o colibă mică, ca să nu mă vadă stăpâna voastră şi apoi să am şi puţin acoperământ".***

Vătaful, ascultându-i rugămintea, i-a făcut degrab o colibă, nu mare, întru care petrecea sfântul, rugându-se neîncetat. Şi în toate zilele tatăl lui îi trimitea hrană, pe care el cu mulţumire primind-o, o împărţea la alţi săraci, care veneau la dânsul, iar el în foame şi sete petrecea întotdeauna şi şi-a uscat trupul său de înfrânarea cea mare şi de atâta post, încât era cu putinţă a-i număra alcătuirea oaselor. ***Într-o răbdare ca aceasta a petrecut Cuviosul Ioan trei ani, nespunând părinţilor săi cum că el este fiul lor.***

După trei ani, prea bunul şi iubitorul de oameni, Domnul nostru Iisus Hristos, căutând spre smerenia şi răbdarea robului Său şi vrând să pună

sfârşit durerilor şi ostenelilor lui, i S-a arătat în vedenie, zicându-i: "Bucură-te, Ioane, cel ce te-ai asemănat iubitului Meu ucenic, Ioan feciorelnicul, că ai lăsat toate şi întru feciorie curată Mi-ai urmat Mie; iată acum s-a sfârşit alergarea şi durerile tale cele multe, că după trei zile vei veni la Mine şi întru odihna cuvioşilor te vei sălăşlui".

Deşteptându-se Ioan din vedenie, a început cu plângere a se ruga Domnului, zicând: "Mulţumescu-ţi Ţie, Doamne Dumnezeul meu, că pe mine nevrednicul vrei să mă învredniceşti odihnei drepţilor; dar mă rog Ţie Stăpâne, să-ţi aduci aminte şi de părinţii mei şi să-i miluieşti după mare milă Ta, iar păcatele lor să le cureţi, că Tu însuţi eşti bun şi milostiv".

Astfel rugându-se, a chemat pe slujitorul cel mai înainte pomenit, pe vătaful casei părinţilor săi şi i-a zis: "Dintru început până într-acest ceas mi-ai fost milostiv; deci, rogu-mă ţie, stăpânul meu, ca să fii milostiv până în sfârşit, căci un lucru poftesc de la tine, să mergi şi să spui stăpânei voastre astfel: ***"Săracul acela, pe care ai poruncit să-l gonim de la poartă, se roagă ţie prin mine, zicând: "Să nu mă defăimezi pe mine, săracul, ci aducându-ţi aminte de Stăpânul Hristos, să binevoieşti a veni la mine, căci eu am ceva de trebuinţă să-ţi spun".***

Deci, mergând sluga, a spus stăpânei sale cuvintele săracului. Iar ea a zis: *"Au doară şi săracul are să vorbească cu mine? Eu nici a căuta spre dânsul nu pot, iar el voieşte să vorbească cu mine?".* Şi a spus bărbatului său despre aceasta, iar bărbatul i-a zis: *"Mergi, femeie, să nu te scârbeşti de săraci, pentru că pe aceştia i-a ales Dumnezeu".* Iar ea nu l-a ascultat şi nu voia să meargă.

Deci, Cuviosul Ioan iarăşi a trimis, zicând: ***"După trei zile eu mor, iar dacă tu nu voieşti să mă vezi şi să vorbeşti cu mine, multă jale vei avea".*** Ea nici aşa nu voia să-l asculte pe sărac, însă se lupta cu gândul, zicând întru sine: *"Ce voieşte săracul acela să-mi spună?"*. După aceasta, abia s-a hotărât a merge la dânsul, auzind că i se apropiase moartea, vrând să afle ceva nou de la el.

Deci, a ieşit din casă şi a poruncit slugilor să-l aducă înaintea sa, pentru că Cuviosul Ioan nu putea să meargă cu picioarele, căci era foarte bolnav; de aceea a fost adus înaintea maicii sale şi şi-a acoperit faţa ca să nu fie cunoscut de dânsa; apoi a început a grăi către dânsa astfel: ***"S-a sfârşit slujirea ce-mi faceţi mie, Doamnă, şi s-a pregătit vouă răsplătire pentru milostenie, precum a zis Domnul în Evanghelie:*** **De vreme ce aţi făcut unuia dintre aceşti fraţi mai mici ai mei, Mie aţi făcut.** ***Iar eu ca un sărac, neavând nimic, voi să-ţi las o binecuvântare, dar mai întâi te rog să-mi juri că vei face ceea ce îţi voi zice şi aşa vei lua binecuvântarea".*** Iar ea cu jurământ a făgăduit că va face ceea ce va zice.

Atunci cuviosul Ioan a zis: "Rogu-mă, ţie doamnă, ca după moartea mea să porunceşti să mă îngroape în acel loc unde este coliba mea, şi să nu mă acopere cu alte haine decât cu aceste zdrenţe în care sunt acum, pentru că sunt nevrednic de un loc mai cinstit şi de o îmbrăcăminte mai bună".

Zicând acestea, a scos din sân Evanghelia şi i-a dat-o ei, zicând: "Aceasta să-ţi fie ca mângâiere în această viaţă, iar în veacul viitor să-ţi fie bună călătorie, cum şi bărbatului tău şi stăpânului meu".

Ea, luând Evanghelia, o întorcea într-o parte şi într-alta, zicând: *"Aceasta este asemenea cu acea Evanghelie pe care bărbatul meu a ferecat-o cu aur pentru fiul nostru".* Deci, alergând, a arătat-o bărbatului său, iar el cunoscând-o, a zis: ***"Cu adevărat această este pe care am dat-o iubitului nostru fiu. Să-l întrebi de unde o are şi dacă nu ştie de fiul nostru Ioan".***

Ducându-se amândoi la dânsul, îl întrebară, zicând: "Te jurăm cu Sfânta şi de viaţă făcătoare Treime, să ne spui de unde ai luat Evanghelia aceasta şi unde este fiul nostru Ioan?".

Iar de trei ori fericitul, cunoscând că era în ceasul de pe urmă al ducerii sale din acestea de aici, apoi şi pentru acele jurăminte, a judecat că este cu dreptate să mărturisească taina cea ascunsă; şi suspinând din adâncul inimii sale, a zis, lăcrimând: ***"Eu sunt Ioan cel căutat de voi şi aceasta este Evanghelia aceea pe care mi-aţi dat-o, când voiam să mă duc de la voi; eu am fost pricinuitorul mâhnirii voastre, însă Evanghelia dată de voi m-a învăţat să iubesc mai mult pe Hristos, decât pe voi, părinţii mei, şi să iau asupră-mi jugul Lui cel bun".***

Auzind acestea, părinţii lui au privit cu dinadinsul trăsăturile feţei lui şi cunoscând după semn, după glas şi după altele asemenea, că el era cu adevărat, au rămas fără de glas mult timp, ca şi cum ar fi fost muţi; după ce şi-au venit în simţiri, nu ştiau ce să facă mai întâi; să se veselească că l-au aflat, ori să se tânguiască de moartea lui.

Deci, cuprinzându-l şi îmbrăţişându-l, se căinau şi se tânguiau cumplit, zicând: "O! mult dorite şi mult chinuite fiule! O! durere a inimii noastre! O! rană a născătorilor tăi! O! acule care ai pătruns astăzi în sufletele noastre! O! cât ai rănit inimile noastre, acum când te-am aflat, mai mult decât înainte, când ai fugit de la noi! Că atunci nădejdea întoarcerii tale ne dă oarecare aşteptare, ce îndulcea amărăciunea întristării, iar acum ai luat de la noi şi această mângâiere a nădejdii şi ai întors întru mâhnire acea puţină mângâiere a noastră! Mai bine ar fi fost dacă te-ai fi săvârşit în tăcere şi nu te-ai fi arătat că eşti viu; atunci n-ai fi făcut rană mai mare, nici patima mai usturătoare. O! aflare mai nenorocită decât pierzarea! O! faţă dorită, care ai mâhnit atât pe cei ce te-au dorit! Se cădea să te

arăţi când ai venit, că aveam vreme să ne bucurăm şi să ne înveselim de întoarcerea ta, sau măcar să te fi săvârşit aşa pe ascuns, să nu fii cunoscut; acum nu ştim ce să facem: aflarea ta să o prăznuim, ori de moartea ta să ne tânguim. O, nenorociţii de noi, cei mai ticăloşi decât toţi ticăloşii, noi îl aveam în mâinile noastre şi goneam pe acela pe care îl căutam prin toată lumea cu atâta sârguinţă! O! înconjurare a stelelor! O! soare a tot văzătorule! Ce fel de lucru vezi astăzi? Câte suspinuri, câte bocete şi izvoare de lacrimi trebuiesc la o durere ca aceasta nemăsurată; ce piatră, ce fier, care altă fire va fi mai tare a suferi un rău ca acesta neasemuit?"

Acestea şi altele asemenea acestora ziceau părinţii lui Ioan, vreme de patru ceasuri, şi mai ales mama-sa cea mâhnită şi îndurerată, care îşi aducea aminte de urâciunea şi defăimarea ce i-a făcut-o prin necunoştinţa lui - după cum s-a zis mai sus -, atunci se tânguia cu jale şi cu mângâiere, smulgându-şi părul capului şi bătându-şi pieptul şi faţa. Iar cuviosul slăbind câte puţin, şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, fiind pe braţele lor bunul biruitor.

Atunci toată cetatea s-a umplut de mirare şi toţi îl plângeau şi se înspăimântau de atâta răbdare neîntrecută şi neurmată a pustnicului. Iar maica-sa, biruindu-se de dragoste, a uitat porunca cuviosului şi jurământul cu care se jurase lui, şi dezbrăcându-l de haina cea ruptă şi veche, l-a îmbrăcat în haine strălucite şi scumpe. Dar, o! minune şi dor fierbinte către Hristos, că chiar şi semnele pătimirilor şi luptelor le poftea sihastrul şi le avea mai iubite decât cele scumpe de la maica-sa; deci, îndată s-au cuprins mădularele ei de slăbănogire şi a rămas cu totul nemişcată. O! vedere străină şi prea înfricoşată. Tatăl cuviosului văzând-o slăbănogită şi cu totul nemişcată, i-a adus aminte porunca copilului şi cum a luat de pe dânsul hainele cele strălucite şi l-a îmbrăcat iarăşi cu cele rupte, îndată s-a tămăduit maica-sa.

Astfel s-a arătat copilul înţelepţitor al părinţilor săi, arătând Dumnezeu că nu numai copiii sunt datori a păzi poruncile părinţilor lor, dar şi ei pe ale copiilor lor, când cererile lor vor fi după Dumnezeu. Deci, s-a îngropat viteazul nevoitor chiar în coliba lui, după cum a poruncit, cunoscând ei, că pe cele aşa smerite le primeşte strălucirea corturilor de sus.

Apoi au zidit şi o sfântă biserică în locul colibei, pe mormântul cuviosului, şi au înzestrat-o cu jumătate din averea lor, iar cealaltă au împărţit-o săracilor, ca să fie şi pomul asemenea rodului. Vieţuind ei bine şi cu viaţă îmbunătăţită, s-au dus în Împărăţia Cerului; şi acum se veselesc veşnic cu prea- cuviosul lor fiu şi cu toţi sfinţii. Apoi au fost şi ei îngropaţi în biserica cea zidită de dânşii pe mormântul fiului lor.

Aşa a fost viaţa Sfântului şi cuviosului Ioan, colibaşul; astfel au fost nevoinţele şi răbdarea lui, care pentru Hristos le-a suferit; aceasta a fost lupta lui cu diavolul, pe care biruindu-l, a luat acum cununa biruinţei în cer, în Biserica celor ce prăznuiesc, cu darul Domnului nostru Iisus Hristos, căruia se cuvine slava, în veci. Amin.

(După Metafrast)

Sfântul Ioan Colibașul - drumul spre sfințenie

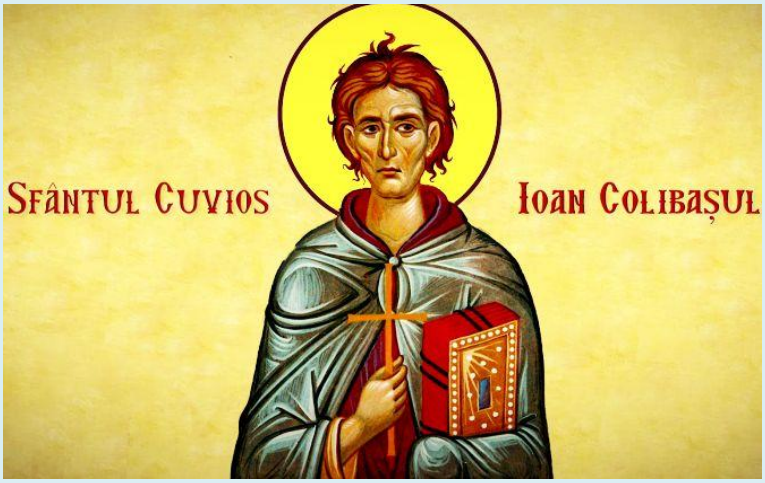

Sfântul Ioan Colibașul a aflat despre credință și dragoste dintr-o Evangelie ferecată cu aur, primită în dar de la tatăl său.

Locuind în Constantinopol, în sânul unei familii apropiate de Dumnezeu, a cerut unui călugăr care se afla în trecere pe acolo să îl ia cu dânsul în mănăstire. Fără știrea nimănui, copilul a părăsit școala și a mers în acel locaș din Bitinia, unde monahii se rugau fără întrerupere. Timp de șase ani tânărul s-a nevoit aspru, dar l-a ajuns din urmă dorul de părinții săi, așa că a plecat, cu binecuvântarea starețului, spre casa părintească.

Schimbându-și hainele cu ale unui sărac, pentru a nu fi recunoscut, Sfântul Ioan a rămas vreme de trei ani la poarta casei, într-o colibă săracă, răbdând bătăile de joc ale slujitorilor părinților săi, care nu știau cine este.

La finalul celor trei ani, Sfântul Ioan s-a îmbolnăvit și, fiindu-i cunoscut faptul că va pleca în curând din această lume, a cerut să fie mutat în casă. Atunci și-au dat seama părinții cine este acel tânăr, căci avea cu el Evanghelia de aur pe care o primise în dar de la tatăl său.

După câteva ore, Sfântul Ioan și-a dat sufletul în mâinile Domnului, trupul lui fiind îngropat la poarta casei, iar peste mormânt fiind zidită o biserică.

Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Ioan cel sărac pentru Hristos, care s-a mai numit şi colibaşul

Cuviosul Pavel, tebeul şi Ioan, colibaşul

Tot în această zi (15 ianuarie), pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Ioan cel sărac pentru Hristos, care s-a mai numit şi colibaşul.

Acesta era de fel din Constantinopol şi era fiul lui Eutropie senatorul şi al Teodorei.

De mic copil a plecat din şcoala unde învăţa carte, fără ştirea părinţilor şi a învăţătorilor, în tovărăşia unui călugăr, şi s-a dus în Mănăstirea Achimiţilor, adică a neadormiţilor, unde s-a făcut călugăr, petrecând întru multe nevoinţe. Dar vicleanul diavol l-a îmboldit cu dorul părinţilor şi atunci, cu voia egumenului mănăstirii şi a fraţilor, s-a dus la casa părintească îmbrăcat în rasă.

Dar nu s-a făcut cunoscut cine este, ci locuia în rugăciune şi în lipsuri, într-o colibă mică lângă poarta casei părinteşti, batjocorit de slugi şi uitându-se la părinţii săi, care treceau pe lângă el îmbrăcaţi în podoabe lumeşti, fără să ştie că el este fiul lor.

Când a fost să moară, a chemat pe maica sa, care l-a cunoscut după Evanghelia ferecată în aur, dată lui de părinţi pe când era în şcoală.

Şi aşa şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfinţii cuvioşi Pavel Tebeul şi Ioan Colibaşul

Sfântul Pavel Tebeul a trăit pe vremea împăraţilor Deciu (249-251) şi Valerian (253-260), prigonitori ai creştinilor. El era din Egipt, din Tebaida de sus, iar părinţii săi aveau multe averi.

În acea vreme s-a pornit prigoană împotriva mărturisitorilor lui Hristos, iar bărbatul surorii sale, avar fiind şi dorind să ia din averea ce se cuvenea sfântului, s-a gândit să-l dea pe mâna dregătorului spre chinuire. Deci, aflând Sfântul Pavel despre aceasta, a fugit în munţi în locurile cele mai pustii.

Astfel petrecând multă vreme şi povăţuit fiind de Duhul Sfânt, nu s-a mai întors în lume, ci a cunoscut că Domnul i-a dat lui o astfel de vieţuire, având ca locuinţă o peşteră cu apă înăuntru, hrană, finice şi haină de frunze. Ostenelile sale au fost până la 113 ani.

A fost hrănit o perioadă, la fel ca Sfântul proroc Ilie Tesviteanul, de un corb, care-i aducea zilnic o jumătate de pâine. Chiar şi leii îi slujeau sfântului, care după moartea sa l-au îngropat. Pe acesta aflându-l marele Antonie, s-a minunat de locul lui cel aspru de nevoinţă şi că el, mai înainte decât alţii, a îndrăznit cel dintâi a merge în pustie pentru a se nevoi.

***

Astăzi, Biserica noastră îl pomeneşte şi pe Sfântul cuvios Ioan Colibaşul. Acest sfânt a trăit în Constantinopol, pe vremea lui Leon cel mare (457-474), fiind fiul senatorului Eutropie, mare dregător la curtea împăratului, iar mama sa se numea Teodora.

Pentru că din fragedă vârstă s-a aprins de focul slujirii lui Hristos, părinţii săi i-au dăruit o Evanghelie mică ferecată cu aur, ca s-o poarte cu el.

Într-o zi, văzând pe un călugăr din Mănăstirea numită a achimiţilor, adică a celor neadormiţi, a primit sfat de la el şi a părăsit şcoala unde învăţa. Ieşind din lume fără ştirea părinţilor, Ioan s-a făcut monah în mănăstirea neadormiţilor de lângă Constantinopol.

După o vreme i s-a făcut dor de părinţii lui şi primind îngăduinţa egumenului şi-a făcut o colibă lângă casa părintească, îndurând multe umilinţe din partea slugilor şi a străinilor.

Părinţii săi nu l-au recunoscut decât atunci când era aproape să moară. Arătându-le acea Evanghelie, Sfântul Ioan le-a descoperit că este fiul lor, apoi şi-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Iulian Dumitraşcu - Sfinţii cuvioși Pavel Tebeul și Ioan colibașul

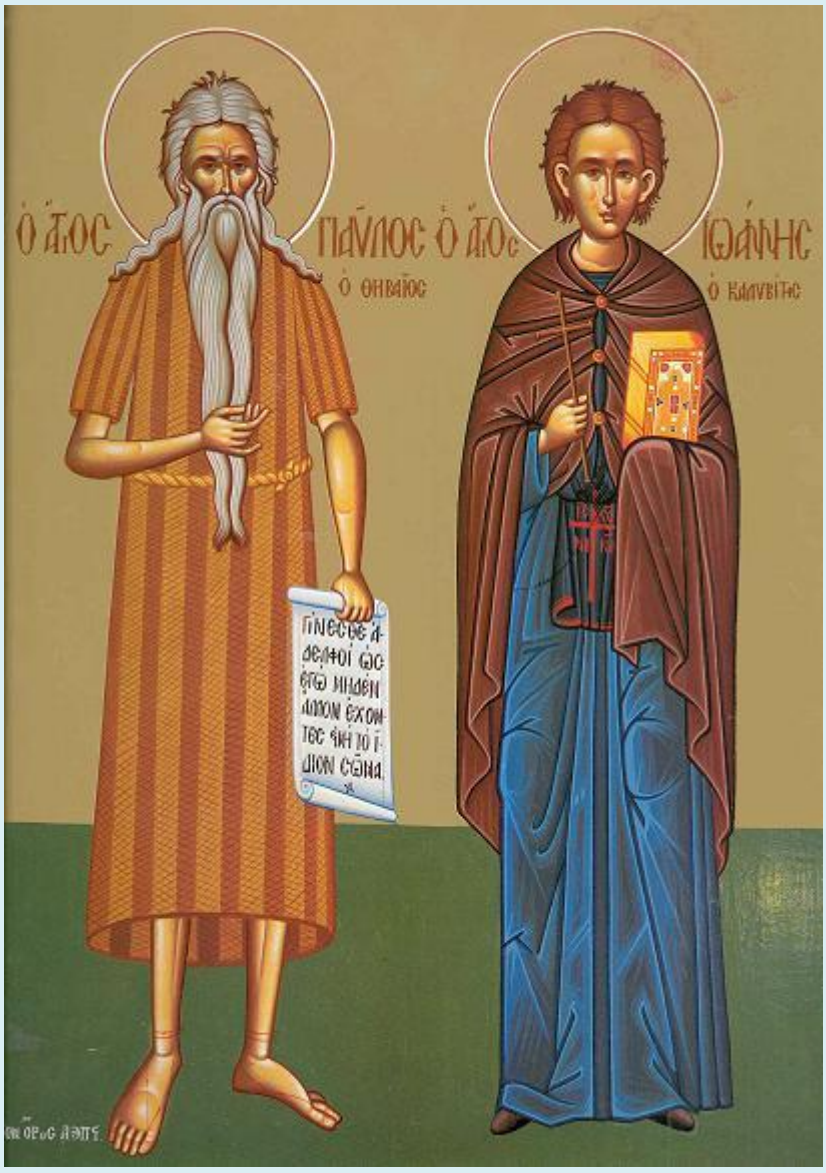

1. Sfântul cuvios Pavel Tebeul - S-a născut în Tebaida (Egipt). Părinții lui au fost creștini cu o situație materială bună. Pavel a fost crescut în frica lui Dumnezeu, primind și o educație profană aleasă. La vârsta de 15 ani a rămas orfan. În acel timp, împăratul Deciu (249-251) a început persecuția împotriva creștinilor. Pavel a început să fie urmărit chiar de cumnatul său, căruia îi era teamă să nu piardă moștenirea.

Pavel a lăsat, însă, toate lucrurile materiale în urmă și s-a retras în pustie, într-o peșteră dintr-o stâncă. Și-a petrecut 90 de ani de pustnicie și 114 ani de viață în rugăciune și dragoste față de Dumnezeu, când într-o zi a aflat la peștera lui pe Sfântul Antonie cel mare.

În ziua aceea și noaptea următoare, cei doi cuvioși, Pavel Tebeul și Antonie cel mare și-au istorisit viața, ostenelile întru mântuire și darul cu care fuseseră împodobiți de Dumnezeu.

Făcându-se ziuă Sfântul Pavel a spus lui Antonie: „De mult te-a arătat Dumnezeu mie, frate, că sălășluiești în părțile acestea și voiam să te am cu mine și împreună să slujim Stăpânului nostru. Dar fiindcă vremea adormirii mele a venit, Domnul te-a trimis la mine ca să îngropi smeritul meu trup”, după care l-a rugat să-i aducă de la mănăstirea Sfântului Antonie, mantia dăruită de episcopul Atanasie ca să îi învelească trupul.

Când s-a întors, cuviosul Pavel se mutase deja la Domnul. Antonie l-a îngropat, cu ajutorul a doi lei veniți din pustie care au adâncit groapa cu unghiile lor.

Moaștele cuviosului Pavel Tebeul au fost aduse în vremea împăratului Manuil Comnenul (1146-1180) în Mănăstirea Născătoarei de Dumnezeu - Perivlepta din Constantinopol. În anul 1240, ele au fost mutate la Veneția. O parte din capul cuviosului Pavel se află la Roma.

2. Sfântul cuvios Ioan Colibașul - La jumătatea secolului al V-lea trăia în Constantinopol un general numit Eutropius, slujitor la curtea împărătească. Dumnezeu îi dăruise trei copii. Doi erau ca și el, în slujba împăratului, iar al treilea, anume Ioan, sporea cu învățătura și cu rugăciunea. Spre a-l îndemna și mai mult în căile Domnului, Eutropius i-a dăruit o evanghelie ferecată cu aur.

Într-o zi s-a oprit la casa generalului un monah venit tocmai din mănăstirea akimiților (neadormiți) din Bitinia (Asia mică) care călătorea spre Ierusalim. Tânărul Ioan s-a înțeles cu monahul ca la întoarcere să treacă din nou pe la ei și să îl ia și pe el la mănăstire, lucru care s-a și întâmplat. Ioan s-a făcut, astfel, monah în mănăstirea neadormiților așa cum își dorea. După 6 ani a început să îi fie dor de părinți.

El a mărturisit acest lucru starețului care i-a dat binecuvântare pentru a pleca să își împlinească dorința. Pe drum, cuviosul Ioan a întâlnit un sărac îmbrăcat în zdrențe cu care și-a schimbat hainele. Astfel, Ioan a stat trei ani la una din porțile lui Eutropius ca săracul Lazăr, în rugăciune, privindu-și părinții și frații, fără a mărturisii că este fiul și fratele acestora. Ioan nu voia să intre în casă.

În cele din urmă, servitorii casei lui Eutropius i-au făcut o colibă chiar în locul de lângă poartă. După trei ani, Ioan s-a îmbolnăvit și știind că i se apropie sfârșitul, a cerut să fie dus în casă. Părinții au văzut la el Sfânta Evanghelie dăruită cu mulți ani în urmă și din acesta și-au dat seama că este fiul lor iubit. După patru ore, cuviosul Ioan a trecut la Domnul în brațele părinților săi. Ei l-au

îngropat lângă poartă, în locul unde îi fusese coliba și pe mormântul lui au zidit o biserică. Pentru timpul petrecut în colibă i se spune până astăzi „Ioan Colibașul”.

Proloagele din 15 ianuarie

Luna ianuarie în 15 zile: pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Pavel Tebeul (227-341).

Acesta a trăit pe vremea lui Decius (250-253) şi Valerian (253-260), prigonitorii creştinătăţii. Şi era din Egipt, din Tebaida de sus, din părinţi cu multă avuţie. Şi învăţase carte elinească şi latinească, precum şi dreapta credinţă, din nemărginita înţelepciune a Sfintelor Scripturi. Şi s-a pornit sângeroasă prigoană contra creşti-nilor.

Iar bărbatul surorii sale, lacom fiind şi voind să ia şi partea de avere ce se cuvenea Sfântului, a gândit să-l dea dregătorului spre chinuire, spunând că este creştin. Şi, aflând de aceasta Pavel, care atunci era un tânăr de 20 ani, a fugit în munţi, în locurile cele mai singuratice.

Deci, petrecând multă vreme şi povăţuindu-se de Duhul Sfânt, nu s-a mai întors în lume, ci a cunoscut că Dumnezeu i-a dat lui acest fel de vieţuire.

Având ca locuinţă o peşteră cu apă înlăuntru, hrană, finice şi haină de frunze. Şi şi-a schimbat patima sa, cunoscând lipsa şi pacea patimilor şi bucuriile vieţii de rugăciune, apropiindu-se de Dumnezeu. Că şi-a îndelungat alergătura nevoinţei sale până la o sută treisprezece ani, că atâta a trăit.

Şi a fost hrănit o vreme, ca şi Ilie, de un corb, care-i aducea în fiecare zi o jumătate de pâine. Şi îmblânzise leii, care-i slujeau şi care l-au şi îngropat.

Pe acesta, aflându-l, marele Antonie s-a minunat de locul lui cel aspru de nevoinţă, de lungimea vremii lui de pustnicie şi că el, mai înainte de alţii, a îndrăznit cel dintâi şi a mers în cele mai dinăuntru ale pustiului. Şi l-a găsit adormit în genunchi şi cu mâinile ridicate la cer în rugăciune; acesta este cel dintâi pustnic cunoscut al creştinătăţii.

Dumnezeului nostru, slavă !

Întru această zi, prea cuviosul părintele nostru Ioan, cel sărac pentru Hristos, care şi Calivit, adică Colibaşul, s-a numit.

Acesta a fost din Constantinopol, pe vremea împărăţiei lui Leon cel mare (457-474), fiind fiul lui Eutropie, mare dregător la curtea împăratului, iar maica lui se numea Teodora.

Şi dintru începutul vârstei, la şcoala unde învăţa, văzând el odată pe un călugăr din mănăstirea neadormiţilor, s-a aprins de focul slujirii lui Hristos.

Şi văzând dragostea lui de Dumnezeu, i-au dat părinţii lui o mică Evanghelie ferecată cu aur, ca să o poarte cu el. Dar el, ieşind din lume fără ştirea părinţilor, s-a făcut monah. Şi a petrecut multă vreme cu grea nevoinţă şi mare râvnă în mănăstirea lui.

Însă, de la o vreme, din lucrarea vrăjmaşului, a început el a fi muncit cumplit de patima dorului de părinţi şi n-a putut birui patima, decât spunându-şi gândul său egumenului. Deci, a căpătat el iertăciune şi binecuvântare să iasă din mânăstire şi să petreacă în zdrenţe, într-o colibă aproape de casa părinţilor săi, îndurând umilinţe, mila slugilor şi a străinilor, şi luptele vieţii pustniceşti, fără să se facă cunoscut, ca şi când ar fi fost un străin. Şi aşa a petrecut el în pace şi fără să-l cunoască nimeni, purtându-şi portul lui străin, trăind în chip sărăcăcios şi văzând pe părinţii lui, care treceau pe lângă el şi nu-l luau în seamă.

Dar când a fost să moară, el a chemat pe maica sa şi, arătându-i Evanghelia cea ferecată cu aur, s-a făcut cunoscut că este fiul lor. Şi au rămas uimiţi părinţii lui şi nu ştiau ce să facă: să se bucure că l-au aflat sau să plângă pentru sfârşitul lui. Şi şi-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu, lăsând să fie îngropat în coliba lui.

Iar peste mormântul fericitului, părinţii lui au ridicat o sfântă şi slăvită biserică.

Întru această zi, cuvânt pentru cei ce sunt îngropaţi în biserici.

Un oarecare, Valentin cu numele, judecător fiind al Ladionului, a murit. Şi era el un om foarte rău şi lua mită şi vieţuia în toate neorânduielile. Iar trupul lui a fost îngropat în biserica Sfântului mucenic Uar.

Iar la miezul nopţii s-au auzit în biserica aceea nişte glasuri şi ţipete. Iar păzitorii, alergând la acel ţipăt, au văzut un chip groaznic şi înfricoşat, ferecând cu un lanţ picioarele acelui Valentin şi trăgându-l, fără milă, afară din biserică, iar el amar striga. Deci păzitorii, dacă au văzut aceasta, s-au dus cu frică la locaşurile lor. Iar a doua zi au deschis înaintea tuturor mormântul unde fusese pus Valentin şi n-au aflat acolo trupul lui, ci, căutându-l, departe de biserică l-au aflat, aruncat într-o groapă şi cu picioarele legate, precum îl trăseseră din biserică.

Drept aceea, să cunoască toţi lucrul acesta, că acei ale căror păcate sunt grele, şi dacă au fapte vrednice de osândă, chiar dacă ar porunci cineva, să-i îngroape pe ei în locuri sfinţite, apoi în locurile acelea sfinte nu primesc nicidecum izbăvire. Ci, pârâţi fiind de însăşi păcatele lor, mai amară muncă vor lua. Că locul pe nimeni nu mântuieşte, ci din fapte sunt şi folosul şi munca.

Deci, acestea cunoscându-le, să nu ne sârguim a pune în biserică trupurile păcătoşilor, care nu sunt vrednici. Să ne aducem aminte de părinţii cei din pustietăţi, că nu în biserici zac trupurile lor, ci în locuri pustii. Că unii, adică, de strâmtoare şi de lipsuri au murit, iar alţii de fiare au fost mâncaţi, iar alţii cu tot felul de nevoi s-au lipsit de viaţa aceasta; dar sufletele lor împreună cu îngerii se bucură, întru lumina vieţii celei veşnice.

Drept aceea, şi noi să ne sârguim a avea pocăinţă şi milostenie, blândeţe şi înfrânare şi tot felul de fapte bune, ca să ne facem părtaşi vieţii celei veşnice.

Întru această zi, învăţătură despre cereasca Împărăţie şi despre veşnica osândă.

Dacă atunci, când intrăm într-o cetate mare, întemeiată de oameni, în lumea aceasta, măcar că ştim bine că după puţină vreme se va risipi, dar când începem a umbla printr-însa, nu ne mai săturăm de frumuseţile ei, de poduri, de grădini, de curţi, de palate, încât am pofti mereu să tot umblăm printr-însa, pentru frumuseţile ei, apoi, cu cât mai mult nu se vor desfăta cei ce se vor învrednici a intra în Cetatea lui Dumnezeu, în Ierusalimul cel de Sus, când vor începe a gusta din dulceaţa cea de-a pururea a frumuseţii celei mai presus de orice asemănare?

Şi iarăşi, după cum atunci când, intrând la curtea unui împărat pământesc, vedem palate mari, împodobite cu marmură, cu aur şi cu argint, iar după aceea

putem vedea pe împăratul şi bărbaţii vrednici stându-i înainte în podoabe măreţe, iar împăratul îmbrăcat în porfiră şi încoronat cu pietre scumpe, măcar că toate acestea sunt stricăcioase, apoi cu cât mai vârtos nu se va bucura cel ce va intra la Dumnezeu, întru cereasca Împărăţie, neputând a se sătura de frumuseţile şi de slava Lui cea pururi fiitoare?

Şi precum când, intrând cineva într-o vie sădită de oameni, o vede pe ea veselă, îngrijită şi cu tot felul de poame şi flori împodobită, încât ar voi să tot umble mereu prin ea şi a se veseli de vederea ei, măcar că este stricăcioasă, apoi cu cât mai mult cel ce a intrat în cetatea lui Dumnezeu, dacă va fi împlinit poruncile lui Dumnezeu, întru această lume, de câtă slavă duhovnicească nu se va bucura, întru lumina cea negrăită şi întru slava cea netrecătoare, văzând pe Stăpânul, Domnul tuturor, cu a Sa slavă strălucind şi luminându-i pe toţi cei drepţi, cu mult mai vârtos decât soarele acesta.

Dar, să spunem ceva şi despre munca cea fără de sfârşit, prin pilda veacului acestuia, aşa cum am arătat şi pentru bunătăţile cele fără de sfârşit.

Cum vom putea suferi chinul viermelui celui neadormit, noi, care aici nici împun-săturile ţânţarilor şi ale muştelor celor slabe nu le putem suferi? Ci, învârtindu-ne în paturile noastre, ne sârguim să le prindem şi pe unii şi pe altele? Şi ne scărpinăm cu unghiile trupul, ca şi cum i-am fi de vreun folos, pentru acea slabă împunsătură.

Apoi, cum vom suferi noi cu uşurinţă gheena focului? Noi, care nu putem suferi arşiţa soarelui, ci fugim la umbră sau în casă căutând odihnă.

Şi cum vom suferi întunericul cel mai de dedesubt şi scrâşnirea dinţilor? Noi care acum, nici o zi nu putem suferi o cameră întunecoasă, nefiind nici durere, nici plâns, nici scrâşnirea de dinţi? Ci îndată ne tulburăm şi ne întristăm, zicând: „Când vom ieşi din întunericul acesta, ca să vedem doar lumina aceasta stricăcioasă?”

Deci, dacă unele ca acestea sunt bunătăţile cele veşnice, cât şi chinurile cele fără de sfârşit, precum pe rând le-am arătat, apoi să nu ne lenevim. Să fugim de veşnica pierzare şi să alergăm la făcătorul nostru, Dumnezeu, Căruia Se cuvine slava, acum şi pururea şi în vecii vecilor ! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului cuvios Ioan, colibaşul

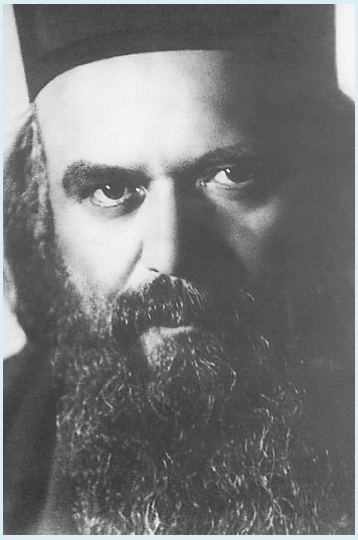

Ioan s-a născut pe vremea domniei împăratului Leon I în Constantinopol din părinţi bogaţi şi slăviţi, fiind singurul copil al părinţilor săi.

Atras de viaţa monahală, el a plecat în taină de la casa părinţilor săi şi a mers împreună cu un monah într-o mânăstire din Asia mică. Timp de şase ani el a vieţuit aspru în această mănăstrie, sub călăuzirea stareţului.

Apoi diavolul a început să-1 ispitească cu gândul de a părăsi mânăstirea şi a se întoarce în casa părinţilor săi, şi să trăiască împreună cu ei aşa cum se cuvine unui nobil.

El cu adevărat s-a întors la casă părinţilor săi, dar îmbrăcat ca un cerşetor. El şi-a văzut părinţii, dar nu a spus cine este. El şi-a luat o colibă de cerşetor la curtea lor, trăind din furniturile pe care i le aruncau slugile părinţilor săi şi fiind bat-jocorit de toţi. Aşa a trăit el timp de trei ani, rugându-se în taină şi fierbinte lui Dumnezeu să mântuiască sufletele tatălui şi mamei sale.

Când s-a îmbolnăvit şi a simţit că i se apropie moartea, Ioan s-a făcut cunoscut părinţilor săi după o carte a Sfintelor Evanghelii scump lucrată, pe care i-o dă-ruiseră părinţii lui în copilărie şi de care nu se despărţise niciodată, aceea fiind singura şi scumpa lui avere.

Aşa a făcut acest tânăr care, deşi putred de bogat, 1-a înfrânt pe diavolul şi şi-a mântuit nu doar sufletul său, ci şi sufletele părinţilor săi. El a adormit cu pace pe la anul 450 după Hristos.

Cântare de laudă la Sfântul Ioan, colibaşul

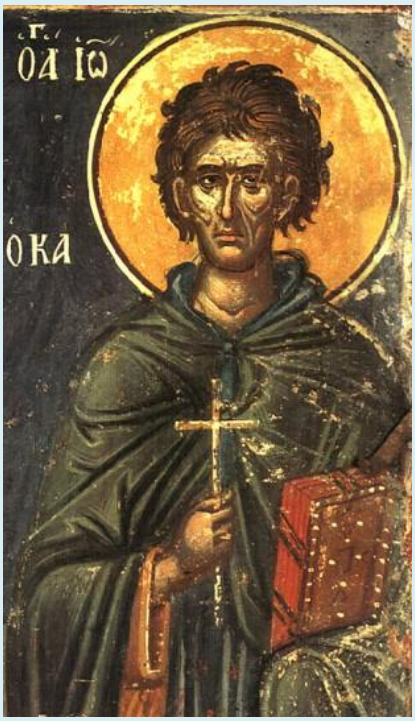

Pe tânărul Ioan,
Cel tânăr şi bogat,
Nimic nu l-a putut clinti,
Nici tinereţea, nici banii.

Tatăl său era de neam împărătesc,
Mama sa o aleasă doamnă,
Dar el pe amândoi i-a lăsat
Pentru dragostea Împăratului Ceresc,
Averea lui era Hristos,
Toată cinstea şi toată frumuseţea.

Pe Hristos Dumnezeu Îl iubea
Mai mult decât însăşi viaţa.

Iar părinţii săi, în loc să se chinuiască în iad,
Iată-i sunt mântuiţi,
Prin fiul lor care pentru a lor şi a lui mântuire
Să sărăcească a voit.

Chiar şi astăzi pe mulţi
Care sub povara bogăţiilor se sufocă
Ioan îi poate ruşina,

Şi cu ale lui sfinte rugăciuni
Ale lor suflete le poate mântui.

Mitropolitul Augustin Kandiotis – Omilie la Sfântul Ioan Kalivitul

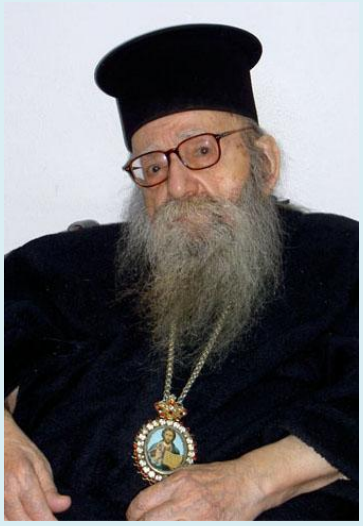

Sfântul Porfirie şi Mitropolitul Augustin Kandiotis despre Sfântul Ioan, colibaşul (15 ianuarie):

https://www.academia.edu/45006350/Sf%C3%A2ntul_Porfirie_%C5%9Fi_Mitropolitul_Augustin_Kandiotis_despre_Sf%C3%A2ntul_Ioan_coliba%C5%9Ful_15_ianuarie_

https://archive.org/details/pr.-porfirie-despre-sf-ioan

https://www.slideshare.net/steaemy1/pr-porfirie-despre-sf-ioan

***

Iubiţii mei, cine este atent în biserică, se foloseşte din toate. Astăzi, 15 ianuarie, să învăţăm de la sfântul sărbătorit, de la Sfântul Ioan, colibaşul. Este cel mai bun dascăl; nu atât prin cuvintele lui, cât prin viaţa lui.

La începutul veacului al V -lea după Hristos, în Constantinopol, trăia o familie de viţă nobilă şi bogată, Eutropie şi Teodora. Soţul avea o mare dregătorie, era senator, iar Teodora era din primele femei ale Bizanţului. Aveau trei copii. Primii doi deveniseră ofiţeri. S-ar fi aşteptat ca şi cel mai mic, Ioan, să apuce un drum asemănător. Însă Dumnezeu a aprins foarte devreme în inima lui focul iubirii Sale. Ca dovadă, preferinţele pe care le avea; deoarece de mic, copilul arată care îi va fi drumul său. În fiecare duminică era primul la biserică, cu totul afierosit Marii Taine a Dumnezeieştii Liturghii. Şi din toate cărţile el iubea Evanghelia. Grăitor este şi următorul fapt.

Atunci Evanghelia, ca şi toate cărţile, erau greu de găsit; nu ca acum. Însă micul Ioan nu voia să o asculte doar în biserică; voia să o aibă sub capul său, precum Alexandru cel mare îl avea pe Homer. A cerut deci de la mama sa să îi facă rost de o Evanghelie şi în ciuda cheltuielilor, dorinţa lui a fost împlinită.

Astfel, prin studiul Evangheliei, flacăra iubirii faţă de Hristos se înteţea din ce în ce mai mult. Şi a crescut încă şi mai mult, atunci când prin casa lor a trecut un sfânt pustnic. Aparţinea faimoasei Mănăstiri a Achimiţilor (sau neadormiţilor) din Bitinia. Acolo, la orice oră ai fi mers, fie dimineaţa, fie la prânz, fie seara, fie la miezul nopţii, auzeai psalmodii; nu înceta cântarea adusă lui Dumnezeu.

Cum? Făceau slujbe în schimburi. Precum în posturile de gardă de la frontiere soldaţii păzesc zi şi noapte, şi precum în marile fabrici şi întreprinderi, muncitorii lucrează continuu în schimburi, aşa şi în această mănăstire, călugării aveau schimburi; nici un minut nu înceta doxologia adusă lui Dumnezeu. Era o mănăstire cu program strict.

Acolo a vrut să meargă Ioan. Dar pentru că părinţii lui, cu toate că erau evlavioşi, nu i-ar fi îngăduit, într-o zi a fugit pe ascuns.

Toţi aveţi copii, puteţi să vă închipuiţi întristarea părinţilor lui. Când s-a înserat şi el nu mai apărea, mama şi tatăl au ieşit afară neliniştiţi strigându-l pe nume. În zadar. Toată noaptea nu au dormit. Dimineaţa au ieşit iarăşi. Tatăl, senatorul, a trimis oameni; au căutat în dreapta, în stânga, pe drumuri, în port, în munţi şi în prăpăstii. Nimic. Şi durerea lor era mare, plânsul de nedescris.

Şi Ioan? El şi-a aflat adăpost în mănăstire. Şi în ciuda tinereţii lui a fost primit, deoarece arăta osârdie. Părăsise bunăstarea pentru a trăi pustniceşte. Este emoţionant cum îl ruga pe egumen: ***„În numele Dumnezeului celui în Treime fă-mă călugăr chiar astăzi; am o mare dragoste şi mă grăbesc să port schima îngerească”.*** Aşa l-au primit. Şi acest tânăr i-a întrecut pe toţi ceilalţi.

Au trecut aşa şase ani. Dar ce este glasul conştiinţei! Înăuntrul său ca un vierme îl rodea o mare durere şi nu-l lăsa să se liniştească. Era neliniştit, deoarece plecase din casă fără permisiunea părinţilor săi, care atât de mult îl iubeau. Şi simţea asta ca pe o greutate. De aceea, fără a părăsi viaţa călugărească şi a încălca jurământul său faţă de Hristos, s-a hotărât să se întoarcă în casa sa. Şi într-o zi, după ce a luat binecuvântarea egumenului şi a întregii obşti, a pornit. Înaintat de acum în ani şi necunoscut din pricina ascezei, iată-l că păşeşte spre casa părintească. Pe drum întâlneşte un cerşetor. Îşi scoate hainele şi i le dă şi poartă el zdrenţele aceluia. Cum se apropia de casă inima parcă-i sărea din piept.

A bătut în poartă. Câinii au lătrat. Au ieşit slujitorii stăpânului. Dar cum să înţeleagă că sub acest zdrenţuros şi desculţ şi nepieptănat era Ioan, iubitul fiu al stăpânilor lor? Nici tatăl, nici mama lui nu l-au cunoscut!

Să nu vi se pară ciudat. Îmi amintesc că eram mic când au venit în satul meu din Asia Mică acei copii care se luptaseră ajungând până la Ankara. S-au întors scheletici, vrednici de milă şi cu totul ticăloşiţi; nu-i recunoşteam nici noi, sătenii lor. Când omul trece prin robii, necazuri, răutăţi în lagăre, ajunge un zdrenţuros, pe care nu-l recunoaşte nici mama lui. Aşa şi pe el, după nevoinţa ascezei. Nu l-au recunoscut nici mama lui, nici tatăl lui. L-au compătimit însă. Şi-au arătat dispoziţia de a-i oferi ospitalitate. Şi nu provizoriu; i-au propus să rămână pentru totdeauna în casa lor. Dar el s-a mulţumit să-i facă o colibă în colţul curţii lor şi acolo să rămână, în timp ce ceilalţi treceau prin faţa lui cu aroganţa bogăţiei. De aici s-a numit colibaşul. Şi a rămas ani acolo, ca şi Lazăr din pildă la poarta bogatului (vezi Luca 16, 19-21); dar acesta de bunăvoie, prin vrerea sa.

În această perioadă nimeni nu l-a bănuit. Şi slujitorii, care altădată îl avuseseră peste ei, acum, de multe ori îşi băteau joc de el. Părinţii, desigur, îi ofereau toate cele necesare. Dar el nu le păstra. Le dădea săracilor şi el însuşi trăia o viaţă mai aspră. Da, mai aspră ca înainte! Pentru că există şi în societate oameni care trăiesc mai aspru decât trăiesc călugării.

După ce au trecut trei ani, îi venise de acum vremea sfârşitului. Domnul l-a înştiinţat… Să plece aşadar din această lume şi să nu afle părinţii lui nimic? Considera asta greu de purtat. De aceea, într-o zi, a chemat-o la colibă pe mama lui şi i-a zis:
- Mă duc, plec.
- Pleci? Şi unde te duci?
- Într-o călătorie îndepărtată, foarte îndepărtată. În puţin timp nu voi mai fi pe pământ. Vreau aşadar să vă mulţumesc pentru ospitalitate şi să vă las un dar, ca să vă aduceţi aminte de mine.
Şi cu mâna tremurând, cu ochii înlăcrimaţi şi inima bătând, a scos din rasa lui săracă Evanghelia sa. Doar ce a văzut-o, mama a recunoscut-o şi i-a spus:
- Aceasta este a copilului nostru, a lui Ioan. Noi i-am dat-o.
- Eu sunt Ioan.
- Tu eşti Ioan?…
A avut loc o scenă de nedescris. Mama, recunoscând Evanghelia, şi-a recunoscut copilul. Plângea aceea, plângea şi el. Era o scenă emoţionantă. Aşa a închis ochii Ioan în această lume, iar sufletul său a zburat în ceruri. Casa lui l-a plâns, dar s-a şi bucurat că le-a destăinuit marea taină. Sfântul său trup însă a rămas pe pământ şi a devenit izvor de tămăduiri şi de minuni.

Va veni o zi când această istorie emoţionantă va deveni film. Iată teme frumoase pentru cinematograf, nu teme murdare. Dacă aceasta ar deveni operă cinematografică, nu va rămâne nici o inimă nemişcată şi nici un ochi neînlăcrimat.

Fraţii mei, termin. ***Ce ne învaţă Sfântul Ioan, colibaşul***? Trei lucruri.

- ✓ ***Primul: că în acei ani exista evlavie nu doar în casele săracilor, ci şi în casele boierilor.***

Din case de senatori şi demnitari ieşeau sfinţi. În felul acesta Bizanţul a devenit farul Răsăritului şi Apusului. Acum evlavia a rămas doar în casele săracilor. Dacă n-ar fi existat binecuvântata sărăcime, nu am fi avut nici preoţi, nici psalţi, nici biserici, nici mănăstiri, nimic. Însă în anii aceia statul era creştin. Aşadar o învăţătură este că din casele boiereşti ieşeau sfinţi.

- ✓ ***A doua învăţătură este măreţia milosteniei.***

Imaginaţi-vă, ca atunci când zdrenţărosul a bătut în poarta senatorului, acesta să-l fi gonit! Ar fi izgonit comoara lor. Ei însă au avut grijă de el ca de un străin; astfel şi-au găsit copilul. Şi noi, atunci când ne bate în poartă un străin, nu ştim ce se ascunde. Sub hainele-i rupte, sub omul îndurerat, este însuşi Hristos. El a spus: ***„Întrucât aţi făcut unuia dintre aceşti fraţi ai Mei foarte mici, Mie Mi-aţi făcut" (Matei 25, 40).***

- ✓ ***Şi a treia învăţătură este: ce valoare are Evanghelia.*** *Dacă n-ar fi existat aceasta, nu ar fi existat Ioan. Ţinea în mâini Evanghelia şi aceasta i s-a făcut călăuză în viaţă.*

Părinţi, care mă ascultaţi, luaţi o Evanghelie copilului vostru. Nu vă va costa 500 de galbeni ca atunci. Astăzi este ieftină. Ia o Evanghelie, scrie pe ea câteva cuvinte scoase din inima ta şi dă-o copilului tău să o citească. Îţi spun: tu vei muri într-o zi, vei merge în pământ şi vei deveni ţărână, dar copilul tău o va păstra ca pe cel mai preţios dar.

Evanghelia este temelia societăţii, rădăcina oricărei reuşite înalte. Ea e puterea care luminează, încălzeşte, electrizează. Ea şterge lacrimile şi mângâie, ea arată cerurile, ea naşte eroii. Evanghelia a născut şi pe Ioan, colibaşul pentru ale cărui mijlociri fie ca Dumnezeu să ne miluiască pe noi toţi.

Amin.

(Omilia Mitropolitului de Florina, Părintele Augustin Kantiotis, rostită într-o biserică din Athena pe 15 ianuarie 1960)

Cuviosul părinte Porfirie Kavsokalivitul - "Visul meu - să-1 urmez pe Sfântul Ioan, colibaşul"

Iubiţii mei fii duhovniceşti, când m-a trimis maica mea să păzesc vitele pe munte - căci tatăl meu, fiind săraci, plecase în America să lucreze la canalul Panama pentru noi, copii săi - pe când păşteam vitele, citeam silabisind viaţa Sfântului Ioan Kalivitul. Şi l-am îndrăgit foarte mult pe Sfântul Ioan şi mă rugam îndelung, ca un copil ce eram de doisprezece-cincisprezece ani, nu-mi mai amintesc prea bine. Şi vrând să-l imit, cu foarte multă luptă am plecat de la părinţii mei pe ascuns şi am ajuns la Kafsokalivia, în Muntele Athos şi am intrat în ascultare la doi Bătrâni ce erau fraţi buni, Pantelimon şi Ioanichie. S-a întâmplat să fie foarte evlavioşi şi plini de virtuţi, aşa că i-am îndrăgit foarte şi de aceea, cu rugăciunile lor, făceam deplină ascultare. Acest lucru m-a ajutat foarte mult; simţeam o mare iubire pentru Dumnezeu şi petreceam foarte bine. Însă, cu îngăduinţa lui Dumnezeu, pentru păcatele mele, m-am îmbolnăvit foarte rău. Atunci Bătrânii mei m-au povăţuit să mă duc la părinţii mei, în satul meu, la Sfântul Ioan din Evvia.

Şi, deşi de mic copil făcusem păcate multe, când m-am întors în lume am continuat a face păcate care, până astăzi, s-au înmulţit foarte mult. Lumea însă m-a socotit bun şi acum toţi spun că sunt sfânt. Eu însă, simt că sunt cel mai păcătos om din lume. Câte mi le-am amintit, desigur le-am mărturisit şi ştiu că Dumnezeu mi le-a iertat pe cele spovedite, însă acum simt că şi păcatele mele sufleteşti sunt foarte multe, aşa că vă rog pe voi, cei care m-aţi cunoscut, să vă rugaţi pentru mine, fiindcă şi eu, cât am trăit, m-am rugat cu multă smerenie pentru voi.

Iar acum, că mă îndrept spre cer, cred că Dumnezeu mă va întreba: „Ce cauţi tu aici?".

Iar eu Îi voi spune: „Nu sunt vrednic, Doamne, de acest loc, ci, ceea ce iubirea Ta va voi, să mi se facă mie".

Mai departe nu ştiu ce va fi. Îmi doresc însă să lucreze iubirea lui Dumnezeu.

Şi întotdeauna mă rog ca fiii mei duhovniceşti să-L iubească pe Dumnezeu, Care este totul, ca să ne învrednicească să intrăm în nezidita Sa Biserică de pe pământ. Fiindcă de aici trebuie să purcedem. Eu întotdeauna m-am străduit să citesc imnele Bisericii, Sfânta Scriptură şi Vieţile Sfinţilor noştri şi mă rog ca şi voi să faceţi acelaşi lucru. Eu m-am străduit, cu darul lui Dumnezeu, să mă apropii de Dumnezeu şi mă rog ca şi voi să faceţi acelaşi lucru.

Părintele Porfirie: „Să ne aruncăm în iubirea lui Hristos”

La slujirea lui Dumnezeu putem ajunge ușor, fără chinuială. Sunt două căi de a ajunge la Dumnezeu: cea crâncenă și istovitoare, cu sălbaticele năvăliri împotriva răului, și cea ușoară, prin iubire.

***

Religia noastră este desăvârșită, adânc filosoficească. Lucru simplu este și cel mai de preț. În viața duhovnicească să vă luptați simplu, lin, fără siluire. Sufletul se sfințește și se curățește prin studiul cuvintelor Părinților, prin învățarea psalmilor, a vieților sfinților, a psaltichiei, a rugăciunii.

Dăruiți-vă, așadar, lucrurilor duhovnicești, și lăsați-le pe toate celelalte. La slujirea lui Dumnezeu putem ajunge ușor, fără chinuială. Sunt două căi de a ajunge la Dumnezeu: cea crâncenă și istovitoare, cu sălbaticele năvăliri împotriva răului, și cea ușoară, prin iubire. Există mulți care au ales calea cea anevoioasă și „ au dat sânge, ca să ia Duh”, până ce au ajuns la o mare virtute. Eu găsesc că drumul mai scurt și mai sigur este acesta, prin iubire. Pe acesta să-l urmați și voi.

Vă puteți dărui, adică, unei alte strădanii. Să studiați, să vă rugați și să aveți drept țel înaintarea în iubirea lui Dumnezeu și a Bisericii. Nu vă luptați să alungați întunericul din cămara sufletului vostru. Faceți o găurică, pentru a intra lumina, și întunericul va pleca. Același lucru este valabil,și pentru patimi și neputințe. Nu vă luptați cu ele, ci sârguiți-vă să le preschimbați în putere, disprețuind răul.

Să vă grijiți de tropare, canoane, de slăvirea lui Dumnezeu, de dragostea dumnezeiască. Toate sfintele cărți ale Bisericii noastre - Octoihul, Ceaslovul, Psaltirea, Mineiele - cuprind cuvinte sfinte, de dragoste către Hristosul nostru.

Să le citiți cu bucurie, cu iubire și veselie. Când vă dăruiți acestei strădanii cu înflăcărare, sufletul vostru se va sfinți în chip lin, tainic, fără să vă dați seama.

Vieților sfinților, mai ales viața Sfântului Ioan Colibașul, m-au impresionat. Sfinții sunt prietenii lui Dumnezeu. Ziua întreagă vă puteți îndulci și desfăta de izbânzile lor, și să le urmați viața. Sfinții s-au dăruit în întregime lui Hristos. Prin acest studiu veți dobândi încet-încet blândețea, smerenia, iubirea, și sufletul vostru va deveni bun.

Să nu alegeți mijloace negative pentru îndreptarea voastră. Nu-i nevoie nici să vă temeți de diavol, nici de iad, nici de nimic. Acestea nasc împotrivire. Am și eu o mică experiență în astea. Scopul nu este să ședeți, să vă răniți și să vă trudiți, spre a vă îndrepta. Scopul este să trăiți, să studiați, să vă rugați, să înaintați în iubire, în iubirea lui Hristos, în iubirea Bisericii. Toată puterea voastră să se îndrepte către iubirea lui Dumnezeu, către slăvirea Lui, către alipirea de El. Astfel, izbăvirea de rău și neputințe se va face tainic, fără să prindeți de veste, fără osteneală.

Acesta este lucrul cel sfânt și frumos, acela care fericește și izbăvește sufletul de orice rău - strădania de-a se uni cineva cu Hristos. Să-l iubească pe Hristos, să-l adore pe Hristos, să trăiască în Hristos, precum apostolul Pavel care zice: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2, 20). Aceasta este ținta noastră. Celelalte strădanii să fie tainice, ascunse.

Ceea ce trebuie să stăpânească este iubirea lui Hristos. Aceasta să existe în minte, în cuget, în imaginație, în inimă, în voință. Această strădanie să fie cea mai arzătoare - cum să-l întâlniți pe Hristos, cum să vă uniți cu El, cum să-L îmbrățișați înlăuntrul vostru. Lăsați toate neputințele, ca să nu prindă de veste duhul cel potrivnic și să vă afunde, să vă doboare și să vă zvârle în necaz. Să nu faceți nici o strădanie ca să scăpați de astea. Să vă luptați lin și simplu, fără neliniște și siluire. Nu ziceți: „Acum o să mă trudesc, o să fac rugăciune să dobândesc iubire, să devin bun...”. Nu este bine să te trudești, și să te lovești, vrând să devii bun. Așa o să vă poticniți mai rău. Toate să se facă în chip lin, nesiluit și liber.

Nici să ziceți: „Dumnezeul meu, scapă-mă de asta!” de pildă de mânie, de tristețe. Nu este bine să ne rugăm așa, gândindu-ne la o patimă anume; s-ar putea să se întâmple ceva în sufletul nostru și să ne încurcăm mai rău. Năvălește asupra patimii ca să o biruiești și vei vedea atunci cum te va îmbrățișa, te va strânge și nu vei putea să faci nimic.

Nu luptați nemijlocit cu ispita, nu vă rugați să plece, nu ziceți: „Ridic-o de la mine, Dumnezeul meu!”, căci așa îi dați însemnătate și ispita are să vă

împresoare. Pentru că, zicând, „ Ridic-o de la mine, Dumnezeul meu!”, de fapt îi dați însemnătate, luând aminte la ea. Firește, dorința de a scăpa de ea trebuie să existe, dar nu trebuie să se vadă; să fie foarte delicată și tainică. Amintiți-vă ce spune Sfânta Scriptură: „Să nu știe stânga ta ce face dreapta ta”. Toată puterea voastră să se îndrepte către iubirea lui Dumnezeu, către slăvirea Lui, către alipirea de El. Astfel, izbăvirea de rău și de neputințe se va face tainic, fără să prindeți de veste, fără osteneală.

Această străduință o fac și eu. Am găsit că este cel mai bun chip de sfințire, nesîngeros. Mai bine, adică să mă arunc în iubire, să studiez canoanele, troparele, psalmii. Fără să-mi dau seama, studiul și desfătarea aceasta duc mintea către Hristos și-mi îndulcesc inima. În același timp, mă rog deschizându-mi mâinile cu ardoare, cu iubire, cu bucurie, iar Domnul mă înalță către iubirea Lui. Acesta este țelul nostru: să ajungem acolo. Ce ziceți, calea aceasta nu este oare nesângeroasă?

Există și multe alte chipuri, cum ar fi, de pildă pomenirea morții, a iadului, teama de diavol. Astfel, din socoteală și din teamă, ocolești răul. Eu, cel mai mic, n-am pus în faptă în viața mea aceste chipuri care istovesc, aduc împotrivire și, de multe ori, roade potrivnice. Sufletul, mai ales dacă este sensibil, se bucură de iubire și se înflăcărează, se întărește și preface în bune toate cele rele și urâte.

Pentru aceasta prefer eu „calea cea ușoară”, adică așezarea aceea pe care o izbândim prin studierea canoanelor sfinților. În canoane vom găsi toate cele care le-au deprins sfinții, cuvioșii, asceții, mucenicii. Este bine să facem acest „furtișag”. Să facem și noi ce au făcut ei. Aceștia s-au aruncat în iubirea lui Hristos. Și-au dăruit toată inima. Să furăm meșteșugul lor.

(Extras din Ne vorbește părintele Porfirie, Editura Egumenița, 2008)

Pr. asist. dr. Ioan Valentin Istrati - Cântările Ortodoxiei: Sfântul cuvios Ioan, colibaşul

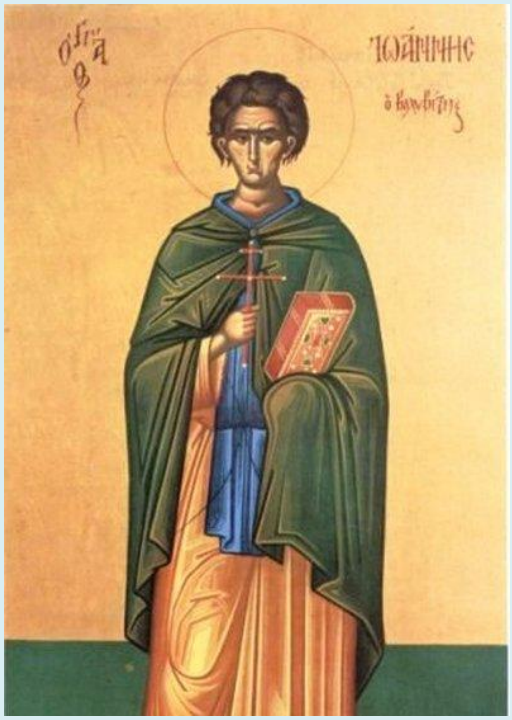

„Vieţuirea cea străină şi începerea cea străină ai ales, fiind rănit de dragostea lui Hristos, a Cărui sărăcie nespusă ai iubit. Şi înaintea porţilor părinţilor tăi, ca unul fără de casă te-ai chinuit, fiind înghesuit şi scârbit părinte. Drept aceea, umplându-te de daruri, moşteneşti avuţia cea nerisipită în ceruri“ *(Minei pe Ianuarie, Tipografia Cărţilor Bisericeşti, Bucureşti, 1893, p. 238)*

***

Sfântul cuvios Ioan, colibaşul se numeşte astfel, deoarece de tânăr, fugind la mănăstirea akimiţilor (neadormiţi), s-a biruit de dorul de părinţii săi, dar primind sfat duhovnicesc de la stareţul său, a locuit într-o colibă, în strai sărăcăcios la porţile părinţilor săi bogaţi, neştiut de nimeni. Şi doar înaintea morţii sale, s-a arătat mamei sale, prin Evanghelia de aur pe care o avea de la părinţi. Şi prin aceasta s-a arătat o Evanghelie vie şi prea curată, pe care Dumnezeu a scris prin Duhul Sfânt iubirea şi lumina cea veşnică a Treimii. Iar iubirea cea firească de părinţi Ioan cel minunat a preschimbat-o în iubirea cea sfântă de Părintele ceresc, Născătorul în har al tuturor creştinilor. Şi doar cu privirea, în sărăcie şi nevoinţă, în foame şi frig, s-a învrednicit să guste din bucuria prezenţei părinţilor lui.

Arhimandritul Dumitru Cobzaru - Sfinţii cuvioşi Pavel, tebeul şi Ioan, colibaşul

Astăzi, am prăznuit doi Sfinţi cuvioşi: Pavel, tebeul şi Ioan, colibaşul!

Pavel, tebeul este socotit primul pustnic creştin, cunoscut cu numele. El a trăit la începutul secolului al III-lea. Deoarece a trăit foarte mult, o sută treisprezece ani, a depăşit secolul al III-lea şi a intrat în secolul al IV-lea, astfel încât l-a cunoscut pe Sfântul Antonie cel mare, pe care îl vom prăznui peste două zile şi despre care, sigur, cei mai mulţi aţi auzit.

I se spune Pavel, tebeul pentru că s-a născut în Egipt, în Tebaida de sus, dar şi pentru faptul că tot în pustia Tebaidei s-a nevoit, de la vârsta de douăzeci de ani până la o sută treisprezece ani! A fost fiul unor părinţi bogaţi, dar cumnatul lui, care îşi dorea întreaga avere părintească, l-a pârât celor care conduceau destinele lumii de atunci ca fiind creştin; or, în vremea aceea, până în secolul al IV-lea, creştinii au fost prigoniţi şi ucişi. Însă, tânărul Pavel i-a luat-o înainte şi s-a retras în pustie, unde a trăit până la adânci bătrâneţi, hrănindu-se cu ceea ce se putea găsi în pustie.

A fost cunoscut, spre sfârşitul vieţii, de Sfântul Antonie cel mare, care l-a şi găsit, adormit întru Domnul, stând în genunchi, cu mâinile înălţate la rugăciune.

Învăţătura, care s-ar putea desprinde din viaţa acestui sfânt cuvios, este că, atunci când fraţii noştri după trup râvnesc la avutul nostru şi nu numai fraţii noştri după trup, ci și apropiaţii noştri, trebuie să luăm aminte la vieţile sfinţilor şi să ne desprindem inima de bogăţia pământească, să renunţăm la ea! Se știe că tribunalele sunt pline de procese între fraţi sau chiar între părinţi şi copii, cauzate de o avere pământească, trecătoare, pe care o lăsăm aici şi de care se bucură alţii!

Al doilea sfânt este Ioan, colibaşul. Numele lui vine de la faptul că s-a nevoit, aproape întreaga viaţă, într-o colibă. Şi el a plecat de tânăr, dar, de această dată, în mânăstire, nu în pustie, pentru că viaţa monahală, în secolul al V-lea, când a trăit el, era deja foarte bine organizată.

Avea părinţi bogaţi, le cunoaştem şi numele, Eutropie şi Teodora. S-a născut în Constantinopol, capitala Imperiului Roman de atunci. Tatăl său era dregător la curtea împărătească, astfel încât l-a dat să înveţe la cele mai înalte şcoli. În şcoală, l-a cunoscut pe unul dintre călugării mânăstirii achimiţilor sau neadormiţilor. Aţi auzit de această mănăstire, la sfârşitul anului, în decembrie, când îl pomenim pe unul dintre stareţii ei, Cuviosul Marcel. A fost impresionat de prezenţa acestui călugăr şi s-a interesat ce înseamnă viaţa monahală, de cum se trăieşte ea şi s-a apropiat, din ce în ce mai mult, de Dumnezeu, de Biserica Lui şi de viaţa monahală. Părinţii lui, văzând această dragoste, i-au dăruit o mică Evanghelie, ferecată în aur, pentru că erau bogaţi, ca să o poarte pretutindeni şi să se adape direct de la izvorul credinţei, din cuvântul lui Dumnezeu.

Dar nu i-a fost suficientă această mângâiere şi a plecat, fără ştirea părinţilor, la mânăstire. Acolo, s-a nevoit ani îndelungaţi, dar, după o vreme, diavolul, care urăşte pe cei ce se nevoiesc și pe tot omul, dar mai ales pe cei care se străduiesc mai mult, i-a pus în inimă dorul de părinţi şi nu a reuşit să biruiască această ispită. În cele din urmă, i-a mărturisit-o stareţului şi la insistenţe, i-a dat binecuvântare să plece la casa părintească. Dar în ce fel? Să nu se descopere niciodată că este fiul părinţilor lui. Să îşi facă o colibă aproape de casa părintească, unde să trăiască, ca un cerşetor, în zdrenţe.

Astfel, a ajuns lângă casa părintească, şi-a făcut o colibă şi a trăit, până la sfârşitul vieţii sale, în zdrenţe, ca un cerşetor. El i-a văzut pe părinţii lui trecând adesea, dar ei l-au ignorat; a trăit din mila slugilor părinţilor lui, ca un cerşetor.

La sfârşitul vieţii şi-a chemat mama, i-a arătat mica Evanghelie ferecată în aur, pe care i-a dăruit-o, în tinereţea lui şi i-a mărturisit cine este, apoi şi-a dat duhul, spre durerea şi bucuria părinţilor, care nu l-au cunoscut, nu l-au recunoscut. A fost înmormântat, aşa cum şi-a dorit, în coliba lui, iar, după aceasta, părinţii, fiind bogaţi, au construit o biserică în cinstea lui Dumnezeu, peste mormântul fiului lor, Sfântul Ioan colibaşul.

Şi de-aici putem învăţa un lucru: vedeţi că dorul de părinţi este şi rămâne în mintea şi în inima celor care pleacă la mânăstire şi care, s-ar zice, se leapădă şi de părinţi şi de fraţi şi de toate. Totuşi, acest dor trebuie controlat şi dacă există, trebuie gestionat în raport cu duhovnicul sau stareţul, care trebuie să te îndrume

şi să îţi arate cum trebuie să te raportezi la părinţii tăi după trup, astfel încât să nu îţi pierzi nevoinţa sau starea monahală în care te găseşti.

Îmi aduc aminte, tot dintr-o carte, cândva, vorbindu-se despre un călugăr, care a auzit că i-a murit tatăl, iar mama a rămas singură. În cele din urmă, la insistenţe, a primit de la stareţ binecuvântare să plece să îşi îngrijească mama. Pe drum, s-a întâlnit cu un înger şi s-au întrebat unul pe celălalt ce fac, nu ştia că este un înger, bineînţeles. El i-a spus că merge acasă, să îşi îngrijească mama şi celălalt i-a spus: „Eu sunt îngerul, pe care Dumnezeu i l-a trimis special mamei tale, atunci când a rămas văduvă, ca să fie îngrijită, dar nu mai este necesar dacă tu mergi acolo și eu trebuie să mă întorc la casa mea!”.

Deci, iată că Dumnezeu poartă de grijă, iar acest dor, aşa cum spuneam, trebuie gestionat duhovniceşte.

Ascultam un părinte de-al nostru, că, atunci când îi este dor de cineva, îl pomeneşte la rugăciune şi îi trece dorul. Iată o soluţie!

Mitropolitul Bartolomeu o tratează literar, zicând: „Când braţele mele nu pot ajunge la cei mie dragi, întotdeauna îi voi îmbrăţişa printr-o rugăciune...”!

Cuviosul Pavel tebeul şi Ioan, colibaşul

Acestea fiind zise, încă un îndemn: să citiţi Patericul egiptean, unde veţi afla foarte multe amănunte din viaţa cuvioşilor părinţi, care au trăit în pustie, în primele veacuri creştine. Viaţa lor, nevoinţa lor, sfaturile lor şi toate laolaltă sunt de mare folos duhovnicesc, pentru că ne ajută în nevoinţa şi în străduinţa noastră de zi cu zi.

Pe lângă rugăciune, suntem datori să citim Sfintele Scripturi şi cărţile duhovniceşti, care ne dau un plus, în ceea ce priveşte viaţa duhovnicească şi reuşim mai mult.

Să ne ajute bunul Dumnezeu, pentru rugăciunile Sfinţilor cuvioşi Pavel, tebeul şi Ioan, colibaşul! Amin!

(Cuvânt rostit la pomenirea Sfinţilor cuvioşi Pavel, tebeul şi Ioan, colibaşul în Catedrala Mitropolitană, Cluj-Napoca, jud. Cluj, 15 ianuarie 2014.)

Pr. Ciprian Florin Apetrei - „Evanghelia m-a învăţat să-L iubesc pe Hristos”

15 ian, 2021

Între stâlpii de lumină ai monahismului ortodox se numără și Sfântul cuvios Ioan Colibaşul, pe care îl sărbătorim astăzi, 15 ianuarie.

În cântările ei, Biserica îl cinstește astfel: *„Părăsind avuţia cea pieritoare şi mărirea cea trecătoare, ai dobândit, fericite părinte, bogăţia cea cerească şi lauda cea cu adevărat veşnică”.* Aceste cuvinte sintetizează urcușul duhovnicesc al vieții de pateric a acestui cuvios. El se naște într-o familie bogată și lasă toate pentru a dobândi „bogăția cerească”.

Din aghiografie știm că s-a născut în Constantinopol în timpul împăratului Leon I (457-474), ca fiu al unui important senator bizantin, care se numea Eutropie. A primit o educație exemplară, așa cum se cuvenea pentru fiul unui important patrician, care să poată urma cariera politică a tatălui său. Din copilărie s-a arătat evlavios faţă de cele sfinte și interesat de viața spirituală.

La 12 ani întâlnește un monah care mergea în pelerinaj la Locurile Sfinte și, trezindu-i interesul pentru modul de trai al călugărilor, îi adresează mai multe întrebări. Aflând despre nevoințele călugărilor și viața lor de rugăciune, îl roagă pe monah ca la întoarcerea lui din pelerinaj să-l ducă și pe el la mănăstirea sa. Pleacă din casa părinților cu un minunat manuscris al Sfintei Evanghelii aurit și cu o ferecătură deosebită, pe care îl poartă ca lucrul cel mai de preț din viața sa. Merge împreună cu monahul întors din Țara Sfântă la mănăstirea lui, ce era una

a achimiților, adică a călugărilor neadormiți, care aveau rânduiala rugăciunii permanente.

Aici, Ioan îl impresionează pe stareț cu râvna sa deosebită, determinându-l să-l călugărească. Din acel moment, Ioan a intensificat asceza personală, și mai ales creșterea duhovnicească, prin câștigarea virtuților, depășindu-i în scurt timp pe călugării încercați ai mănăstirii.

Aghiografia vieţuirii sale duhovniceşti ne relatează că vreme de trei ani nu a mâncat decât duminica după Sfânta Liturghie, când se împărtășea.

Dorul de părinți a început să se înfiripe în viața lui ascetică și de aceea, cu binecuvântarea duhovnicului, se întoarce la casa părintească. Pe drum își schimbă hainele cu cele ale unui cerșetor, iar după multe zile de mers pe jos ajunge noaptea la poarta casei părintești. Aici nu este recunoscut de nimeni și este primit de slugi din milă. Cu toate că tatăl său interzisese să fie primiți cerșetori în casa sa, totuși, îngăduie ca săracul venit cu o noapte înainte să fie găzduit într-o colibă de lângă poarta locuinței.

Mama sa, trecând într-o zi pe lângă colibă şi văzând chipul slab şi brăzdat de nevoință al lui Ioan, nu numai că nu l-a recunoscut, ci a poruncit să stea închis în colibă. Din acest moment, cuviosul a trăit timp de trei ani în nevoință, rugăciune și asceză, zăvorât în colibă.

Într-o noapte i S-a arătat Domnul Hristos, care i-a vestit că a învins toate ispitele venite de la diavol și că peste trei zile vor veni îngerii să-i ia sufletul și să-l ducă în Rai.

Cuviosul a cerut mamei sale să vină să-l vadă înainte de a muri. Ioan i-a mulțumit pentru găzduire și a rugat-o să-l îngroape în coliba sa. Pentru toate acestea i-a oferit în dar Evanghelia pe care o ținuse la el în toți cei 10 ani de când plecase cu ea la mănăstire și pe care o primise chiar de la ea.

Recunoscând Evanghelia, a mers la soțul ei să o arate și împreună cu el au venit la Ioan și l-au întrebat de unde o are. Cuviosul le-a mărturisit că el este fiul lor: „Eu sunt Ioan cel căutat de voi şi aceasta este Evanghelia pe care mi-aţi dat-o, când voiam să mă duc de la voi; eu am fost pricinuitorul mâhnirii voastre, însă Evanghelia dăruită de voi m-a învăţat să-L iubesc mai mult pe Hristos, decât pe voi, părinţii mei, şi să iau asupră-mi jugul Lui cel bun”. Apoi le-a povestit toată nevoința lui duhovnicească și în brațele lor și-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu.

Pr. Silviu Cluci - Biblioteca Mănăstirii Pantocrator

În bibliotecă se găsesc în jur de 350 de manuscrise şi 3500 de cărţi. 68 de manuscrise sunt de hârtie, iar celelalte sunt de mătase.

Cel mai important manuscris este o Psaltire din secolul al IX-lea, pe pergament cu 97 de miniaturi, aşa-numita Evanghelie a Sfântului Ioan Colibaşul (secolele XII-XIII), scrisă pe un pergament foarte subţire, făcut din piei de ied nenăscut. Ea are dimensiunile de 12 x 17 cm şi un scris microscopic. Cuprinde Evangheliile, Apostolul, Psaltirea, texte patristice şi Novelele (legile). Este împodobită cu miniaturi care îi reprezintă pe apostoli şi pe diferiţi sfinţi. Se spune că a fost dăruită de Constantin al IX-lea Monomahul lui Mihail Pselos.

Tot aici se mai află Tetraevangheliarul (1301), lucrarea lui Teodor Simonopetritul, unicat în Sfântul Munte.

În arhiva mănăstirii se păstrează şi numeroase documente greceşti şi turceşti. Cel mai vechi document (1039) se referă la Monidrionul lui Falacros.

Se păstrează aici şi un document al voievodului Alexandru Lăpuşneanu (1627), scris în limba română.

Sfântul Ioan, colibaşul – carte în limba română

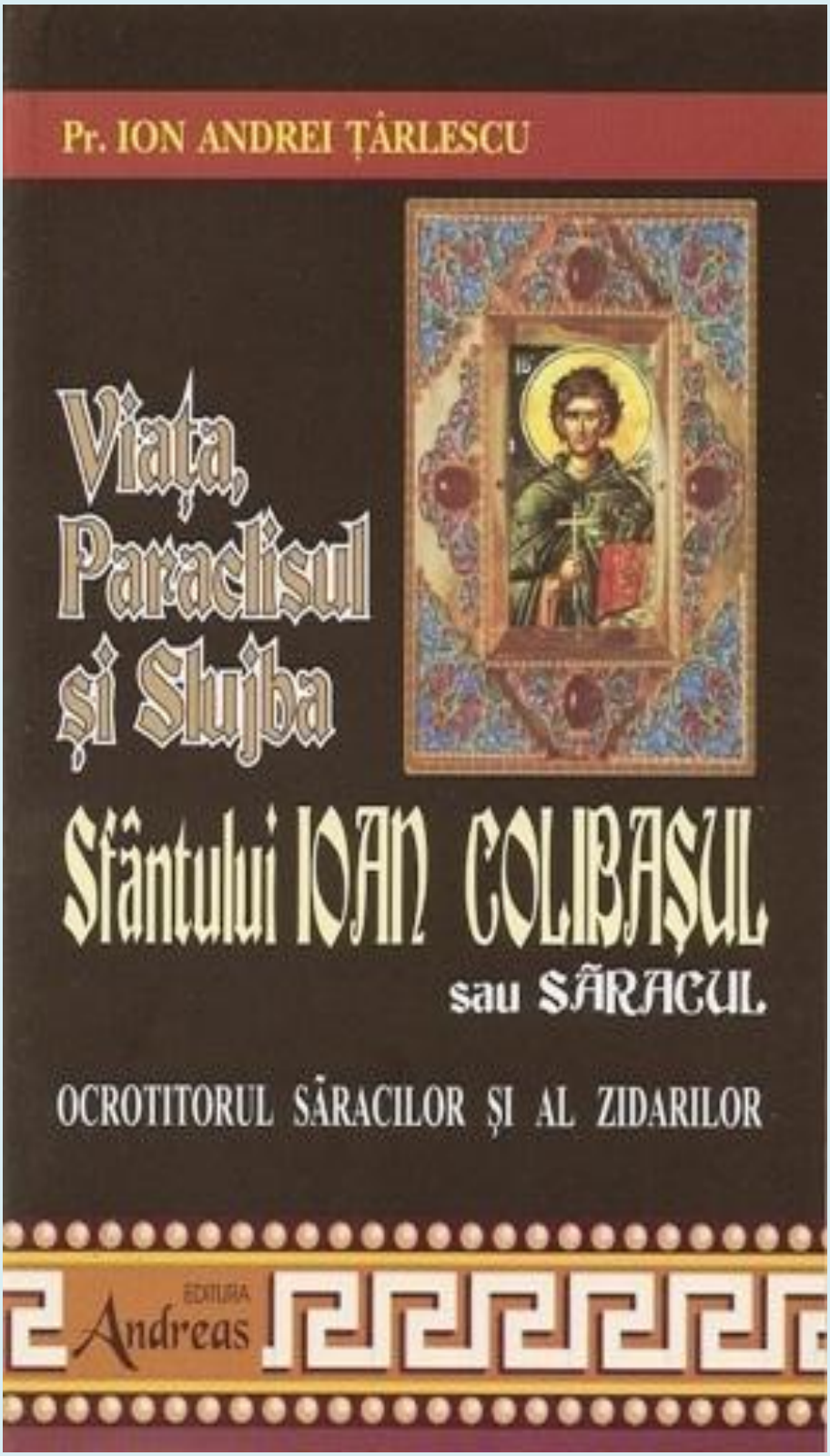

Ţărlescu, Ion Andrei, pr. - Viaţa, paraclisul şi slujba Sfântului Ioan, colibaşul sau săracul. Ocrotitorul săracilor şi al zidarilor

Cuprins

Cuvânt înainte / 5
Sfântul Ioan Colibaşul / 8
Paraclis sau Canon de mângâiere către Sfântul părintele nostru Ioan Colibaşul (sau Săracul) *a cărui pomenire o facem pe 15 Ianuarie / 11*
Stihuri de laudă către cuviosul Părintele nostru Ioan Colibaşul (*Preot Ion Andrei Ţârlescu) / 26*
† Episcopul Augustin Omilia Mitropolitului dc Florina, Părintele Augustin Kantiotis, rostită într-o biserică din Atena pe 15 ianuaric 1960 / 29
Viaţa Sfântului Ioan Colibaşul (*Prof. Ilie Voulgarakis*) / 35
Viaţa Cuviosului Ioan Colibaşul *(Simeon Metafrastul)* / 39
Slujba Sfântului Ioan Colibaşul sau Săracul / 56
Calendarul Sfinţilor ocrotitori *(Alcătuire şi traducere din lb.greacă de preot Ion Andrei Ţârlescu) / 79*
Rugăciuni frumoase şi umilincioase *(traducere din lb. greacă de Preot Ion Andrei Ţârlescu)* / 121
Rugăciunile Sfântului Nicodim Aghioritul ocrotitorul traducătorilor şi al redactorilor / 122
Rugăciunile Sfântului Siluan Atonitul ajutător în clipele de necredinţă şi deznădejde / 129
Rugăciune umilincioasă către Sfântul Nicodim Aghioritul ocrotitorul traducătorilor şi al redactorilor / 146
Rugăciune către cuviosul Maxim Grecos Ocrotitorul traducătorilor şi al redactorilor / 147
VIAŢA, PARACLISUL ŞI SLUJBA SFÂNTULUI IOAN COLIBAŞUL
Rugăciune către Cuviosul Macarie Kalogeras din insula Patmos, ocrotitorul elevilor şcolilor teologice şi profesorilor / 148
Rugăciune umilincioasă către Sfântul Mucenic Agatanghel, din Mănăstirea Dardizas ocrotitor împotriva ispitelor satanice şi a magiei / 150
Index alfabetic al sfinţilor din Calendar cu data la care sunt sărbătoriţi / 152

Icoane

Frescă - Sfântul Alexis şi Sfântul Ioan Kalivitul

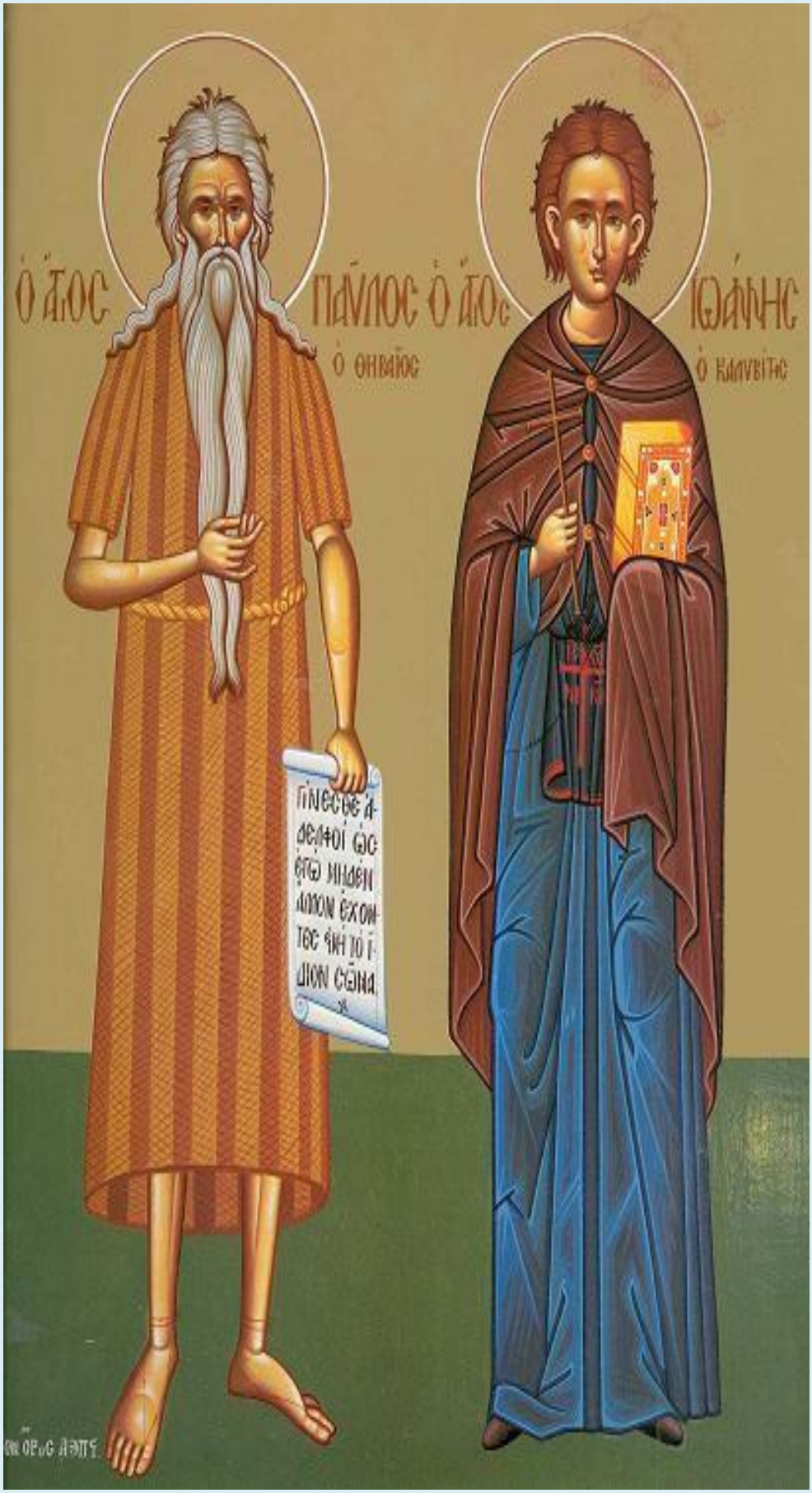

Sfinţii cuvioşi Pavel Tebeul şi Ioan, colibaşul

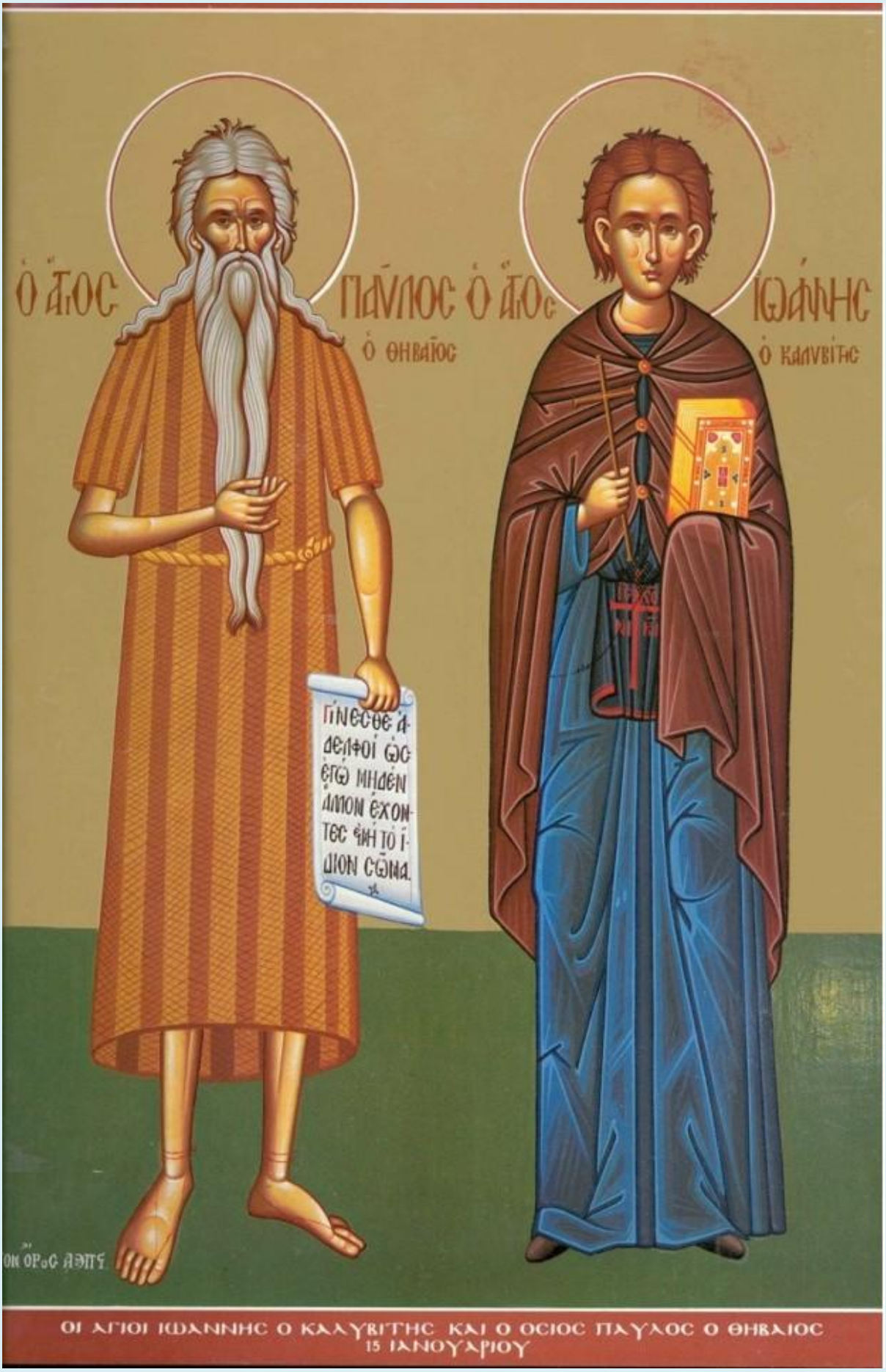
Ὁ ἅγιος Παῦλος ὁ ὅσιος
ὁ Θηβαῖος
Ἰωάννης
ὁ Καλυβίτης
ΓΙΝΕΣΘΕ ΑΔΕΛΦΟΙ ΩΣ ΕΓΩ ΜΗΔΕΝΑ ΠΩΠΟΤΕ ΕΧΟΝΤΕΣ ΕΝΗ ΤΟ ΙΔΙΟΝ ΣΩΜΑ.
ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΚΑΛΥΒΙΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΟΣΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ Ο ΘΗΒΑΙΟΣ
15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

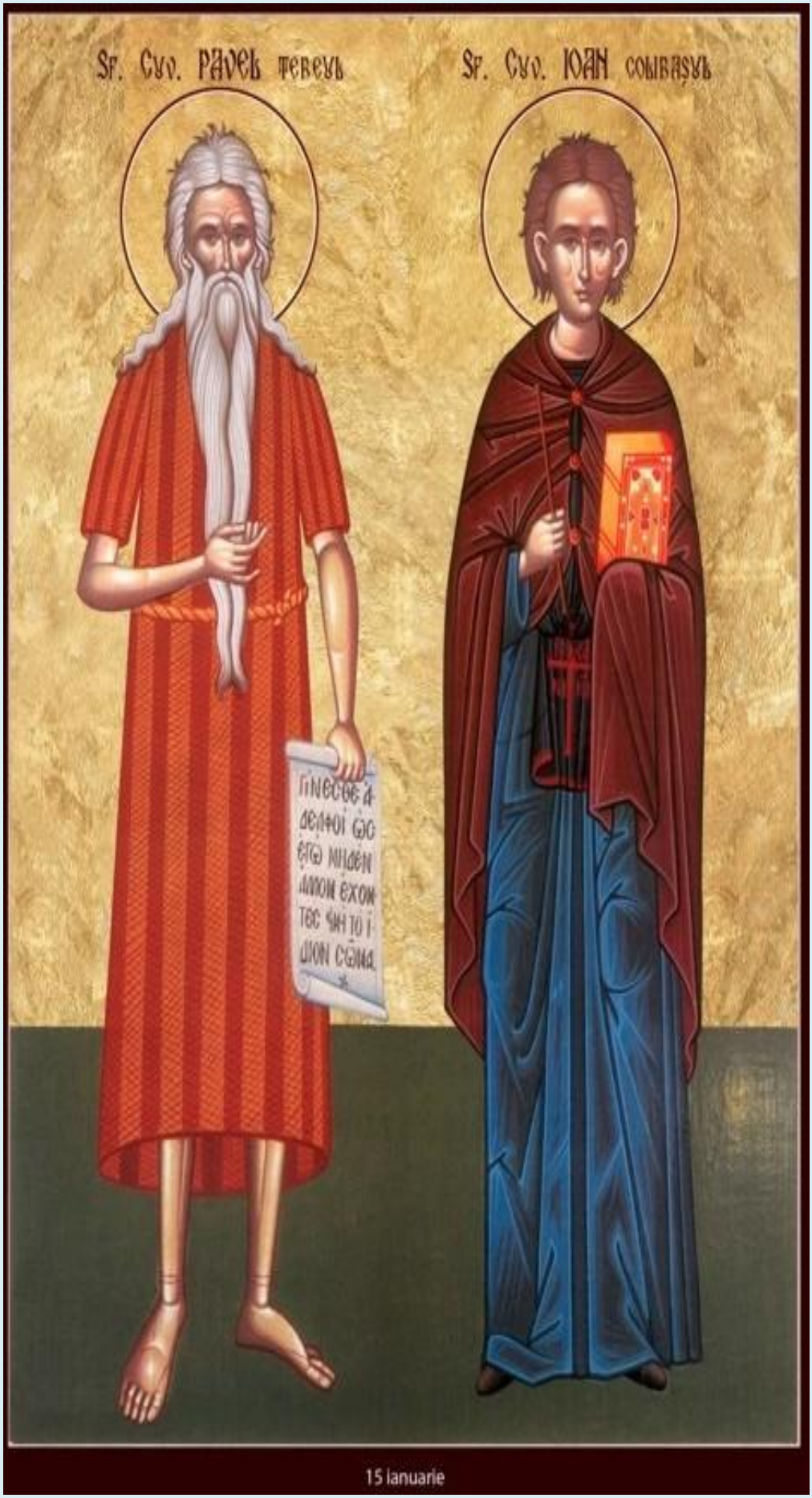

15 ianuarie

SF. CUV. PAVEL TEBEUL
SF. CUV. IOAN COVIAȘUL
ΓΙΝΕΣΘΕ ΑΔΕΛΦΟΙ ΩΣ ΕΓΩ ΜΗΔΕΝ ΑΜΟΝ ΕΧΟΝΤΕΣ ΕΙΜΗ ΤΟ ΙΔΙΟΝ CΩΜΑ.

15 ianuarie

АЛЕѮІЙ ЧЛВѢКЪ БЖІЙ
ІѠАННЪ КУЩНИКЪ
ІС ХС
ЛУЧШЕ
ПОДОБА
ЕТЪ ВСЯ
КОМУ ПО
СЛУШАТИ
ТВОРЦА И
СПСА СВО
ЕГѠ НЕЖЕ
РОДИТЕЛЕ
СВОИХЪ

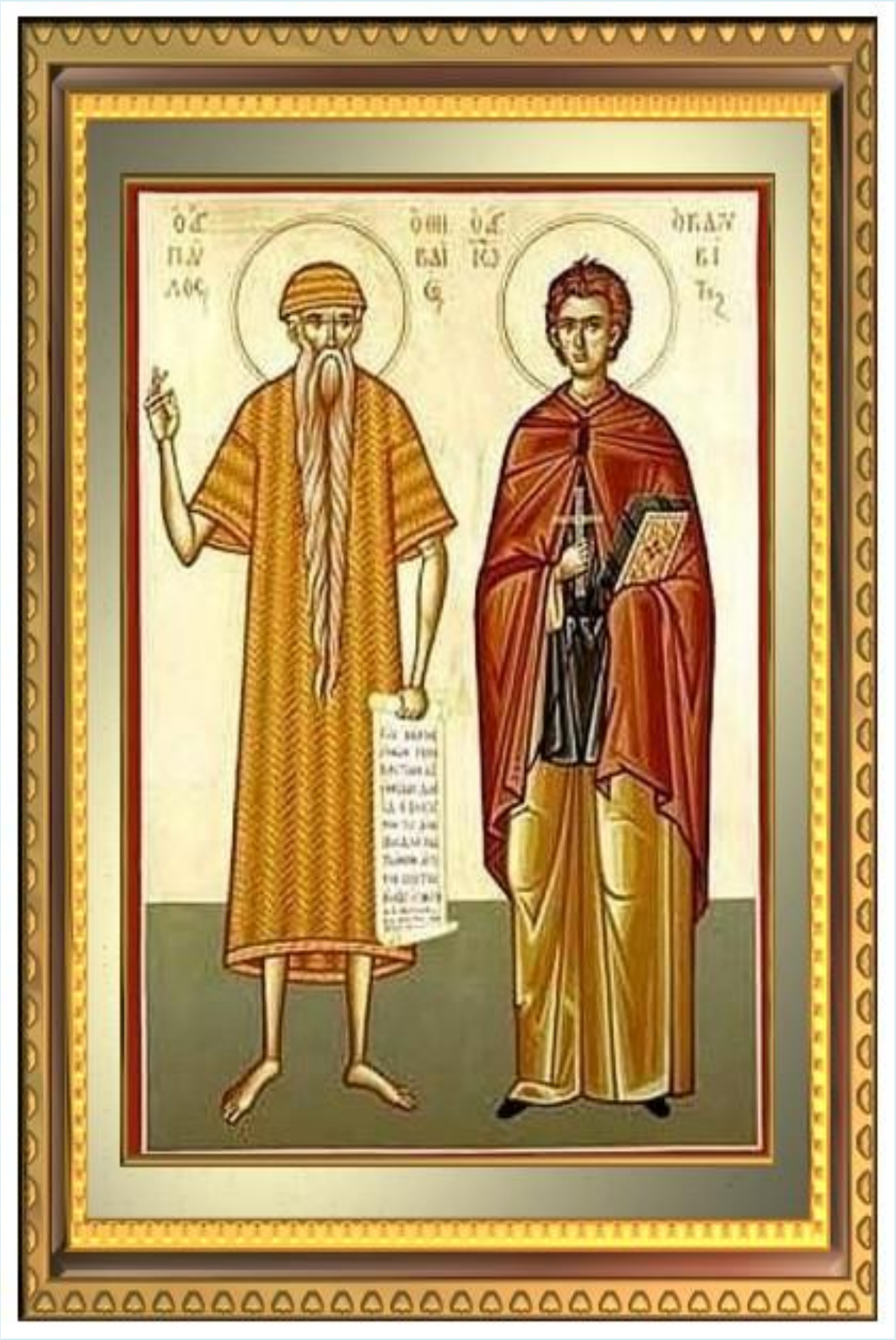

Ὁ ἅγιος
ὁ Καλυβίτης
μνήσθητι ἡμῶν
Παχώμιε μοναχέ

ὁ ἅγιος
Ἰω
ὁ
καλυ
βίτης

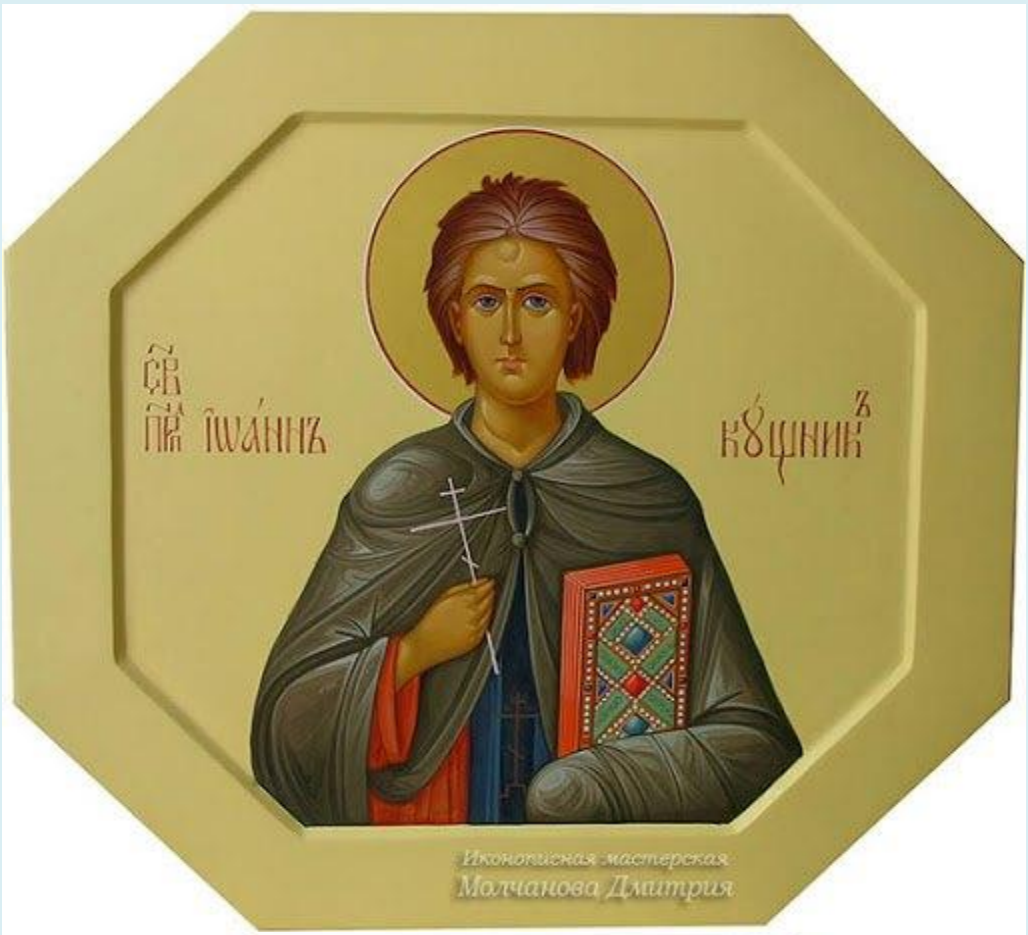
Иконописная мастерская
Молчанова Дмитрия

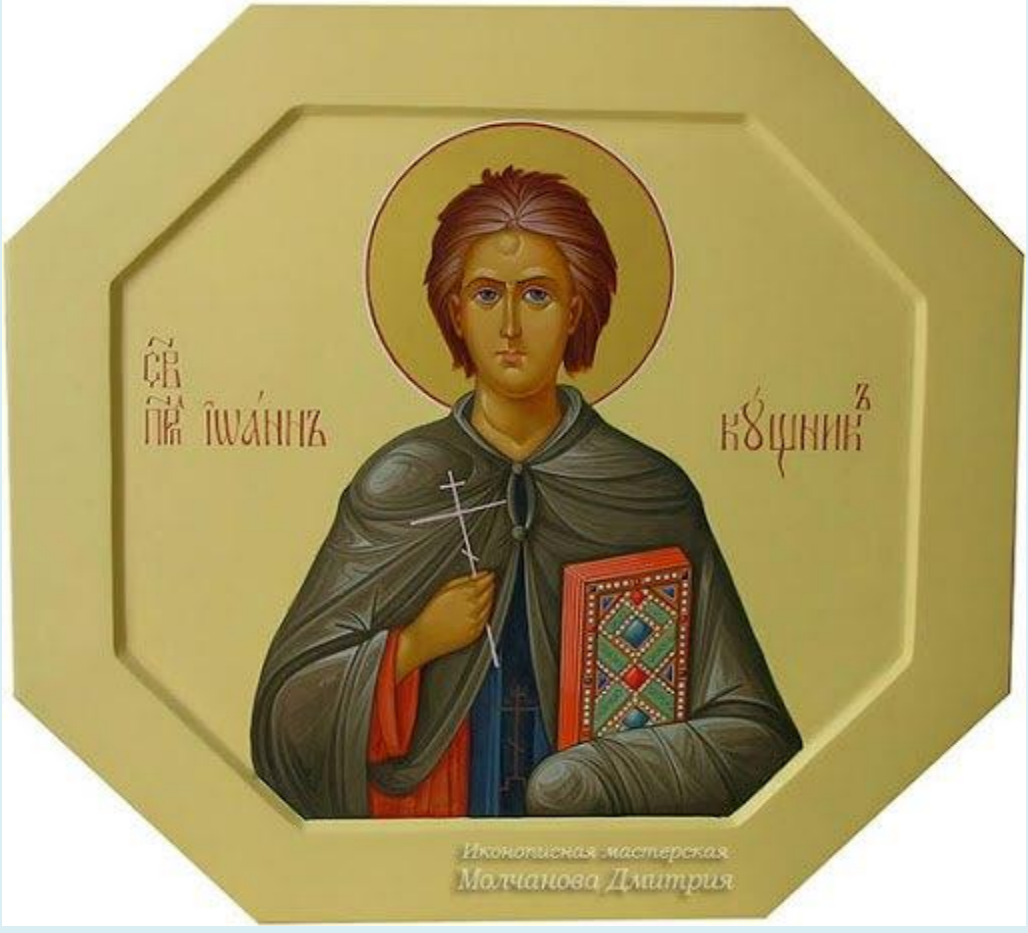
Иконописная мастерская
Молчанова Дмитрия

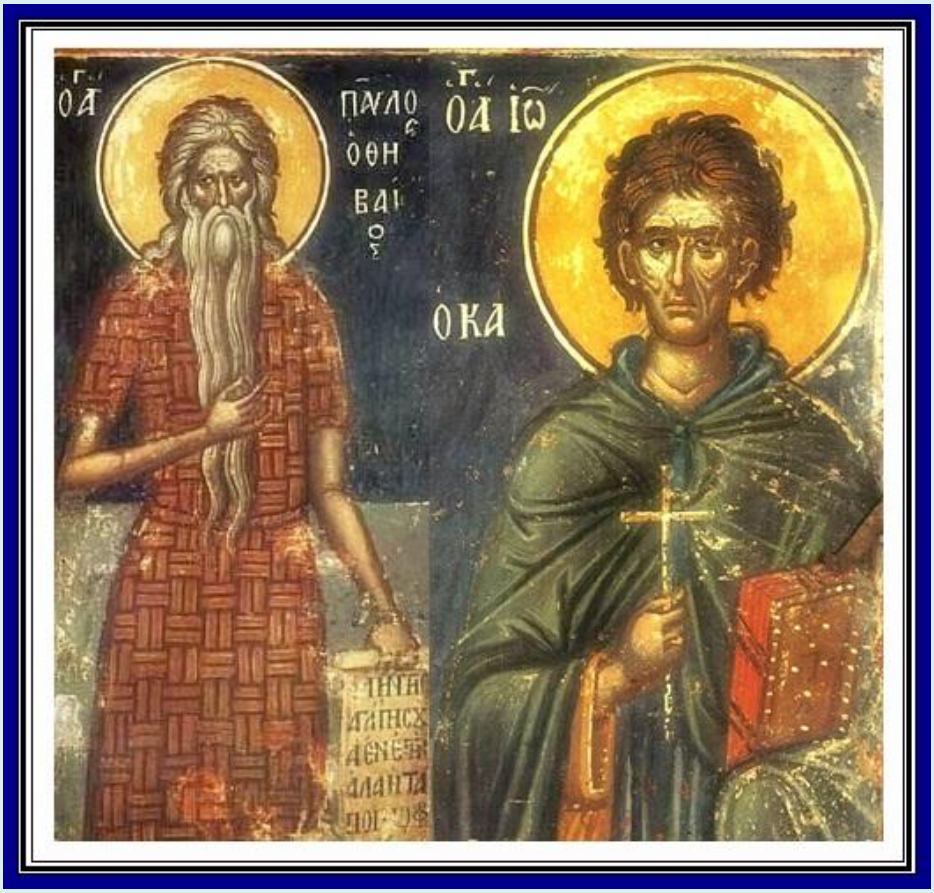
Γ. ΟΑ
ΠΑΥΛΟ
ΟΘΗ
ΒΑΙ
Γ. ΟΑ ΙΩ
ΟΚΑ

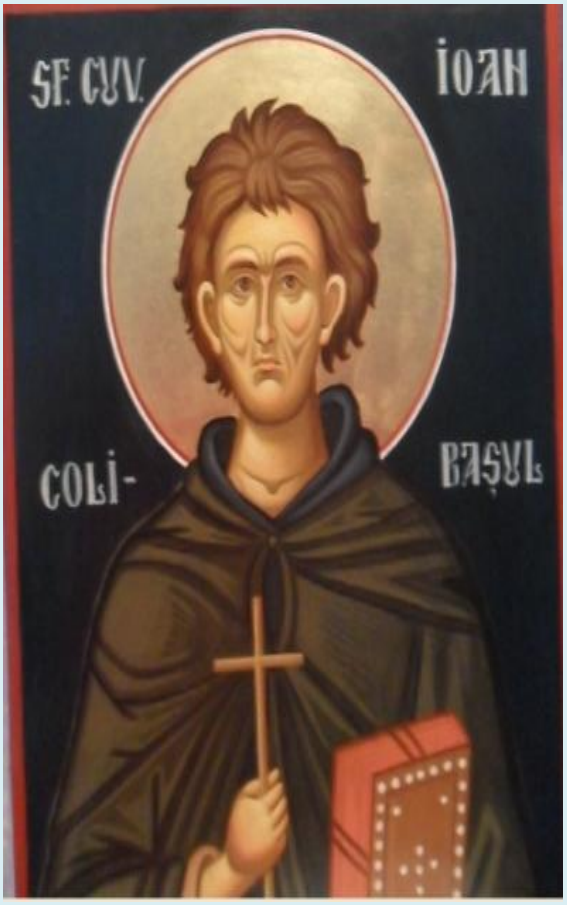
SF. CUV.
IOAN
COLI-
BAȘUL

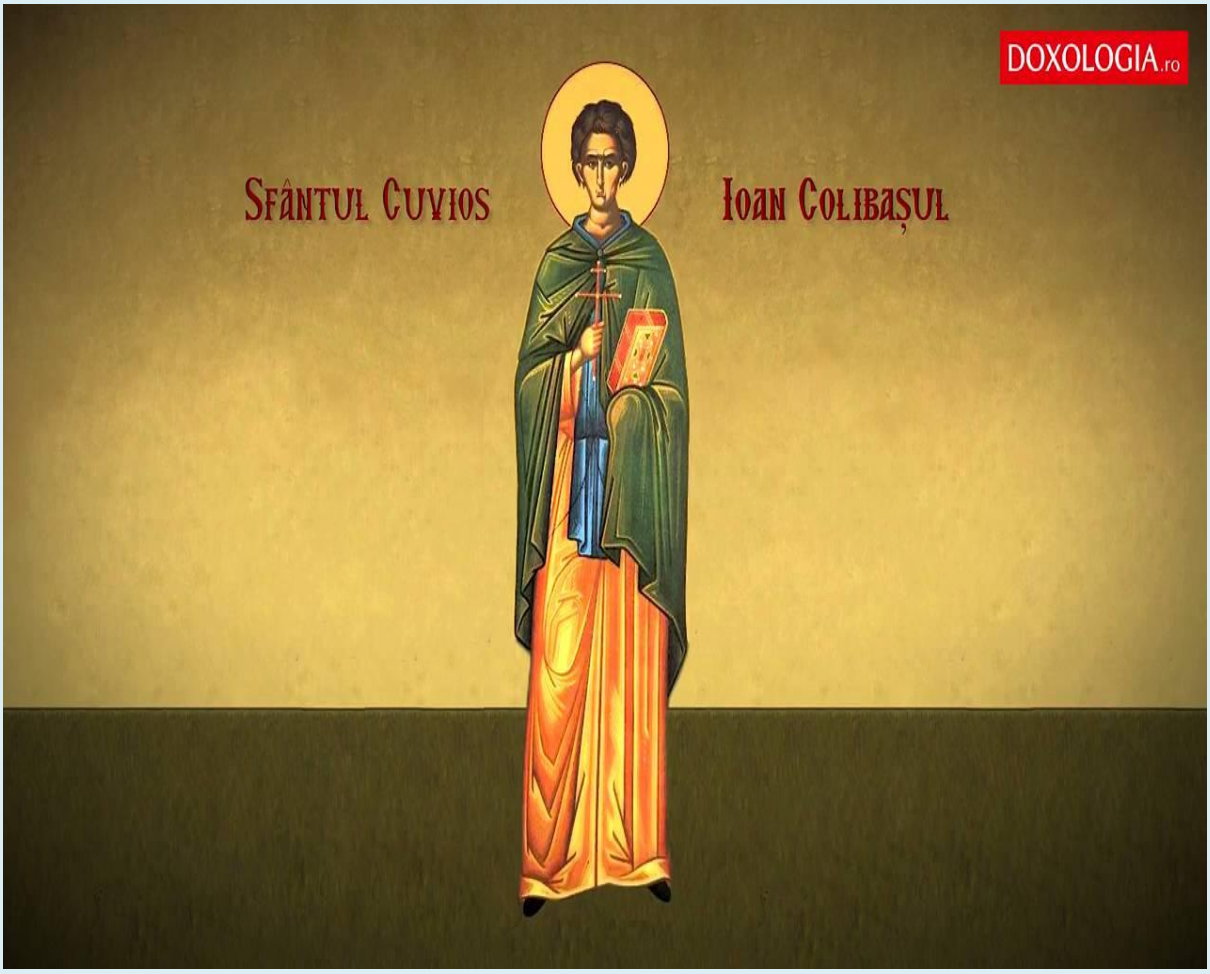
DOXOLOGIA.ro
Sfântul Cuvios
Ioan Colibașul

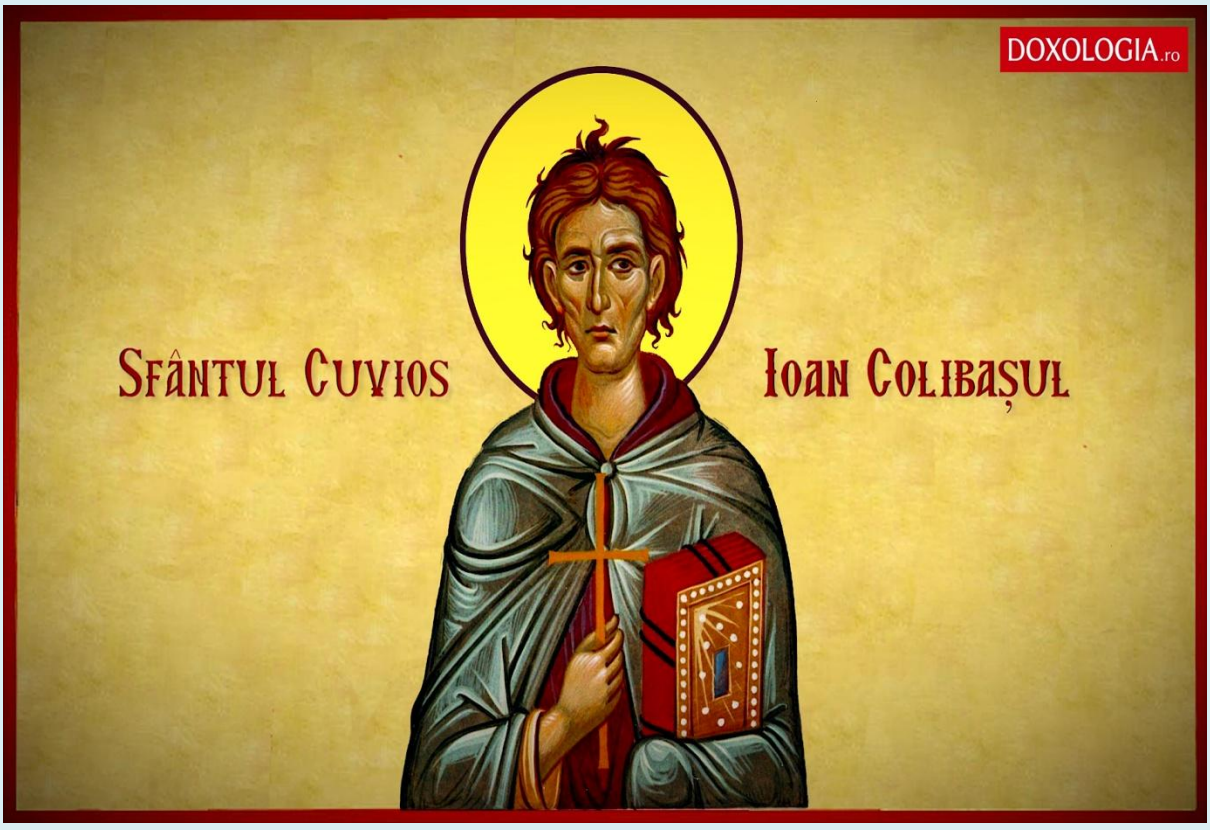
DOXOLOGIA.ro
Sfântul Cuvios
Ioan Colibașul

15 IANUARIE
Sfântul Cuvios
PAVEL TEBEUL
Sfântul Cuvios
IOAN COLIBAȘUL

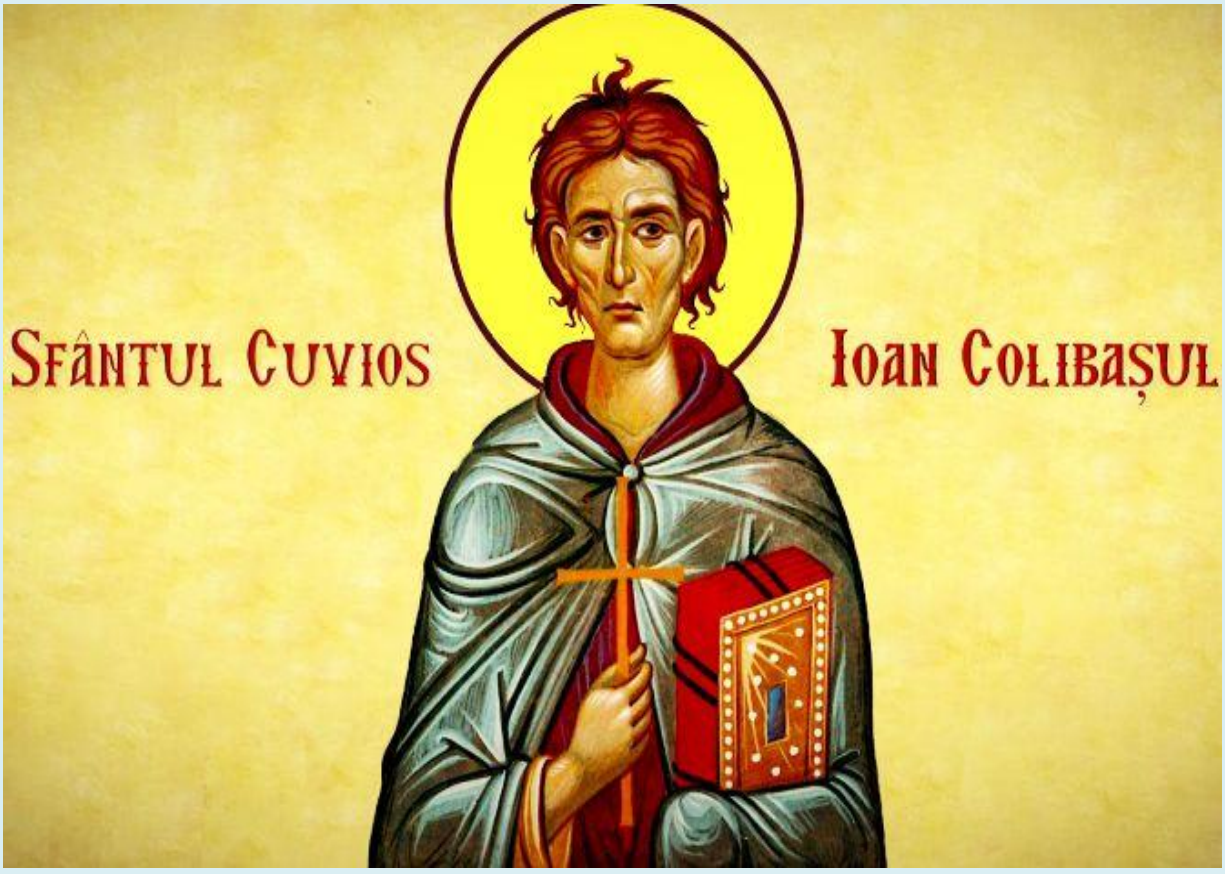
Sfântul Cuvios
Ioan Colibașul

SF. CUV. PAVEL TEBEUL
SF. CUV. IOAN COLIBAȘUL

SF. CUV.
IOAN COLIBAȘUL

Troparul Sfântului Cuvios Ioan Colibaşul

15 Ianuarie - Glasul 4

Din pruncie iubind cu căldură
pe Domnul, lumea şi cele
frumoase ale lumii ai părăsit
şi ai sihăstrit în chip desăvârşit;
ţi-ai ridicat coliba înaintea
porţilor părinţilor tăi;
zdrobit-ai cursele demonilor,
preafericite; pentru aceasta
pe tine, Preacuvioase Părinte
Ioan, Hristos după vrednicie
te-a preamărit.

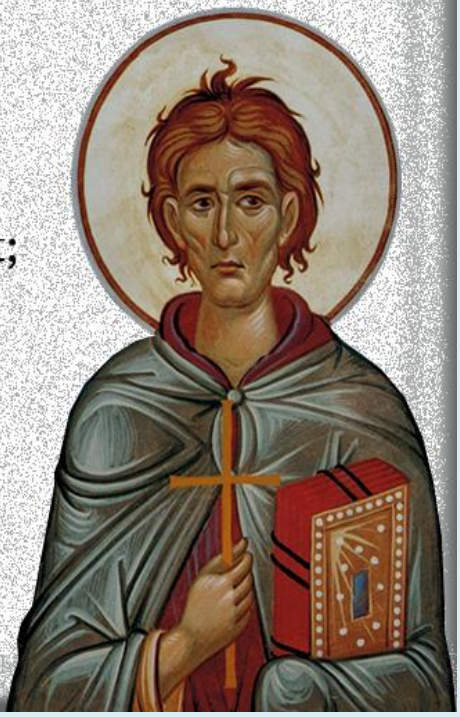

Troparul Sfântului Cuvios Ioan Colibaşul

15 Ianuarie - Glasul 4

Din pruncie iubind cu căldură
pe Domnul, lumea şi cele
frumoase ale lumii ai părăsit
şi ai sihăstrit în chip desăvârşit;
ţi-ai ridicat coliba înaintea
porţilor părinţilor tăi;
zdrobit-ai cursele demonilor,
preafericite; pentru aceasta
pe tine, Preacuvioase Părinte
Ioan, Hristos după vrednicie
te-a preamărit.

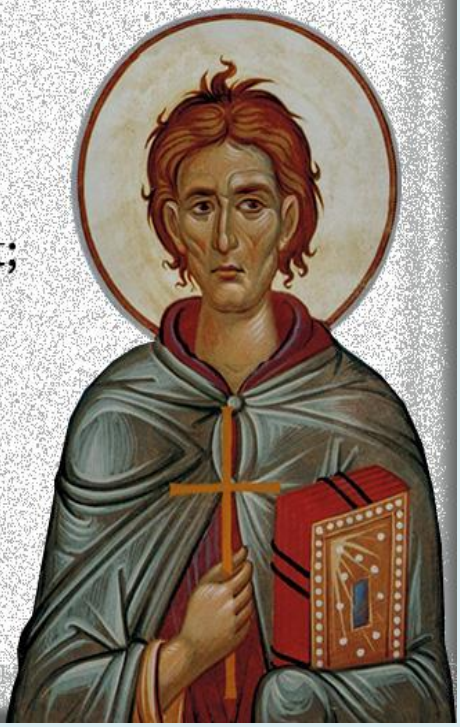

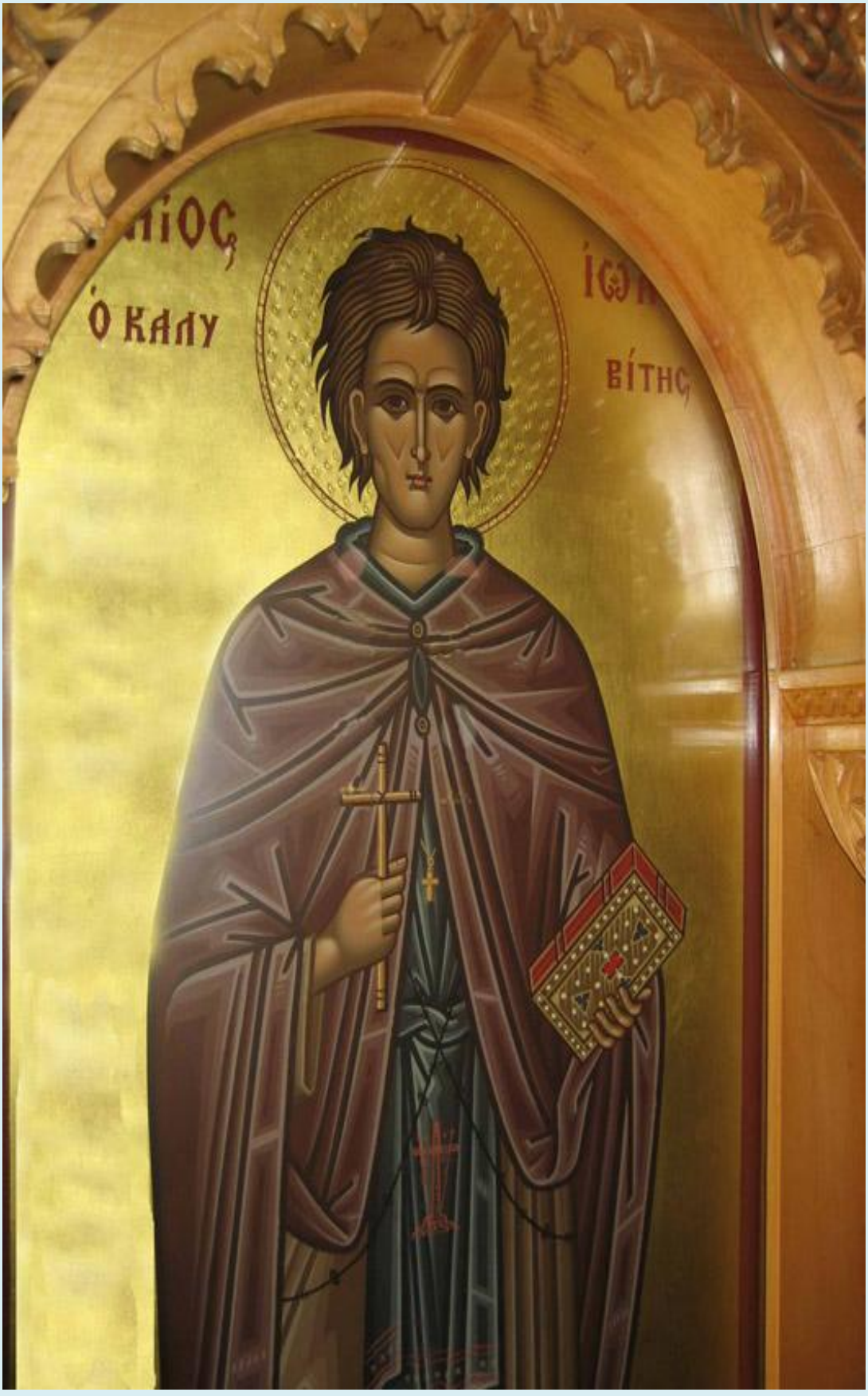

Bucură-te, Sfinte cuvioase Ioan, colibaşul!